

אחרי תליות קהיד: התמוטטות המדיניות של ישראל?

העולם הזה

כיצד לחסל

את הפריצות?

מס' 904
שנה 16
ייח שבט
תשמ"ו
10.2.1955
חגגיד

סיפור תשעיר:

מארי אלו מי

מערכת

העולם הזה

השבועון המצויר לאינספורמציה

FRONTPAGE

השבועון האנגלי לאינספורמציה

ASI ES!

השבועון הספרדי לאינספורמציה

רח' גליקסון 8 תל-אביב. מען המברקים:
"עולמפרסט" ת. ד. 136, 12790 26785.
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס ישראל בע"מ, ת"א טל. 23204.

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורך כיתוב:
שי לביא

הכתב הראשי:
עמנואל פרת

חברי המערכת:
משה כ"אפרים, יחיאל בשן, ניצה נבי, יליז גלילי, רותי ורד, בוזי זהבי, יוחנן ורבעה זראי, אוסקר טאובר, אביבה סגן, אורי סלע, עמוס קינו, סילבי קשת, אברהם רספורט.

עורכי המהדורה האנגלית:
ביל מלמן, דניאל שטרן.

הממונה על המהדורה הספרדית:
שלמה הררי

הצייר הראשי:
שמואל ברתור

עורך דפוס:
משה אור

מנהל מבצעים:
שלמה אדיר

מנהל מעבדה:
דוד פוזניץ

המערכת אחראית עבור תוכן המודעות, מלבד עבור מודעות המתפרסמות תחת הכותרת "דו"ח לצרכן", "דו"ח למחבר", "דו"ח לנוסע" וכן המוכנות על-ידי חברי המערכת ונבדקות על-ידי המדור "דו"ח לבחור" כולל מודעות מטעם מפלגות וארגונים ציבוריים אשר אין המערכת אחראית לתוכן ולדעות המובעות בהן, ושאינן משקפות בשום צורה שהיא את דעות המזכרת.

העיניים והשערות, השאפות בחיים, מספר 1979.

אם אתם חושבים ששאלון אחד מספיק לכל הי קוראים את הנליון שלי, אתם נאיביים. מה יעשו אבי ואמי, הורי אשתי, יירידי בעבודה והשכן ל' משה, הקוראים כולם את הנליון?

יוחנן קרמר, חיפה

קוראים החפצים בכך, יכולים להשיג שא' לונים נוספים אם יפנו למערכת.

שאלה חשובה אחת חסרת, והיא:

בשעה שאתה רואה נערה יפה בעתון, אתה:

(א) מפליט שריקה ארוכה

(ב) מסתיר את הנליון מעיני חברתך, כדי ש' לא תקנא,

(ג) אומר לחברך: מה, זו? אני מכיר יותר יפות!"

(ד) מטלפן למערכת ומנסה לברר את הכתובות. התשובה שלי היא (ד).

אברהם ברוטסקי, תל-אביב

גם אתה, ברוטסקי?

ערך והכנסה

לא הוברר לי טיבה של השאלה האחרונה: "הכי נסה חורשית כוללת..." מאימתי אתם מודעים את ערכו של אדם לפי גורל הכנסתו? האינכם יודעים כי רובם, המוכר את סחורתו בקרדיט, משכר לעתים קרובות יותר מפקיד ממשלתי כי דרגה בינונית?

אריה תיכון, קרייתיים

השאלה באה לפי בקשת מפרסמי המודעות בייחוד, המעוניינים לדעת את כוחו הכלכלי של הציבור, אליו הם פונים.

ד"ש מן ההברה

רק השבוע הניעו אלינו תולדותיו האחרונות של שאול לרני, לשעבר תייריכוכות-הגורל וכיום טר ראי ראשון (העולם הזה 898). מה יש לדבר? אנחנו, כל ההברה מספיק, מבסוטים מן הדו"ח

איני יודע

התממשו מאות תצפיות, אחדות מהן באותו יום בו הופיעו בעיתון, אחדות כעבור שבוע, חודש, רבע שנה, אחדות בשבוע שעבר (כ' פתיחת סניף אהל ביחפה והטלת מטען נקי ניק מושחת לים תל-אביב).

מדור המבשר על העתיד לקרות בענף ה' ספורט (המאבק בין מכבי להפועל), בשטח העיתונות (השנה יופיע עיתון יומי חדש, של אחדות העבודה?), במפלגות (איחוד ה' מזרחי והמועל המזרחי), במסחר (ביקורה של משלחת מסחרית ישראלית בסין), למ נות רק תחומים אחדים, זקוק לעשרות מר' דיעים.

מודיעים אלה, יותר מתמישים במספר, מצויים גם בין קוראי העולם הזה, המוסרים חומר לתצפית, העובר בדיקת ביקורת רבות על-ידי העורכים עד שהם משוכנעים באמי תות הידיעה ומאשרים אותה לדפוס. בין ה' מודיעים: איש צמרת ממא", שהודיע לנו לראשונה על התפתחות הסכסוך שרת-לכר (תצפית 865, 867 ואילך), ידיעה, שהפכה אחר עיבוד וחקר של חודש לסיפור שער ("האקטיביסט", העולם הזה 869), שהשתרע על שמונה טורים.

השבוע היה שבוע התממשות התצפיות הדיפלומטיות: שעה ששגריר ישראל ל' מוסקבה, אלוף יוסף אביר, יצא כמצופה, למשרתו, הגיע ארצה, גם כן כמצופה, ציר יפאן, שניצי קמיוורה.

על נודויהם של הדיפלומטים אבירד וקמ' מורה הורענו לך לפני חצי שנה, חמשה חוד' שים לפני שהודיע על כך משרד החוץ — או כל עיתון ישראלי אחר.

אגב, אין תצפית המדור המצליח היחיד בעולם הזה. השבוע קיבלתי מכתב שהוכיח לי כי גם הרפורטזיות הראשונות של העיתון די מציחות. כתבה לי קוראה חיפאית חמו' דה (לפי תמונתה המצורפת): "בגליון 900 התפרסמה מודעה על תייר בן 30 מארצות' הברית המעוין להכיר בחורה צברית. אני מצרפת את תמונתי למכתב ולבשאקל תשו' בה אסמור את יתר הפרטים על אישיותי".

מצטער מאד, גלופת המודעה הנ"ל שהו' פיעה ברפורטז'ה "למטרות הגירה" (העולם הזה 900) רק שימשה כליחי מצולם לניתוח התשובות לאותה מודעה מבויתת, שהופיעה לפני חצי שנה באחד מעיתוני הערב.

אשר אמי, חיפה

מכתבים

ילדים, פועל מתכת, יליד ישראל, ששאלונו הגיע ראשון מבין המאות הראשונות שהגיעו השבוע.

...אחרי שמלאתי את השאלון היה נדמה לי ש' לא נשאר לי עוד שום סדר פרטי. עתה אתם יודעים את הכל...

לא הכל, הקוראה אמי, בת 22' הרוקה, ילידת הארץ, הפקירה. פרטים חסרים: צבע

החודש חגג אחד ממדוריו הצעירים של העולם הזה את יום הולדתו הראשון, הכוונה, כפי שודאי כבר ניחשת, היא למדור תצפית רבי-החשיבות. כפי שכתבנו לך עם הופעתו הראשונה הוא נועד "לסגל את הקורא לדעת את כיוון ההתפתחות לעתיד" ולשם כך הוא יתאר את המאורעות של מחר — לא מתוך הסתכלות בקלפים או בכדור זכוכית, אלא תוך ניתוח צונן של הגורמים המתנגשים וחקיקים.

ניתוח סטטיסטי צונן של שנת תצפית אחת גילה כי מתוך קרוב ל-600 תצפיות הפכו יותר מ-400 למציאות מוחלטת — כלומר שבוע מתוך כל עשר תצפיות הוכיחו עצמן כנתיחות נאול של קווי ההתפתחות העתידיים ומגמתם. אולם גם שלוש התצפיות הגוהרות שכיכול לא התממשו, הצדיקו את עצמן. כי לעתים קרובות קרה שעצם פרסום התצ' פית שינה את המצב, כבמקרה בו הודיע העולם הזה על מינוי קרוב למשרה ממשל' תית חשובה, להפתעתה המוחלטת של אחת ממפלגות השלטון, שלא ידעה על אותו מינוי כלל והצליחה לבטלו, אחר שפורסם ברבים על-ידי תצפית העולם הזה.

תצפית היה הראשון שהודיע כי "מעמדו של משה שרת התחזק, חסידו בן-גוריון ש' קיוו כי שרת יתגלה כחסר-ישע במצב חירום, אוכזבו קשות (העולם הזה 859). תצפית היה הראשון שבישר על יציאתו של עורך דבר, כעיתונאי הישראלי הראשון, לברית המועצות (862), שגילה את הבקע המתרחב במפ"ם, שגרם בסופו של דבר לפרישת אחרות העבודה (864 ואילך), שניבא על הת' מוגות סיעת השמאל של סנה עם מקי' (865), על העברתו של הנרי בירוד כשגריר אמ' רוקאי לקאהיר (870).

כמוכן שאין הצלחותיו של תצפית מוגב' לות לשטח המדיני או הדיפלומטי (כפתיחת שגרירות קנדה בישראל, 874). תצפית גם לא טמן את ידו בצלחת הבינלאומית, הצטער לגלות אמת לא-נעימה בגליון 875: "אין לצפות לקבלת שילומים מאוסטרליה". שמח לספר על המיליונים שריטה היחירת עמדה לקבל, וקיבלה, מבעלה לשעבר, עלי חאן (878).

משטח התיאטרון (אם אתה תושב חיפה יש לך סיכויים לזכות בקרוב בתיאטרון משלך") עד לשטח המזון ("רופאים שמו לב לריבוי מקרים של קלקול קיבה, שמו את אצבעותיהם על הגנקיק כגורם אפשרי",

כמוכן שאין הצלחותיו של תצפית מוגב' לות לשטח המדיני או הדיפלומטי (כפתיחת שגרירות קנדה בישראל, 874). תצפית גם לא טמן את ידו בצלחת הבינלאומית, הצטער לגלות אמת לא-נעימה בגליון 875: "אין לצפות לקבלת שילומים מאוסטרליה". שמח לספר על המיליונים שריטה היחירת עמדה לקבל, וקיבלה, מבעלה לשעבר, עלי חאן (878).

משטח התיאטרון (אם אתה תושב חיפה יש לך סיכויים לזכות בקרוב בתיאטרון משלך") עד לשטח המזון ("רופאים שמו לב לריבוי מקרים של קלקול קיבה, שמו את אצבעותיהם על הגנקיק כגורם אפשרי",

כמוכן שאין הצלחותיו של תצפית מוגב' לות לשטח המדיני או הדיפלומטי (כפתיחת שגרירות קנדה בישראל, 874). תצפית גם לא טמן את ידו בצלחת הבינלאומית, הצטער לגלות אמת לא-נעימה בגליון 875: "אין לצפות לקבלת שילומים מאוסטרליה". שמח לספר על המיליונים שריטה היחירת עמדה לקבל, וקיבלה, מבעלה לשעבר, עלי חאן (878).

משטח התיאטרון (אם אתה תושב חיפה יש לך סיכויים לזכות בקרוב בתיאטרון משלך") עד לשטח המזון ("רופאים שמו לב לריבוי מקרים של קלקול קיבה, שמו את אצבעותיהם על הגנקיק כגורם אפשרי",

כמוכן שאין הצלחותיו של תצפית מוגב' לות לשטח המדיני או הדיפלומטי (כפתיחת שגרירות קנדה בישראל, 874). תצפית גם לא טמן את ידו בצלחת הבינלאומית, הצטער לגלות אמת לא-נעימה בגליון 875: "אין לצפות לקבלת שילומים מאוסטרליה". שמח לספר על המיליונים שריטה היחירת עמדה לקבל, וקיבלה, מבעלה לשעבר, עלי חאן (878).

משטח התיאטרון (אם אתה תושב חיפה יש לך סיכויים לזכות בקרוב בתיאטרון משלך") עד לשטח המזון ("רופאים שמו לב לריבוי מקרים של קלקול קיבה, שמו את אצבעותיהם על הגנקיק כגורם אפשרי",

החודש חגג אחד ממדוריו הצעירים של העולם הזה את יום הולדתו הראשון, הכוונה, כפי שודאי כבר ניחשת, היא למדור תצפית רבי-החשיבות. כפי שכתבנו לך עם הופעתו הראשונה הוא נועד "לסגל את הקורא לדעת את כיוון ההתפתחות לעתיד" ולשם כך הוא יתאר את המאורעות של מחר — לא מתוך הסתכלות בקלפים או בכדור זכוכית, אלא תוך ניתוח צונן של הגורמים המתנגשים וחקיקים.

ניתוח סטטיסטי צונן של שנת תצפית אחת גילה כי מתוך קרוב ל-600 תצפיות הפכו יותר מ-400 למציאות מוחלטת — כלומר שבוע מתוך כל עשר תצפיות הוכיחו עצמן כנתיחות נאול של קווי ההתפתחות העתידיים ומגמתם. אולם גם שלוש התצפיות הגוהרות שכיכול לא התממשו, הצדיקו את עצמן. כי לעתים קרובות קרה שעצם פרסום התצ' פית שינה את המצב, כבמקרה בו הודיע העולם הזה על מינוי קרוב למשרה ממשל' תית חשובה, להפתעתה המוחלטת של אחת ממפלגות השלטון, שלא ידעה על אותו מינוי כלל והצליחה לבטלו, אחר שפורסם ברבים על-ידי תצפית העולם הזה.

לדני ליד כניסת הלב הקדוש, פאריס

שמסר שאול על המסע באירופה, ומאחלים לו לעלות, במהרה, לדרגת רב-טוראי.

החברה, פאריס

השתלבות, או התבדלות?

בגליון האחרון של העולם הזה (903) התפרסם מכתבו של קורא בשם שקולניק, הושב בארצות' הברית, שמתי לשמוע אותו לוענ' לתלמוד היהיר ד'י, ודורש מן הדור המתקדם לנרש את הצהרת התלמודית ולהתקשר לכל העקר היחודי, המכונה בפיו בשם ניטו...

כעורר-ידו אני בא כמנע עם עשרות משפטנים ופוסטים מכל רחבי הארץ, ואני מוכן להעיד כי לא פעם שמעתי מפיהם תהילות ותשבחות על התלמוד, על סברותיו ההגיוניות, על חידושיו העמוקים, ועל לשונו הספרותית.

הרי התלמוד הוא הוא שעזר לנו להחזיק מעמד בשנות נלותנו הארוכות. על כן מוטב היה אלינו הסתייגה המערכת ממכתבו הפוגע והמעליב של שקולניק.

י. ברדוד, עורכד'י, ירושלים

דימומי אדים

לפעמים אתם ממש נוגעים ללב. אתם משתדלים בכל כוחכם להתפעל מכל אישיות מפורסמת, לרי אתם את כל היסוד הרוממה שליו ולשכוח את כל מרעיותיו המרנייות, עד שיום בהיר אחד אתם רואים פתאום שהמלך ערום.

"ניליתם" את ינאל אלון, הרמתם אותו על כמה נסים, ומה יצא? עוד עסקן מפלגתי אחד, שכל החיוב שבו שהוא קצת יותר צעיר מעסקנים אחר רים.

"ניליתם" את אבא חושי, התפוצצתם מרוב התפעלות על מפעליו הכבירים בחיפה, ומה עכ' שיו? עסקן עירוני החולם על אימפריות ויוזע בקושי להתגבר על הניבוי, איש החוקע כל יומיים

יונה אשכנזי, תל-אביב

יונה אשכנזי, תל-אביב

איטליה: MARE NOSTRUM - בלעדינו

ד"ר יצחק רבין
— במהדורה שניה

האסלנטיות, בהידוק היחסים בין המדינות המתנגדות להשתלטות הקומוניזם. כאשר רצה פללה לדעת מה הן תוכניות התורכים לגבי המרחב, מילאו פיהם מים, הסכימו כי הברית האסלנטית והסכמיה הגנה האירור פיים הם בעלי חיוניות.

על המרחב לא דיבר איש. לתורכים היה ברור כי "האגוז הקשה" לא יהיה יוגוסלביה או יוון או ספרד, אפילו לא צרפת אלא איטליה.

כאשר נמצא מנדרס בדרכו לרומא, הכשיר פאלאצו קיגי את דרכה של איטליה מזרחה. רדיו בארי, תחנת השידור שהקים מוסוליני כדי להסיח נגד אנגליה והציונות, לשפר את יחסיו עם העולם הערבי, תורה אחרי שתיסערה שנה לסיגנון הישן שלה, צידדה בגלוי בערכים בסכסוך עם ישראל. על הקרע שנחלץ בליגה הערבית, לאחר הסכמת עיראק לחתום על ברית הגנה עם תורכיה, מסרה רק עובדות. ברבת עמון הציג הציר האיטלקי מכירת נשק לירדן בתנאים נוחים, הרשה לפרסם עובדה זו, לשגרירויות האיטלקיות במדינות המרחב נשלחה הנבזרת אנשים. הוצעו תנאי מסחר נוחים ביותר לסוחרים ולממשלות ב"ששח הכתום".

מפאלאצו קיגי נשבה רוח חדשה-נושנה. הפרופיסור ליד שולחן האלון שבחזר המשרד קיף על פיאצצה קולונה היה עיף מן הארץ טיות בה התנהלו העניינים באירופה, הסתכל בקולונה המכוסה כתב-חרטומים, סמל ליציר את מצרים של רומא הגדולה, וזכר ברעמסס תותאנך-אמון וקליאופטרה, התכונן לשגר מרכוס אנטוניוס חדש לארץ הנילוס בדרך הים הכחול-כחול. המארה נוסטרום של איטליה המתחדשת.

בן-גוריון
— אותן תכניות

היתה עוינת, אך הדגישה בכל הזדמנות את יחסיה הטובים עם הערבים. ארבעה ראשי ממשלות התחלפו בשבע השנים האחרות. גות * אך במדיניותה לגבי ישראל לא חל כל שינוי. במפה הגדולה לא היתה ישראל מסומנת ומחלקת-החקר של פאלאצו קיגי קיבלה את הקמתה כעובדה ש"אינה יכולה לשנות בשלב זה את מאזן הכוחות". לישראל נשלח, רק לאחר היסוסים רבים, ציר איטלקי, הוטל עליו לעקוב אחר העי תונות המקומית. להתראות מדי פעם בענין זה או אחר עם פקידים בכירים של משרד החוץ ותו לא.

במדינות הערביות עבדו שלושה שגרירים איטלקים שעות נוספות, קשרו יחסי מסחר, החליפו משלחות צבאיות, הציעו נשק, עשו מאמצים להחזיר את השפה והתרבות האיטלקית, הציגו עצמם בגלוי כידידי הערבים. ראשי-הממשלה ומיניסטרי החוץ ברומא קיבלו באדיבות את צירי ישראל בבירה האיטלקית, דהגספרי המנוח אפילו קיבל את משה שרת, אירח אותו בגראנדרהוטל על חשבון הממשלה האיטלקית, שוחח אחר על יהודים ויהדות, על אפריקה ובריטניה ורוסיה, לא דבר כלל על יחסי ישראל-ערב.

אנשי פאלאצו קיגי לא שינו את עמדתם הישנה, את תוכניותם המקורית. הם רק דרכו במקום, חיכו לראות מה יעשו ה"אחרים, נתנו להם להתעייף, ציפו לשעת הכושר.

לפני מלחמת-העולם השנייה היו אויביה העיקריים של איטליה במלחמה להשתלטות על איורו הים התיכון בריטניה וצרפת. המלחמה ותוצאותיה הפכו את הקערה על פיה. בריטניה איבדה כמעט את אחיזתה, צרפת היתה שקועה בהתמרדויות בהודו סין ובצפון אפריקה, בחילופי ממשלות שגר-תיים. האמריקאים ניצלו את החלל הריק, הכניסו את הצי השביעי לים התיכון, פיזרו רשת של שגרירים על פני המרחב, הגישו סיוע טכני, שלחו נשק ומזחלים. מלומם עמד הדוב הרוסי, שניסה לחזור לאותם ה"שטחים בעזרת אישביעת הצרן המדינית והכלכלית, בדלת האחורית. ארצות-הברית וברית המועצות פתחו במלחמה הקרה על ההשתלטות במרחב.

הן לא היו יחידות במערכה זו. מלחמה קרה התנהלה גם בקרב מדינות ממדרגה שניה: תורכיה, יוון, יוגוסלביה, ספרד ו-איטליה. כולן נתמכו על ידי האמריקאים, אך לכל אחת היה שיקול משלה. דעה משלה על המרחב. ספרד ויוון יצאו לסובת הערבים בגלוי, איטליה — בשקט, תורכיה ו-יוגוסלביה הסתכלו מרחוק, אספו אינפורמציה, שקלו.

הפצצה התורכית

את הפצצה הטילה דווקא תורכיה: ההסכם עם עיראק העומד להחתם בקרוב. העולם הערבי עמד על סף פילוג, מצרים לא הסכימה לחתור על מעמדה המרכזי בעולם הערבי, ירדן, סוריה ולבנון הוערורית עמדו מן הצד, ציפו לראות ידו של מי תהיה על העליונה. תורכיה לא ישרה בחיבוק-ידיים. מיד לכשהיה ברור לה כי החוזה עם עיראק נמצא בכיסה, ניסתה לחסל כל התנגדות אפשרית מבחוץ. עדנאן מנדרס ופואד קופי רילו, מיניסטר החוץ הערמומי שלו יצאו למשש את הדופק, באו לרומא — ונכשלו.

איטליה לא היתה מוכנה להזדהות עם הברית החדשה.

כאשר ביקר לפני שנתיים ראש הממשלה האיטלקי, הנער השליח שעלה בכוחות עצמו, גיוספה פללה, באנקרה, ניסו התורכים לש" מוע את דעתו על הברית הבלקנית שעמדה להחתם באותם הימים. רצו לדעת משהו על עמדתה של איטליה לגבי בעיות המרחב. פללה שתק, דיבר על יחסים כלכליים, העלה על גס את החשיבות בחיזוקה של הברית

* אלצידה דה גאספרי, גיוספה פללה, אמנסורה פאנפאני ומאריו שלבה
** מדינות הברית תורכיה, יוון, יוגו-סלביה.

ציאנו, חתנו של הרוצח * בחדרו, חדר שר החוץ בפאלאצו קיגי, המשקיף אל הקולונה המצרית העתיקה המפארת את הככר שלמטה (והנקראת על שמה — פיאצצה קולונה), את המפה הגדולה, שסימלה את גבולותיה של האימפריה הרומאית המתחדשת. המפה כללה ארבעה צבעים: שחור, חום, כחול וכחול. בשחור סומנו איטליה, צפוני של אפריקה (טוניס ואזוריים שונים של אלגיר, קורסיקה וניצה) ואפריקה ה"צפונית-מזרחית (חבש, סומלי מעט מקניה והרבה מן הסודאן) בכחום: ארצות ה"מזרח הקרוב ואיו (קפריסין וכרתים) ר" מצרים בכחול כהה — שונה מצבעו של כל ים אחר — הים התיכון. ים זה נקרא בפי האיטלקים של Mare Nostrum! הים שלנו. שתי מלים רומאיות שפירושו: הים שלנו.

כאשר היה מוסוליני מכנס מפעם לפעם את יועציו לפגישה שגרתית, לא יכול היה הדיקטטור הגדול להסיט את עיניו מן המפה הגדולה.

"זאת היא איטליה האמיתית", היה אומר בהקיפו במקל עץ מוזהב את ארבעת ה"צבעים, "וזאת חייב העולם לאיטליה!" והיה מראה על האיור הכתום. לא עבר זמן רב, ומוסוליני הכריז על עצמו, בטכס חגיגי, כעל "הרב האיסלאם!"

בהא מלחמת העולם השנייה ואיטליה יצאה מנוצחת. היא איבדה גם את המעט שהיה לה: חבש, לוב, ואריתריאה. גם בתוך גבולותיה היא לא היתה חפשיה. בניני מ"י ניסטריונים לשעבר בויה ונטו שברומא הכירה הפכו למשרדי הממשל הצבאי של בנות הברית, ארמון ונציה** הפך למוניאום, ברימינאלה הופיעו פנים חדשות, לרגע היה הרושם כי איטליה לא תנסה במהרה לחזור אל העבר.

עשר שנים הוכיחו כי הרוח לא נש"תנתה, רק הפצעים הגלדו.

כל הדרכים מובילות מורחה

רק למראית עין הפנתה איטליה את עיניה צפונה ומערבה. ענינה העיקרי היה ר" נשאר במורחה. מפת ארבעת הצבעים הר" צאה ממגירות יסנורה, נוקתה מן האבק, נתלתה שוב באותו מקום, באותו חדר. ה" שינוי היחידי: ליד שולחן העץ בנוסח ה" מאה השבע-עשרה ישב מורה לשעבר, מ" גיסר החוץ החדש של איטליה הפרופיסור מרטינו. לשיבות, המתקיימות מדי פעם במשרדו, מופיע בן סיציליה נמוך קומה, האיש החזק בממשלת אלצידה דה גאספרי. לשעבר והלוחם המושבע בקומוניזם, כיום ראשי-הממשלה מטעם הדימוקרטיות הנוצריים, מאריו שאלבה.

צבעי ומפה לא דהו, אם כי חל בהם שינוי מה. החום נחבטל, הכתום בא במקומו, פרט לים היווה את היחידה הגדולה ביותר.

הדרכים מרומא הובילו כולם מורחה: לאפריקה, למזרח הקרוב. שתי הדרכים עב"רו דרך הים.

כאשר סיים בשבוע שעבר ראש ממשלת אנקרה עדנאן מנדרס ביקור של ארבעה ימים בבירה האיטלקית, היה ברור לו כי איטליה אינה מוכנה להירחם לתוכנית האמריקאית החדשה לשינוי פני המרחב, היא גם אינה מוכנה ל"פיר פלי". הסיבה: ש" לה תכנית משלה.

חלל ריק ודלת אחורית

מאז הקמת מדינת ישראל היה לאיטליה קו ברור לגבי המדינה החדשה: היא לא

* ציאנו היה נשוי לאדדה מוסוליני, בתו הבכירה קלת-הדעת ואוהבת-החיים של בניטו מוסוליני, ניתלה בפקודת מוסוליני בעון בגידה, חזשים ספורים לפני סוף מלחמת-העולם השנייה. אדדה הושמה במע"ז על ידי בנות-הברית, שחררה כעבור שנתיים, ממשיכה בחיים קלים ומשעשעים באיסיקה, הסמוך לנפולי.
** מושבו המפורסם של מוסוליני.

מוסוליני
— הרב האיסלאם

מבחוץ נראה בנייה-האבנים הגדול ככל בית אחר בטבורה הסואן של רומא כשהוא פונה מצדו האחד לעבר ויא דאל קורסו, בשני לפיאצצה (ככר) קולונה וה"גאלאריה" המפורסמת, שבין קמרוניה מבהל שוק בינ" לאומי שוקק למסחר במטבע ובוזה שחור ובשלישי למונטה ציטוריו, הוא הבנין המאכסן את בית הנבחרים האיטלקי.

מבפנים שונה הבנין לחלוטין: אול-מות מרווחים בנויים בסגנון המאה השבע-עשרה, פרסקות, מדרגות שיש לבן, שולחנות עץ אלון, אגרטרפרחים מזוהבים, ר" מסדרונות ארוכים, בהם מתרוצצים עשרות אנשים הנראים ברנע הראשון כאדמירלים ופילדמרשלים, אך מרגלים כנערים של"חיים.

המקום: פאלאצו קיגי, מיניסטריון החוץ האיטלקי.

מזה זמן רב לא חלו בו כל שינויים. ה" שינויים האחרונים הוכנסו בו לפני כשלוש עשרות שנים, בימי הרוצח, כאשר שולחן אחד או שניים הוסחו מאחד מתורי-הפאר אל בנין אחר בחלק אחר של העיר. ליד שולחנות אלה ישבו שני פקידים-מיניס"טריון רגילים, נושא התעסוקתם: היבשת השחורה. השולחנות שימשו התחלה להר" מתקה חדשה: המיניסטריון לעניני אפריקה. מחוץ לכך לא חל כל שינוי בבנין הגדול: אותם החדרים, אותן המחלקות, כמעט אר"חם האנשים ובדיוק אותן התכניות.

ספת-ארבעת הצבעים

שנים רבות עברו מאז תלה גאליאצו

שלבה
— באותו בנין

סוּאץ : GOOD BYE - ובס'ם נאדנו

סימטאות הצרות של שוקי קהיר, במצודה, באיזור המסגדים, לרגלי הפירמידות של גיזה. אלה הם החיילים הבריטיים המחכים לתורם לעזוב את מצרים. ליתר ביטחון הם לובשים בגדים אורחיים.

גם באיזור סואץ עצמו שוררת איירה של חופשה מתמדת. מאות חיילים בריטים טובלים במימיו הכחולים כהים של האגם המר, או משתטפים בשמש על גדות התעלה.

ששה שדות תעופה

בינתיים ועו לתוך האיזור יחידות מצריות, קיבלו את תפקידי השמירה על ה מתקנים אשר כבר פוגו. בין המתקנים אשר נמסרו לפיקוח מצרי: ששה שדות תעופה גדולים.

יחד עם אנשי המשמר המצריים הציגו לאיזור התעלה גם מייגור גנרל עלי עאמר, מפקד הכוחות המורחיים המצריים. הוא קבע את מטהו באיסמעליה, קיבל על עצמו את תפקיד הפיקוח על ביצוע ההסכם.

לדבריו של עאמר, שהינו בוגר האקדמיה הצבאית הבריטית של קימברלי, מתקדם הפינוי יפה, תוך אחירה לבית, מל אתהבנה. לאחרונה אף נערך משחק כדור גל בין נבחרת הצבא הבריטי ונבחרת הצבא המצרי. היה זה המשחק היחידותי הראשון מאז שנת 1951.

רק דיביזיה אחת של כוחות היבשה המפונים תישאר במרחב. כל שאר היחידות יוחזרו לבריטניה, יהיו חיל-מילואים אסטרטגיים.

לעומת זאת אין לבריטים כל כוונה להחזיר למולדת את 15 אלף אנשי חיל-האוויר המלכותי, החונים באיזור התעלה. לדברי מרשאל-אוויר סיר קלוד פלי, מפקד חיל-האוויר המלכותי במרחב, ישמשו כוחות אלה לחיזוק רשת הבסיסים האוויריים של בריטניה, המשרעת מחופי צפון-אפריקה ועד המפרץ הפרסי. מספר רב של אוויראים בריטיים יורם לחאבאניה, עיראק — ה בסיס הבריטי הקרוב ביותר לברית-המועצות.

שמות זכורים היטב

בינתיים יישארו באיזור סואץ 500 אלף טונות של ציוד ותחמושת, כולל מספר רב של טנקים מטיפוס סנטוריון. הציוד יימסר לפיקוחם של קבלנים אורחיים בריטיים, יר עבר בהדרגה לבסיסים בריטיים במרחב.

חלק גדול של הציוד יועבר לקפריסין, אשר תשמש, לדברי קצין בריטי גבוה, "כחוד החנית של הכוח הבריטי באיזור". כן יוקם בקפריסין בסיס אווירי חדש, גדול פי כמה מן הבסיסים הקיימים.

לאחרונה סיכם קצין בריטי גבוה את המצע, הכרוי: "מענה והלאה לא י עוד איזור התעלה את ליבה של מערכת ההגנה המרחבית הפינוי ימשך, ילך ויגבר. המצרים יקבלו מאיתנו מתקנים רבים, אשר שמותיהם נחרתו בשנים האחרונות בזכרון של משפחות בריטיות רבות.

"אנו מקחים כי הפינוי ישיג שתי מטרות", הוסיף אותו קצין, "ראשית, יחסינו עם מצרים יהיו ידידותיים יותר. שנית, מערכת ההגנה שלנו תשוכלל. תסוגל יותר לצורכי תקופת-האטום."

היה ברור כי הקצין דיבר בכנות גמורה. לא היה כל ספק שפינוי איזור התעלה יימשך בקצב, שנקבע בהסכם האנגלי-מצרי:

- עד ה-19 לפברואר יפוגו 22% מן הכוחות הבריטיים החונים באיזור-התעלה.
- עד ה-19 ליוני 1955 יפוגו 35% מן הכוחות.
- עד ה-19 לאוקטובר 1955 יפוגו 54% מן הכוחות.
- עד ה-19 למרץ 1956 יפוגו 75%.
- עד ה-19 ליוני 1956 יפוגו 100% מן הכוחות הבריטיים.

בה של 1500 לירות סטרלינג לשנה, במ קום 3000 הלירות, שקיבל בהיותו נשיא הרפובליקה המצרית. ממשלת מצרים העמידה לרשות המשפחה שלוש מכוניות חדשות, מסיעה את שלושת הילדים מדי בוקר

נאגב היה מוכן להסכים גם לתנאי זה. אולם עבד אל-נאסר ותומכיו דחו אותו בכל תוקף. הם התנגדו לכך שמצריים תצטרף לכל ברית צבאית, או הסכם בטחוני, ה חורגים מגבולות המרחב. הם היו מוכנים

ההתקפה על הסואץ: אל-נאצר בראש

— סומי הנן

פגישה על הנילוס: ניהרו ונאגב

— הסאנקים נשארו

להכיר רק במערכת-בריתות אחת: בריתות ההגנה הקולקטיבית של ארצות-ערב.

ההסגר הוסר

כיום נאלץ נאגב לאכול את פריה הלא כל-כך מר של המחלוקת, אשר פרצה בינו לבין עבד אל-נאסר. הוא שוכן בחילה מוקפת גנים, בקרבת קהיר, יחד עם אשתו ושלושת ילדיו (8, 10, 12). הוא מקבל קיצ

דו-ח מאת זה על מסי-רת הכסים הבריטי האדיר בסואץ לירי המצרים לקוח מעתו ערבי. משתקף בו, בין השאר, הכמתון העצמי החדש של העולם הערבי נוכח התחזקותו הצבאית.

פינוי 79 אלף החיילים הבריטיים, החו-גים באיזור הסואץ, מתקדם במלוא הקיטור. הוא מתקדם אפילו יותר משהיה צריך ל-התקדם לפי התוכנית: ב-19 לפברואר 1955, כאשר יסתיים השלב הראשון, בן ארבעת החודשים של הפינוי, יעלה מספר החיילים שפוגו בהרכה על 22 האחוזים, אשר הותנו בהסכם האנגלי-מצרי.

בין ראשוני העוזבים את הסואץ היה גם גנרל סיר צ'ארלס גיטלי, מפקד כוחות היבשה הבריטיים במרחב. הוא פנה את ה-מטה הראשי שלו בפאד, העביר אותו לאפיס קופי, קפריסין. אתו יחד עבר לקפריסין גם מרשאל-אוויר סיר קלוד פלי, מפקד חיל האוויר המלכותי במרחב.

לאורך מסילות הברזל, המבתרות את איזור התעלה, מוטלות ערימות גדולות של אר-גזים. בכל תחנה, בקצה של כל מסילה צדדית, ניצבות שורות ארוכות של חיילים בריטיים, המחכים לתורם לצאת לפורט-סעיד — ומשם הביתה. הבריטים מפנים את חייליהם מאיזור סואץ בקצב של 4000 איש לחודש. שמונה אניות תובלה נעות הלך ושוב לאורך הים התיכון, מפורות את המפונים על פני העמדות הנותרות של בריטניה במרחב, או מחזירות אותם ל-בריטניה.

הפינוי מבוצע לא רק בדרך הים. מדי לילה בלילה ממריאים מאיזור התעלה אר-בעה מטוסים מטיפוס יורק והייסטינגס. המטוסים מסייעים לבריטניה את החיילים הזכאים לשיחרור, או לחופשה ממושכת, מחזורים למצרים מכתבים ועיתונים בשביל חיל-המצב הנותר.

העוזעים לא הפריעו

הפינוי התחיל בסוף יולי 1954, מיד ל-אחר שנחתם ההסכם האנגלי-מצרי בראשי ריבונות. ראשונה עזבה את איזור סואץ חטי-בת הצנחנים ה-16, חטיבת ה-7, שהם האדר-מים. בעקבות הצנחנים יצאו: הגדוד ה-ראשון של קלעי אינסקלינג; חטיבה של חיל-הגנתיים הבריטי, שהחזורה לבסיסה במאלטה; הגדוד הראשון של חטיבת סורי-המורחית; הגדוד הראשון של חטיבת דרום-לאנקאשייר; הגדוד הראשון של חטיבת הגבולות; הגדוד הראשון של חיל-המש-מר הסקוטי; הגדוד הראשון של חטיבת בדורדשייר והרטרפורדשייר.

תוך כדי מהלך הפינוי חלו ועזועים פני-מיים במצרים: נאגב סולק עלידי גמאל עבד אל-נאסר. אירגון האחים המוסלמים חסל, ומרבית מנהיגיו הומתו. אולם כל זה לא פגע בתוקפו של ההסכם האנגלי-מצרי. להיפך, מועצת המיניסטרים של מצר-ריים אישרה את ההסכם סופית, ועבד אל-נאסר חתם עליו ב-6 לדצמבר.

גנרל נאגב לא התנגד להסכם האנגלי-מצרי. אולם הוא רצה להשאיר את חותם אישיותו על כל הדיונים הממושכים שקדמו להסכם. הוא רצה לקחת יעצמו את ה-כבוד העילאי של התתימה על המסמך ההיסטורי, אשר יבטיח את פינויים של הבריטים מן האיזור, בו שלטו משך 74 השנים האחרונות.

נאגב לא התנגד גם לשובם של הברי-טים לאיזור סואץ, במקרה של מלחמה. הוא חשב שהוא יוכל להתמקח עם הבריטים, לסחוט מהם מתקנים צבאיים ורחבים, טי-סות אחדות של מטוסי סילון, כמות של טנקים מטיפוס סנטוריון, אשר תספיק לציר-דה של דיביזיית-שריון מצרית. תמורת כל אלה היה נאגב מוכן להתחייב להפעיל את בסיס-סואץ, להתחייב לבריטים, ברגע בו תותקף תורכיה.

בריטניה הייתה מוכנה לקבל את הצעתו של נאגב רק בתנאי אחד: מצריים חייבה להיכנס לברית צבאית עם ארצות-המערב.

קרוב לוודאי שהדיונים בין דאלס ואידן בענייני המרחב, לאחר וועידת עמי אסיה, יפתחו בהצהרה מדינית על בעיות ישראל — ערב, בהצהרה, בה תשותף גם צרפת, יביעו מעצמות המערב את רצונן בשלום באיזור, יחזרו על הערובה לגבולות, המופיעה בהצהרתן הקודמת.

ארצות-הברית לא תסכים לצירופה של ישראל לכל הפנים בטחוני במרחב בעתיד הקרוב. משרד-החוץ ינסה לשכנע את האמריקאים והבריטים לחתום על הסכמים בטחוניים ישירים עם ישראל, אך אין להניח כי המערב יסכים גם לצעד זה.

נפילת ממשלת מנדס-פראנס עזוזה להחליש את מעמדה הבינלאומי של ישראל: בתקופת כהונתו של פראנס קיבלה ישראל עזרה רבת ערך מנציגי צרפת בורה הבינלאומית. כן סייע מנהל לשכתו של מנדס-פראנס, היהודי ג'ורג' בוריס, להסדרת עניינים רבים, שהיו תלויים ועומדים בין שתי הממשלות.

אות אזהרה לחיפאים: בתי-הזיקוק בסכנה. לפי ידיעות עתוני ערב הקרובים לחברות הנפט, עומדת עתה לדיון הצעה רצינית להעביר את צינור מוטול-חיפה לביירות, להעביר יחד איתו את בתי-הזיקוק של מפרץ חיפה.

אם תסתכן ישראל במזחמה עם עיראק, תצטרך לקחת בחשבון גורם חדש: יחידת צנחנים עיראקית. אחרי שהושמעו בבגדאד תלונות על סוג הציוד האמריקאי הזורם עתה לארץ זו, שכלל בעיקר מכונות-משא במקום נשק אמיתי, הבטיח עתה שר-הבטחון העיראקי כי הגיע נשק אחר, הנשמר בסוד, המאפשר את חיזוש פני הצבא. יחידות הצנחנים היתה תוצאה ראשונה.

החרם הערבי על ישראל יגבר, אם תבצע הליגה הערבית את תוכניתה להקים משרד-יחזם מיוחדים בלונדון, פאריס וושינגטון. המשרדים יתקשרו עם תעשיינים ואנשי-עסקים, יסבירו להם כי כל קשרים נוספים עם ישראל עלולים לגזול מהם את השוק של ארצות-ערב, לגרום להם הפסדים ניכרים.

צבאה החדש של ממוכת דוב יערוך בקרוב את תמרוניו הראשונים. בתמרוני הצבא הקטן, אשר מועדם סרס פורסם, ישתתפו גם יחידות הצבא הבריטי, החוננות בלב.

צפה להתחרות הקו האנטי-ישראלי בממשלת הודו. עקב ההתקרבות ההודית-פקיסטאנית, שחלה עם ירידת קרנו של מוחמד עלי הפרזי אמריקאי ועלייתו של המושל הכללי של פקיסטאן, גולאם מוחמד, הקרוב יותר לקו הבינלאומי הנויטראליסטי של ג'והרהלאל ניהרו. יש להניח כי עם ההתקרבות ההדדית תגבר ההשפעה הפקיסטאנית על הודו בשטחים רבים.

אל תצפה לשיבתו הקרובה של מרדכי אורן. אף כי רבים קיוו שהקומוניסטים ישחררו את האסיר המפ"מ לפני הבחירות בישראל, דבר שיכול היה לחזק את מפלגות השמאל אחרי התגברות המרירות הציבורית נגד המדיניות הפרו-ערבית של דאלס, אין כל סיכוי לכך. הסיבה המשוערת: בניגוד לאסירים אחרים ששוחררו עלי ידי הגוש הסובייטי, שהתעספו בשתיקה עמוקה עם שובם (כמו שמעון אורנשטיין), יש חשש כי איש-הקיבוץ אורן יחזור ישר לפוליטיקה, יספר סודות מן התא.

עונש מוות יוטל על מסתננים שייתפסו בפעולות ריגול. אם יתנו סיעות הצ"כ ומפא"י בכנסת חופש הצבעה לחבריהן בעת הדיון בהצעת חירות בעניין זה, אשר הועלתה לאחר התליות בקהיר. ההצעה של חירות כבר זכתה לתמיכה מצד סיעת אחדות-העבודה.

הרשימה המעשית של מועמדי מפא"י לבחירות לכנסת הבאה תורכב בקרוב. לאחר שיסתיימו הדיונים מאחורי קלעי-המפלגה, ההרכב המשוער של הרשימה: 10% אנשי בי. ג'י., 10% אנשי שרת, 20% נציגי הקבוצות והקיבוצים, 20% פעילי האיגוד המקצועי, 15% אנשי מפא"י חסידי חיפה, 20% נציגי הגופים הכלכליים (סולל-בונה, המשביר ועוד), 5% חסידי המפלגה ואישים שונים. אילו הורכבה וועידת-המפלגה (אשר לא תתקיים) באורח דומה, היה שיהיה זהה לזה.

שר-הבטחון, פנחס לבון, לא יופיע באסיפות הבחירות המרכזיות של מפא"י. יהיה זה שלב נוסף בדרך ירידתו המדינית של לבון, אשר חול להיות אהוד על כל אנפי המפלגה, כולל אנפי. ג'י.

בחוגי מפ"מ גברה בזמן האחרון אויטטימיות זחרה. לפי פרשני מפלגה זו, הוכיחו הבחירות המקומיות האחרונות בכמה אגודות מקצועיות כי טענות אנשי אחדות-העבודה ביחס לכוחם היו מוגזמות.

היכון למערכה עזיזה באגודת העיתונאים. אחרי מותו של יוסף הפטמן, ראש האגודה, גברו מחדש השאיפות לצרף אל העיתונאים להסתדרות הכללית, לחסל את האגודה. מסייעת לשאיפה זו: דעתם של עתונאים רבים כי האגודה הפכה מזמן לרכוש פרטי של מזכירה, שהוא הדיקטטור האמיתי של האגודה.

הבאת להקת "פורגי ובס" לישראל על-ידי אמרגן פרטי, כסיוע משרד-החוץ האמריקאי, לא תהיה תקדים בודד: לפחות שני אמרגנים ישראלים מעיינים עתה בהסדר דומה להבאת להקות אמריקאיות גדולות, הססירות עתה באירופה.

אין להניח שהממשלה תטייל מכס ומס-קניה על תקדימים מאירובי נגן. שיובאו לישראל במחירים נמוכים, במסגרת הסכם מיוחד עם ארצות-הברית. כל צעד כזה של משרד-האוצר יהיה בניגוד להסכם.

במדינה

העם

ארז לכל תינוק

הצפורים העוברות מדי שנה את הארץ אשר ממערב לירדן, רואות מתחתן כמעופן נוף צחיח ומוכה שמש, אשר שליש ממנו הררי ומחציתו ערבה ומדבר. רק פה ושם נחה העין באהבה על יערות זעירים.

אולם לא תמיד היו אלה פניה של ארץ כנען. אלוני ממרא אשר בחברון, יערות אפרים הסבוכים, עמק האלה, בית-אלונים שבגליל, קרית-יערות בהרי יהודה, ארזי הלבנון, אלוני הבשן, ברושים משניר — כל אלה הטביעו חותם ירקרק על הספרות הקדומה של "ארץ חטים ושעורה וגפן ותאנה ורימון".

מסוף העולם עד סופו. אולם המל-חמה על היער, המלחמה נגד המדבר המאיים ויושביו החמסניים, לא שקטה גם אז. "וכי תבוא אל הארץ וגשתם כל עץ!" היתה מצוה חשובה, לא פחות מאשר "ולא יסאו עצים מן השדה ולא יחטבו מן היערות!" ומצוות המשנה: "כי היה מתילד ינוקא שתלי ארזא, ינוקתא שתלי תורניתא" — אם יחלד ילד, שרול ארז, ואם יחלד ילדה, שתול תרזה. ונוגע ללב עוד יותר פסוקו של ילקוט הראובני: "בשעה שכורתיס אילן נושא פרי, קולו הולך מסוף העולם ועד סופו".

השבוע יצאו ילדי ישראל מדן ועד אילת, קיימו את מצוות האבות: לכבוד יום ט"ו בשבט, היפה שבחגי הטבע הישראליים, שתילו שתילי אילנות.

היתה זאת בשורה של עידוד מול האקלים הפוליטי המתקדר של המדינה (ראה עמודים 3-5). הוא הבליט את מקור כוחה האמיתי של האומה: צמידותה לקרקע, האופטימיות הסבועית של עם צעיר. הילד השותל את שתילי עורונו סמלו האמיתי של עם העברים.

מפלגות

הבטחות עונתיות

מועדון הציונים הכלליים בתל-אביב היה מלא עד אפס מקום. האחירה היתה מלאה

ידעו זאת היטב גם שרי הצ"כ, סרלין, רוקח וברנשטיין, שמסרו לחברי מפלגתם דו"ח מפורט על המצב. הם טענו כי שר-האוצר חיתר חיתורים רבים לציונים הכל-ליים, הכריזו: "הוא הלך לקראתנו יותר מחצי הדרך".

ההכרזות הסתמיות לא היו עשויות לשכ-נע איש. בשעה עשר ושלשים בערב, כאשר נפתח החיכוך הכללי, מצאו שני השרים את עצמם תחת אש-צולבת של ביקורת קטלנית. אמר אחד התעשיינים הגדולים: "ייתכן שאין למפלגה תוכנית ברורה בשטחים רבים. אולם בשטח הכלכלי יודע כל אדם מה אנו רוצים להשיג... עלי לציין כי חב-רינו בממשלה פעלו לא פעם בניגוד לקו של המפלגה — ובניגוד לאינטרסים שלנו..." הוסיף אחד מראשי הסניף הירושלמי של הצ"כ: "מה נאמר לבוחר ביום-ההפקודה, אם לא תהיה בתקציב הבא ירידה מסויימת במס-הכנסה?"

פצצות אינפורמציה. החיכוך נמשך לאין קץ, היה עלול להסתיים ללא כל הח-לטה, אילו לא פתח שר-הפנים, ישראל רוקח, בהתקפת נגד, הטיל לחלל האמיר שלוש פצצות-אינפורמציה:

● לא יחול כל שינוי בשיטת-הבחירות לכנסת הבאה.

● הן שרת והן בי. ג'י. הבטיחו כי הממשלה הבאה תושתת על אותם היסודות, עליהם מושתתת הממשלה הנוכחית (קוא-ליציה מפא"י-צ"כ).

● הממונה על הכנסות-המדינה, זאב שרף, הבטיח כי השנה ייגבו המסים בצורה ליברלית, ללא כל התחשבות בתקציבים. שלוש הפצצות פעלו את פעולתן. אחדים מן הנאספים ניסו עדיין לדחות את ההצבעה לימים מספר. אולם ברנשטיין מיהר להטיל פצצה רביעית: שרי הצ"כ התחייבו בפני חבריהם לממשלה למסור את תשובת מפ-לגתם עד סוף השבוע, בטרם תתחיל הכנסת בדיון על התקציב. הצירים שוכנעו וההצ-בעה נערכה ללא דיחוי.

התוצאות היו ברורות מראש: החלטת,

ציוני-כדדי מרדון
"הוא הלך לקראתנו..."

ברוב קטן, לתמוך בתקציב. אמר אחד הי פסימיסטים המושבעים של הצ"כ: "הבטחתי תיו של רוקח יפות מאד — אם הוא יקיים אותן גם לאחר הבחירות."

מדיניות

צפצוץ מדיני

כאשר יצא שגריר-המים האמריקאי, אריק ג'ונסטון (העולם הזה 902, 903) לביקורו השלישי במרחב, קיבל משרד-החוץ האמרי-קאי, פוסטר דאלס, הנתיחה חדי-משמעות: הפעם יש לסיים את השיחות בכל מחיר, לתבוע מן הממשלות השונות לקבוע מדי-

מתיחות: למעלה ממאה חברי הוועד הפועל של הצ"כ, שנחכנסו להחליט על ורך ההצ-בעה של סיעתם על תקציב המדינה לשנת 1955 — 1956, ידעו היטב כי החלטתם תק-בע את גורל הקואליציה.

• שעורר בשעתו ויכוח חריף בין בית-הלל ובית-שמאי. בעוד שהראשון דרש לק-בוע את ראש-השנה לאילנות ביום החמשה-עשר בחודש שבט, השני חזיש, נבע ויכוח זה מן ההבדל (בשבועות מספר) בתופעות הצמיחה בין צמחי ההרים הגבוהים וצמחי הספלה, וכל אחד משני הבתים רצה לקבוע את חוג בהתאם לצמיחת נוף מדכוו שלו.

גיוסטים ברורה. אם השיחות לא יתקדמו, יהיה על גיוסטון להצהיר על כשלונם — ומשרד החוץ האמריקאי יסיק את המסקנות. הוראות אלו, אשר לא היו בגדר סוד, סיבכו את המצב ביותר, והתירו לישראלים אשר לא היו מעוניינים לקבוע מדיניות מים ברורה רק שתי ברירות:

לנסות למשוך את השיחות עד תחילת שנת 1956 — שנת הבחירות לנשיאות ארצות הברית, בה יעלה כושר המיקוח הישראלי.

או להשתדל להביא את גיוסטון לידי הטלת האחריות לכשלון השיחות על שני הצדדים: ישראל ומדינות ערב גם יחד.

במשך ימים מספר התנהלו השיחות הסכך ניות ללא כל סימן להתקדמות. ההכרעה באה רק ביום האחרון לביקור של גיוסטון, כאשר נפגשו שני הצדדים במשרד ראש הממשלה בירושלים. הפעם השתתף בפגישה גם שרת.

כבר בראשית השיחה הודיע גיוסטון כי עליו להפסיק את המשאומתן, להמשיך בדרך לבירות ערב. אולם תחילה היה עליו לנסח הודעה על מהלך השיחות, בה תשתתף גם ממשלת ישראל. עוזרו המדיני של גיוסטון, ארתור גרדינר, מסר את ראשי הפרקים של ההודעה. שרת האזין בעניין, הודיע כי הוא אינו מסכים לניסוח.

איום גלוי. גיוסטון היה מוכן לקראת הסירוב הישראלי. הוא הודיע שהוא יבטל את ביקוריו בארצות ערב, יחזור לחשינגטון, יודיע שם על כשלון השיחות. האיום הגלוי הרתיע את שרת: הוא ביקש הפסקה, הציע לאמריקאים לנסח את ההודעה מחדש. גיוסטון ואנשיו הסכימו, יצאו ללגונו כוסיס חיסקי בקונסוליה האמריקאית, ברחוב ממי לא. הממשלה הישראלית פרשה להתייעצות דחופה, על ספליקפה, בביתו של שרת.

הישראלים סיימו את התייעצותם בחצות הלילה, אולם האמריקאים עדיין לא היוע לכלל החלטה. שרת ואנשיו גאלצו לחזור למשרד ראש הממשלה, להמתין לגיוסטון ומשלחתו, שהגיעו לשם רק באחת לאחר חצות. גיוסטון פתח מיד בהקראת הנוסח המתוקן של ההודעה: ישראל מסכימה לעקרונות הכלליים של תכנית המים האמריקאית, משאירה למיקוח רק את הפרטים הטכניים.

שרת האזין לנוסח המתוקן, מיהר לפתוח בתכסיסי ההתחמקות: הוא לא הגיב כלל על עצם ההודעה, טען כי ממשלתו עומדת לפני בחירות, לא תוכל לנקוט בכל צעדים, מבלי להתייעץ עם הועדה המתאימה של הכנסת, הציע לגיוסטון לשוב לישראל מיד לאחר שיחותיו עם הערבים.

התכסיס הפתיע את האמריקאים, הביא אותם במבוכה. אנשי הסטייט דפרטמנט ה' מובהקים — גרדינר מחשינגטון חייט מה' שגרירות התלאביבית — התנדו להצעת של שרת, נכנעו רק לאחר שהודיע גיוסטון על הסכמתו להצעה.

היה זה הישג ישראלי חשוב. היה כמעט ברור כי שיחותיו של גיוסטון עם הערבים לא יסתיימו בתוצאות של ממש וכי דאלס לא יוכל להאשים את ישראל לבה בכשלון השיחות. לנקוט נגדה בצעדים כל' שהם, התנחם פקיד ישראלי בכיר: "עד שימצא דאלס דרך ללחוץ גם עלינו וגם על הערבים, תתחיל שנת 1956 — ואז נוכל לצפצף עליהם".

ייצוא

על טעם ועל תיבה

מוצר היצוא העיקרי של ישראל, פרי ההדר, המכסה עד 40% מן היצוא, העמיד בעונה שעברה שיא ל-15 השנים האחרונות, בחגיעו ליותר משמונה מיליון תיבות.

השבוע, בצאת התיבה ה-2,500,000 את גמל חיפה היה קרוב לוודאי כי שיא 1954 יועמד בצל עלידי עונת 1955, שהבטיחה יצוא של השעה מיליון תיבות לפחות.

בינתיים יכלו פרדסנים לעיין במספרי השחק הראשונים, גילו כי אנגליה נשארה כרגיל, הלכות הראשון (עם קרוב למיליון תיבות עד כה), אחריה באו ברית המועצות (360 אלף) והולנד (165 אלף).

אלך 21 הארצות מפילנד עד קנדה, שכבר רכשו את פרי ההדר הישראלי בעונה

* מאז 1939, שנת השיא של יצוא הדרים מארץ ישראל, בה הגיע היצוא ליותר מ-15 מיליון תיבות.

חבורת האש במחוז הרכבה (ימין) ובשתיית קפה בין גזעית יחי השוויץ הבדו לסטונים

בישראל, כי אם גם בתורכיה, יוון וצפון אפריקה.

נוער

הפלגיה והגיא

השוויצר הוא, לפי כל הדעות, היפוכו הגמור של הסטוב. זה ניכר גם בחיצוניותו — שפמו העבה, בגדיו המרושלים, מאמצי הבלתי נואשים להיראות איש פשוט.

כשבאה להקת פורגי ובס (העולם הזה 903) לארץ, חגג הסטוב הישראלי את נצחונותיו. תורים אדירים הוזנבו לפני הדלפקים חסרי הכרטיסים, מאות הציפו את הסלונים של התופרות היקרות ביותר, מחירי הפרוות בהצגת הבכורה בלבד יכול היה לכסות את תקציבה השנתי של מעברה גדולה בישראל. השוויצרים רחחו, זממו נקמה. השבוע הוגשם המיבצע: השומן והסולת של צי' בור השוויצרים הישראלי התכנסו בבית הפועל אשר על גדות הירקון בתל אביב, השתתפו מסביב למדורה מלאכותית (שגר) לקה בעזרת ספירט-בישול כחלחל בקערות (נחשת), התכוננו להתרועע עם הכושים של תומורת ליאונל המפטון.

המוץ והתבן. כמו גרעון השופט, שבחן את לוחמי ליד נחליהרוד כדי להבחין בין המוץ והתבן, קבעה "חבורת האש", בעל הערב, מבחן של אישיות: מחירי כניסה של לירה וחצי. היא ידעה שאיש לא ישלם. אולם היא ידעה גם כי השוויצרים האמיתיים יסתנו פנימה ללא תשלום, הסגובים המ' תורבתים יישארו בחוץ. וכך בדיוק קרה.

בפנים בחנו המסתנים, בני כל רחבי הארץ, איש את פני רעהו, נוכחו לדעת כי כולם הוזקנו קצת: פה ושם התדלדלו שערות, לבחורות רבות גדלו העקבים וגוספו שלמות שלא דמו עוד לסאראפאניס, וגדול היה מספר השוויצרים, בני הדר הצעיר כי יותר, שלא ידעו את פרעושי בית מחסרי.

בני חבורת האש, קבוצת פלמ"חאים חתיר קים המתכנסים אחת לחודש בפניות שונות של הארץ, כדי לבלות לילה מסביב למדורה ולהחיות את שירי הארץ, ניגשו במרץ אל מלאכת הערב: להראות לכושים את ריי קורי הארץ, להשמיע להם את שיריה. לא היו אלה שירי ישראל יצחקי: שלט בזמרה עמונאל זמיר, מחדיר המורחות המקורית לגרוני הנוער.

בעזרת פינגאן, להבה ירוקה ורצון טוב חוגג חג ההחידות בין שירי הפלמ"ח ושהר שר בסגנון פלמ"חאית, כשהכל עמדו כמעט דום, אך לא לגמרי לבין הגאז'ה כוש. הודיע זמיר: "כנראה שצריכים לש' מוע כל סגנון במקורו, כדי להעריכו!"

כסף לכיסים. לא בכל המקומות נתקלו הכושים ביחס כה חסר אנוכיות. רבים היו הקופצים על המציאה שניסו לנצלם למטרות מסחריות יותר.

הדוגמה העליונה ניתנה על ידי האחים סאלם, בעלי מלון תדמור בהרצליה, שהביאו

שייטת (20) והגדסת חשמל (15). רק אחת מהן אורה עוי, לומדת הנדסת מכונות. המקצוע היחיד שלא הצליח למשוך את לבו של אף מהנדסת אחת לעתיד, בישראל 1955, היה מקצועה של בוגרת מחזור (טכ' גיון נאנסי) 1914, רעיית הנשיא רחל כרצבי: הנדסה חקלאית.

מזון

נס גדול יהיה פה

כשייסד הגרי נסטלי בשנת 1868 בעיירה השווייצית ויינו את מפעל החלב המשומר שלו, לא היה יכול לדעת שכעבור 87 שנים יעסיקו מפעלי נסטלי 1,200,000 פרות, 48 אלף עובדים ו-122 מפעלים בשלושים ארצות. יזכו למחזור שנה של קרוב לבייליון דולר. כי נסטלי, מוכר לימונדה ודשן מלאכותי כושל, ביקש רק להקים מפעל קטן בו יפיק מזון תינוקות חיוני: חלב משומר.

תוך שנים מעטות לא הסתפק נסטלי בתר נקות, עבר גם לגברים, סיפק חלב משומר לרוב צבאות העולם. כשסוכנו בתורכיה לא הצליח למכור חלב משומר לצבא השולטן, שלח הוא את מוצר נסטלי האחרון, קופסות שוקולדה, להרמן השולטן. הגברות המליכותיות נהנו מן המעדן החדש שנכנעו את השולטן לקנות לצבאו את חלבו המשומר של נסטלי.

בקרוב, מין מס' 20. מפעל שהצליח למכור חלב משומר, בעזרת שוקולדה טרייה, לצבא העותומני, לא הסתפק, כפי שאפשר היה לצפות, לא בחלב ולא בשוקולדה. תוך שנים מעטות הציפו מוצרי נסטלי את דוכני חנויות המכולת בעולם — ממזון תינוקות (תערובת קמח, סוכר וחלב) ועד לקביות מרק.

הצלחתו הגדולה של נסטלי באה, בדרך מקרה, בשנת 1938. היה זה כאשר חוקרי נסטלי גילו במעבדותיהם את חובה הש' חור — הקפה המוכן מראש, נסקפה.

כשם שהנסקפה כבש בשנתיים האחרונות את שוקי הקפה בישראל (תצרוכת שנתיים משוערת: כמה מיליון קופסות במחירים המשתנים מ-1.650 ל-1 לנסקפה שווייצית עד 3 ל-1 לאמריקאי) כך כבש הוא ומוצרי משקה מוכן מראש אחרים את שוקי העולם בעשר השנים האחרונות. אחר הנסקפה בא התה המוכן מראש (נסתה) והקאקאו המוכן מראש (נסקאו).

אך הנסקפה צעד בראש כולם. לא היה זה נסקפה אחיד. כדי להתאים את טעמו לטעמים של תושבי ארצות שונות מיוצר הוא ב-19 מינים שונים. מן הנסקפה האמריקאי (בהיר ורך), דרך האיסלקי (חריף וכהה) לצרפתי (כהה מאד ומתובל).

השבוע הודיעו מנהלי מפעלי נסטלי, ז'ן קורטיו ואנריקו בינימי, כי ייתכן מאד וית' חילו בקרוב בייצור נסקפה, מין מס' 20. יהיה זה נסקפה ישראלי (כהה מאד, ולכן זול יותר) שייארו בארץ, ישחק לא רק

זו, התעניינו דווקא בתפוזים, המהומים, בדרך כלל, ארבע חמישיות מיצוא הדרים. גרמניה המזרחית, למשל, היתה בעלת טעם חמוץ, בחרה רק ב-5000 תיבות לימונים. באורו טעם נחונה גם דמוקרטיה עממית אחרת, הונגריה: 11,775 תיבות לימונים. כבעלת טעם מיוחד במינו נתגלתה שווייץ: היא לא התעניינה בתפוזים, לא רצתה בלר מונים, נהנתה רק מטעמן המריר-חמוץ של אשכוליות ישראל. 18,347 תיבות מהן, ליתר דיוק.

המשק

מלחמת התנורים

קול-התותחנים נדם. מלחמות השחרור וה' עצמאות נסתיימו. עמיחי ("גרעון") פאגלין. מי שהיה קצין מבצעים ראשי של אצ"ל. הפסיק את תעשיית הפצצות הפרימיטיביות, פיתח את מפעלי הברזל של אביו, גרשון, בקרבת פתח-תקוה. התמחה בייצור חגירי אפיה משוכללים. התנורים לא נפלו בסיבם מרוצרת-חוף דומה, ניקנו על ידי המאפיות הישראליות ברצון.

אולם במהרה התברר לעמיחי כי מלחמת הקיום קשה עשרת מונים מן המלחמה נגד הבריטים. השלטונות הישראליים התעלמו מהשיגור, התירו ייבוא תנורים זולים, בעלי טיב גרוע, שהתחרו בתנוריו.

המצב הלך ורע מיום ליום, הפך בלתי נסבל לאחר שהגיע היועץ הממשלתי, אוסקר גאס, למסקנה כי יש לאפשר לבעלי המאפיות המפגרות לקנות ציוד חדש באשראי לזמן ארוך, כדי לאפשר להם לשמור על מחירי הנמוך-ביחס של הלחם. היה ברור כי תה שר המסחר והתעשייה, זלמן סוואיב, ינסה לבצע את המלצותיו של גאס, יאפשר ייבוא גדול של תנורים משוכללים מחוץ-לארץ. היה ברור גם כי ייבוא כזה יהרוס את מפ' עלו של עמיחי.

בשבוע שעבר הונחתה המהלומה האחרונה. משרד האוצר סירב אמנם לתת אשראי לאו' פים. אולם משרד המסחר והתעשייה מצא מוצא: הוא התיר לאופים להביא תנורים משוכללים במסגרת הסכם השילומים. טען עמיחי פאגלין במרירות: "מדוע הם רוצים לפצות את האופים על חשבון 30 הפועלים של מפעלנו? מדוע מוכן האוצר ללבוש 25 אלף דולאר על כל הנור גרמני, בה בשעה שהתנורים שלנו טובים לא פחות?" הטענה נשארה ללא תשובה.

חינוך

מהנדסת. מחזור 1955

סקירה שהושלמה השבוע עליי הנהלת הטכניון החיפאי גילתה עובדה לא ידועה ביותר: לא כל 1600 הסטודנטים של הסכ' גיון הם סטודנטים. 115 מהם הן סטודנטיות. המהנדסות לעתיד מבכורות אדריכלות (30), הנדסת בניין (25), מדעים (24), כימיה תע'

* לעומת 76 אלף התיבות של גרמניה המערבית שהתחלקו ל-60 אלף תפוזים, 15,750 אשכוליות, 250 לימונים.

כמה מן הכושים לבית-מלונם הריק ברובו, כמשיכה מיוחדת לסנובים של תל-אביב אשר השאירו אותו ערב ממיטב כספם בכיס בעלי המלון הגידה, לצלילי הגאוז של האורחים.

חיפה

מחפשים מזכיר

יוסף אלמוגי היה דמות מפורסמת בחיפה עוד בימי היותו מפקד פלוגות-הפועל, חיל-המחקר הפרטי של אבא חושי. הוא התפרסם עוד יותר לאחר שירש את מקומו של חושי כמזכיר מועצת פועלי-חיפה, ודיכא בזרוע נטויה את שביתת-הדימאים. מפא"י ראתה באלמוגי אדם נאמן. ההסתדרות ראתה בו עובד מסור. מועצת-הפועלים התחזקה עד כי הפכה לקיסרות קטנה.

אולם אלמוגי לא הסתפק בתמיכת מפא"י וההסתדרות. הוא רצה להתחבר על ציבור הפועלים, להסוך למעין מנהיג עממי, חיפש הזדמנות מתאימה לעשות זאת.

ההזדמנות באה, כאשר החליט רטנו, מפא"י על הקפאת השכר. הפועלים רטנו, ואלמוגי מיהר לתמוך בהם. הוא התחיל להתסיס את האיגודים המקצועיים החיפאיים נגד מפא"י וההסתדרות, לא היסס אפילו לתמוך בתביעות עובדי-העירייה, לחתור על ידי כך תחת מעמדו של ידידו הטוב, ראש-העיר, אבא חושי.

פעילות ההתססה של אלמוגי לא נשארה בלי תגובה: ראשי ההסתדרות העיזו נגדו ובקרו לא נבהלו מפני מזכיר בודד של פרר בינציה, החליטו בחריז חדרים כי אלמוגי בשל לסילוק. הסילוק היה יכול להתבצע באחת משלוש דרכים:

- להקציב לאלמוגי כיסא בכנסת.
- לשגר אותו בשליחות לחוץ-לארץ.
- להשיג לו משרה שמנה באחת מחברות הנפט.

נצחון ראשון. אולם בעוד ראשי-ההסתדרות דגים על הדרך הטובה ביותר לסילוק, פתח אלמוגי בהתקפה רבת: הוא נזכר כי עובדי הדואר מקופחים בכל הנוגע להרצאות נסיעה, אירגן הליכה ברגל למקומות העבודה עד להשלים ההוצאות. איגוד עובדי די המדינה, שנמצא תחת מרותו הישירה של ראש האיגוד המקצועי, אהרן בקר, לא ניסה למנוע את מצעד הכחאה. הביעות העובדים סופקו חלקית — והמזכיר הגברת, בעל פני המתאגרף המקצועי, נחל את נצחונו הגדול הראשון.

אלמוגי לא הסתפק בנצחון זה. הוא נזכר כי קיים פקיד דואר חתיק בשם משה דיכטר, אשר סולק ממשרתו בדואר קריית חיים, לאחר שנחשד במעילות. חעד עובדי-הדואר נשמע לרמו של מזכיר מועצת הפועלים,

תמונת הרמב"ם

לא בעץ, לא בסיד, לא באבן

הכריז על שביתה עד להחזרתו של דיכטר לעבודה.

הפעם פקעה סבלנותם של ראשי ההסתדרות. הם רמזו לכתב מעריב כי אלמוגי עומד להתפטר. אלמוגי התרסה, ביקש לפרסם הכחשה בימומן הארץ. עורך היום, גרשום שוקן, סירב להכחיש ידיעה שפורסמה במעריב. המזכיר הנמרץ בלע את הי

עילבין ריכוז את כל מאמציו בפתיחת התקפה חדשה, שנועדה לבצר את מעמדו אחת ולתמיד.

חזית ימית. החזית החדשה הייתה ימית: אלמוגי התסיס את עובדי הנמל, עורר אותם להימנע מעבודת שעות נוספות, להת' ליש על פרישה מאיגוד-עובדי-המדינה, לדון בהקמת איגוד מקצועי נפרד. מועמדו של אלמוגי לראשות האיגוד החדש: משה דגני, חברו החתיק, הממלא תפקיד קסר-חשיבות בנמל.

הפעם התרחה ראש האיגוד המקצועי, אהרן בקר, באמת ובתמים. אלמוגי נקרא ל' התיעצות דחופה לתל-אביב, נעדר משיבת מועצת פועלי חיפה, בה נקבע התקציב ל' שנה הבאה.

לא ידוע באיזו צורה קוצצו כנפיו של אלמוגי בתל-אביב. אולם מיד לאחר שובו לחיפה פקד על עובדי הנמל להפסיק את שביתת השעות הנוספות. בה בשעה הבטיח החעד הפועל של ההסתדרות לדון בהעלאת שכרם של עובדי מנהל-הנמל, ליוה את הבטחתו באזהרה: אסור לנהל משאומות נפרד, שלא באמצעות עובדי המדינה.

האזהרה לא הותירה ספק: ימי כהונתו של אלמוגי כמזכיר מועצת-הפועלים ספורים. בפני ראשי ההסתדרות העובדים נותרה רק בעייה אחת: למצוא לאלמוגי יורש מתאים, שיהיה חיפאי, משכיל ובעל השפעה על הפועלים. הירוש טרם נמצא.

תעשייה

חיסכון מדומה

בשבוע שעבר צילצלו הטלפונים של מע' רכות-העיתונים ללא הרף: הנהלת מפעל-הנייר בחזרה הומינה וחזרה והומינה את העורכים לבוא למסיבת יום-השנה לקיום המפעל. נראה כי היא חששה שהעתונאים יתעלמו מן התאריך הכלכלי החשוב.

החששות נתבדה. עירכי העתונים הגיעו לחזרה בזמן, כמעט בהרכב מלא, סיירו במפעל, ישבו לאחר מכן ליד השולחנות הערוכים. סדר-הישיבה הוכן מראש, לפי מידת חשיבותם של האורחים. ודחא משום כך הופתע עורך הארץ, גרשום שוקן, כאשר מצא את עצמו יושב מאחורי יוסף גלבוץ, עורך זמנים.

בראש השולחן ישבו: היינץ גרינבאום, איש החברה הכלכלית לארץ-ישראל, החייזר כני ובעל ההליכות השקטות, שהינו גם חבר מועצת המנהלים של מפעל-הנייר; המנהל הראשי של המפעל, ציון, מנהל-המכרות פיבלמן ותתי-המסחר והתעשייה, זלמן סוויאב. האחרון מיהר לפתוח את המסיבה בברכה ובהתקפת-מצח: "מדוע מחירי הנייר הם כה גבוהים?"

ההמומים סטאטיסטיים. מנהל המפעל לא היתה ברירה אלא להשיב על הש' אלה. התשובה נמשכה שעה וחצי. הנואם ניסה לשכנע את העתונאים כי המפעל חוסך למדינה רבבות דולרים במטבע זר, הביא לצורך זה שפע של עיבודות ומספרים.

העובדות והמספרים לא שיכנעו. כי ה' עורכים אספו, עוד לפני כן, עובדות ממקור רות גויטרליים, ידעו כמה חישובים מת' מטיים פשוטים:

- החומר ייצור טונה של נייר עתון חדרתי * עולים 137 דולאר במטבע זר, בה בשעה שטונה של נייר עתון מוגמר, המורא מחוץ לארץ עולה 165 דולאר, כולל תובלה.
- החומר ייצור טונה של נייר קראפט (לאריזה) חדרתי עולים 174 דולאר, בה בשעה שאפשר להביא את אותו הנייר מחוץ לארץ 200 דולאר לטונה.

● מנהל מפעל-הנייר קבע שהמפעל חסך 300 אלף דולאר במטבע זר, אך שכח להז' סיף כי סכום זה נחסך במחזור כללי של קרוב ל-6 מיליון ל"י. כל דולאר שנחסך עלה איפוא לצרכן הרבה יותר משעולה דו' לאר בבורסה השחורה.

הלהטטים הסטאטיסטיים של הנהלת המפעל לא הותירו לעורכי העתונים פנאי להעלות בעייה אחרת: בעיית המחסור ה' בלתי-רמובן בנייר עתון שהשתרר בשבועות האחרונים, למרות המינימום המפעל לספק את כל הכמויות הדרושות. סיבת המחסור לא הוסברה באותה מסיבה. אולם השבוע עבר ההסבר מפה לאוזן:

* אשר טיבו אינו תמיד שווה.

המפעל סיפק את הנייר ללקוחות אחרים, ביניהם מפלגות, שהתכוונו לבחירות, קנו נייר למעלה מן המיכסה, שהיקצבה להן — במחירים גבוהים יותר.

דת

זיוף אחד גדול

כמיליוני יהודים אחרים זה באתיים שנה הכיר גם הרב ברוך טולידאנו את תמונתו המפורסמת של הרמב"ם העבדון, חובש המצנפת ולבוש הגלימה (ראה תמונה). אך כשהודיע השבוע משרד הדתות כי החליט מכוניות מהודרות לאורך חודי ערה, בכחן

בתמונה מקורית-כביכול של הרמב"ם, אותה מצא, כאילו, על סבלה עתיקה. למעשה, סבור הרב טולידאנו, נטל המומר ביאגיו תמונה של רב ראשי תורכי (חכס באש'), שנהג ללבוש באותם ימים מצנפת וגלימה, כפי שהם מופיעות בתמונה, יחסה לרמב"ם.

ערכים

ביקור ידידותי

בשבת שעברה, בשעות הבוקר נעו ארבע ביקור ידידותי מהודרות לאורך חודי ערה, בכחן

מזכיר אלמוגי (מתכופף במרכז)

לא בכנסת, לא בשליחות, לא בנפט

לכפר הערבי ערה. היו אלה מכוניותיהם של כמה מעסקני הצ"צ, שיצאו לנהל משא ומתן עם האפנדי המקומי. מטרת המשא ומתן: הקמת רשימה ערבית חדשה לבי חירות לכנסת.

האפנדי, מוחמד עבד אל-קאדר (40), בעל מרבית האדמות באזור, קיבל את פני האור' חים בשימחה. השכלתו הגבוהה (אוניברסיטת בירות האמריקאית) איפשרה לו לעסוק בפ' עילות פוליטית מסועפת: הוא היה המועמד הרביעי ברשימת הערבים הדמוקרטים (מפא"י) בבחירות לכנסת השנייה, קרץ לאחר מכן לעבר מפ"ם, הופיע באסיפת מפ"ם בחזרה, נרתע לאחר, לאחר שתואר בעתונות ה' מפ"מית כ"בורגני מתקדם". עתה החליט הוא לגסות את מזלו גם אצל הצ"צ: "אמנם הציונים הכלליים יתנגדו להתארגנות הפועל הערבי. אולם הם יוסיפו להעדיף אותו על הפועל היהודי. כי הוא זול יותר."

מטרת-לונות. השיחה בין עבד אל-קאדר ועסקני הצ"צ התנהלה בדלתיים סגור, רות, עברה, כנראה, בשלום. אולם כאשר יצאו האורחים לשוחח עם צעירי כפר-ערה, נחקלו במטר של תלונות: הממשל הצבאי מעיק על כל הכפרים באזור, מחריים שטחי קרקע בזה אחר זה, אינו מאפשר לתושבים להשיג עבודה, אינו מרשה לקבוצות נוער יהודיות לבקר במקום, לקשור יחסים ש' ידידות והבנה עם הנוער הערבי.

"מדוע אין הציונים הכלליים נלחמים לכי' טול הממשל הצבאי?" שאל אחד הצעירים. "היגשנו הצעה לבטל את הממשל", באה ההשבה הזריזה, "אבל מה לעשות? משרד הבטחון אינו נמצא בידי מפלגתנו."

"מדוע לא עמדתם על כך בתוקף? מדוע לא איימתם לפרוש מן הממשלה?" הוסיף וטען צעיר אחר, שהיה לבוש במדי הנוער החלוצי של מפ"ם.

העסקנים התעלמו משאלה זו, מיהרו להי' פרד מעל הצעירים בתואנה כי שעת העוצר ** קרבה ובאה. המכוניות המהודרות עזבו את הכפר, כשהן מלוות במבטם חשדניים. היחיד שהיה מרוצה מן הביקור היה עבד אל-קאדר, אך גם שביעות-רצונו לא ארכה: השבוע הניתח הממשל הצבאי על אנשי כפר-ערה מהלומה ניצחת, מנע מהם את הגישה אל שטח המרעה האחרון, שעמד לרשותם. אמר האפנדי במרידות: "הלחץ (המשך בעמוד 12)

* אל משה שרת (יושב). משמאל אבא חושי. מימין ציפורה שרת, חנה חושי. ** על הכפרים הערביים באזור חודי ערה מוטל עוצר מתמיד בין השעות 18.00 ו-06.00.

להוציא, לכבוד שנת הרמב"ם (במלואת 750 שנה למות בעל חיד החזקה) את תמונתו זו ולהפיצה ברבבות טפסים בארץ, נתפנה הרב התל-אביבי (אחי הרב הראשי יעקב מאיר טולידאנו) מעיסוקיו הרבניים, ערך מחקר קצר, בו הגיע אל המסקנה כי תמונת הרמב"ם אינה אלא זיוף אחד גדול.

לשם הוכחה נסתייע הרב טולידאנו ב' רמב"ם עצמו, ציטט את איסורו: "אסור לעשות צורות לזיו, שלא יטעו בהן הסועים... לפיכך אין מציינים לא בעץ ולא בסיד ולא באבן צורת אדם."

ליתר בסתחן עבר הרב טולידאנו על כל המקורות המזכירים את הרמב"ם, לא גילה בהם שום רמז לתמונה, למרות שאותם המקורות לא התעלמו מן הפרט הקטן ביותר בחייו של רבי משה בן מימון.

יתר-על-כן, סבור הרב-החוקר, הרמב"ם היה טרוד ואבל (על מות אביו ואחיו) מדי משיבת-לשבת משך שעות רבות לפני צייר במלבושו הרשמי כרב וראש עדת יש' ראל במצרים, על כך העיד הרמב"ם בעצמו, במכתב למתרגם-הידיד רבי שמואל אבך תיבון:

"...אמנם תועלת חכמה מן החכמות או להתיחד ולהתבודד עמי אפילו שעה אחת ביום או בלילה, אל תוחיל בזה כלל... כל יום ויום אני עולה לאלקאהירה (מושב המלך, שהרמב"ם היה רופא) בהשכמה וכשלא יהיה שם שום מכשול אשוב אחר חצי היום ואני מתערב ואמצא האכסדראות כולם מלאות בני אדם גויים ויהודים, שופטים ושוטרים, אר' הבים ושונאים, ערב רב, ידעו את שובי. ארד מעל הבהמה וארחץ ידי... ואצא לרפ' אורם ולכתוב להם פתקות."

לא יסור הנכנס והיוצא עד הלילה ולפ' עמים, באמונת התורה, עד סוף שתי שעות מן הלילה או יותר... ואני שוכב פרקון מרוב העייפות ויכנס הלילה ואני בתכלית החולשה לא אוכל לדבר. סוף דבר לא יוכל אחד מישראל לדבר או להתחבר או להת' בודד עמי."

לפאר חכם באשי. סברתו של הרב טולידאנו על מוצא התמונה: זיוף מחוכם, מעשה ידי יהודי וונציאני מומר, אוגולינו ביאגיו (הידוע יותר בשמו הלטיני, בלאזיוס אוגולינוס), שפרסם ב-1744 את ספרו הלטיני אוצר קדמוניות הקודש, המתובל ציטטות תלמודיות ורמב"מיות.

כדי לפאר את הספר בעיני חבריו למדעי היהדות, הכמרים הקטוליים, קישטו ביאגיו

אולם שטטנר לא נרגע. הוא פנה אל היועץ המשפטי באמצעות עורך-הדין התל-אביבי פנחס הרצברג, ביקש לפתות תיק נגד שר שרת הפקידים. להגיש קובלנה פרטית לבית ברק רשות השלום, לשם חקירה מוקדמת בכבד. אם יועבר התיק לבית-המשפט המחוזי, יקבל היועץ המשפטי את התביעה על עצמו.

החלטה זו של כהן קבעה את עמדתו של סגן-הנאשמים, עורך-דין אלימלך (משפט מרתה) דוידסקי. כבר בפתיחת התיק, המוקדמת היה ברור כי דוידסקי ירכז את כל מאמציו נגד העברת התיק לבית המשפט המחוזי, ישתדל לטהר את שלושת הפקידים עוד בשלב-החקירה המוקדם.

אולי תזכור? אולם עוד בישיבת הראשונות הוברר כי מלאכתו של דוידסקי תהיה קשה ביותר: רק עדותו של שטטנר היתה ברורה, כללה בין השאר סיפור על קופסאות ריבנה שנעלמו במכוניתו של הנאשם חסרמן, הוסעו לאישם. מרבית העדים האחרים לקו בישיבה חלקית.

לקוי ביותר היה זכרונם של העד סרן יעקב שיינין, שנחקר ארוכות בקשר לפרשת קופסאות הריבנה. שיינין, גבה-הקומה ותי סוח-הגוף פשוט לא זכר דבר, לא נרפא מן השיכחה אפילו לאחר שאיים באיכוהו של

שטטנר, עורך-דין פישל הרצברג, להכריז אותו לעד עוין.

לאחר עדותו של שיינין התפתח באולם מאבק מרתק: הסרן סרב לחתום על העדות. השופט גוימן הציע לו לבוא שנית. הסרן סרב לבוא שנית, הסכים לחתום. אולם הפעם סירב השופט לקבל את החתימה: "תבוא ותשמע את אשר העדת" העיר אחד הנאשמים לסרן: "שמע, שיינין. אולי בכל זאת תזכור משהו? הרי 22 אלף קופסאות ריבנה לא יצאו לטייל ברחוב הרצל ו" שיינין הוסיף לשחק.

חקלאות דרגות הצאן

אל רכבות חיילי צה"ל המודרגים מטוראי עד רבאלוף, אל 37 אלף עובדי המדינה המשובצים מדרגה 1 עד דרגה 1 ואל 6000 שוטרי ישראל המסייגים משוטרי עד מפקח כללי הצטרפו השבוע 115 אלף עוזי ישראל (40 אלף מהן גזעיות).

• אחד העדרים הידועים ביותר בארץ, בזכות רועהו, דוד בן-גוריון, הוא עדר שדה-בוקר בעל שלושה תישי ההשבה מגזע זאנן המעולה.

הארץ

האסיפה הלאומית הצפתית תתכנס ביום ב' (הארץ).
יחזקאל פרימן, חיפה
באותה שעה יתכנס גם בית-הנבי חזרים של פתח-תקוה והסנאט של מטולה.
יש לי חבר בן 181 (העולם הזה).
משה רושצ'יק, תל-אביב
החתונה תיערך בעוד 50 שנה, כש' הוא יגיע לבגרות חזקית.

האקדמיה ללשון ומשרד החקלאות נועדו, קבעו שלוש דרגות לכל עז: עז נקבה תיקרא משך ארבעת חודשי חייה הראשונים גדייה. משך שמונה החודשים הבאים צפירה. מגיל שנה ומעלה עזה (חורות עם עצה). הדורג המקביל בין העזים הזכרים: גדי, צפיר, תיש.

משטרה שמונה פרטים נותרו

האולם הגדול של הנפה הצפונית של משרת ישראל, תל-אביב, היה גדוש בשבוע שעבר קצינים גבוהים ונמוכים, סמלים וש"ר. הנאשמים באו לחזות בפתיחתו של המשפט המשמעותי המשטרתי (מס' 71), התי מור ביותר אשר נערך עד כה. סמל עמנואל כהן הואשם בעשרה פרטים, אשר כל אחד מהם היה יכול לשמש נושא למשפט בפני עצמו. בין פרטי האשמה: קבלת שוחד, התערבות בנחקרים, התרשלות בתפקיד, קבלת מתנות ללא ידיעתו של הקצין הממונה. אולם הנקודה העיקרית, אשר עוררה את ההתעניינות הכללית, שיחתה למשפט חש"ר בות בלתי-רגילה, היתה השאלה: עד איזה גבול ובאיזו מידה רשאי חוקר משטרתי לשבור את הנחקר, לגרום להרשעתו בדיון? **מי גנב? מה גנב?** משך שנות עבר

קצין-שוטט מדע (במרכז) במשפט המשטרתי מכניסות אמת, מינימום של זמן

דתו הארוכות במחלקה הכלכלית של משרת ישראל לא היה סמל כהן פנוי להשיב על שאלה זו. הוא היה עסוק בקביעת עובי דות אחרות: מי גנב, ומה גנב? העברי יינים הכלכליים היו נרעדים בשמעם את שמו של כהן, ידעו כי אין להם ברירה אלא לספר לו את המכסימום של אמת במינימום של זמן. גם קציני משטרה רבים הכירו את כהן כחוקר מצליח, שאלו את עצמם בסתר: "האין הוא מצליח יותר מדי?"

עוד בראשית המשפט הכחיש כהן את כל האשמות, שהורבכו בו, טען: "מסירותי לעבודה והצלחתי בתפקידי היקנו לי אויבים רבים — והם הם שבישלו את המשפט". אולם המשטרה התיחסה לאשמות בכל הרי צינות, מינתה צוות מובחר של שופטים: מאחורי השולחן הארוך, גדוש התיקים והמוציגים, ישבו מפקד מחוז-הצפון, אהרון סלע, סגן מפקח-מחוז-חיפה, מנחם כנול, ועוזר מפקח מחוז-ירושלים, משה אילון. הנאשם, הלבוש אורחית, ישב בשורה הראשונה, בחברת סמל-משטרה אחר, החליף פתקים עם סניגורו האורחית.

השופטים שקעו בעבודה עד לצאתם. הם שמעו 45 עדויות משני הצדדים, חקרו או תם בקשר לכמה נקודות מעורפלות. החקיר רה הממושכת-מיגעת לא פנעה באובייקטיביות של השופטים: הם התאמצו לגלות את כל האמת — ורק את האמת.

גיליון אחד גדול. לעתים לא היה מצבם של השופטים נוח ביותר: התביעה הפעילה תותחים כבדים, הזמנה כעדיה כמה וכמה קציני-משטרה גבוהים. אחת מני קורות השיא של המשפט היתה הופעתו של סמ"מ שמואל ורדי, אשר ניתח מספר תיקים פליליים, שעברו דרך הנאשם, טען כי ניהול התיקים מעיד על רשלנות פושעת. השיבה הסניגורית: "הבדוקות המיקרוסקופיות של ורדי עשויות להפוך את משטרת

ישראל ממנגנון חי למניעת טשעים לגיליון אחד גדול של נייר".
ההתקפות והתקפות-הנגד של שני הצדדים נשאו פרי כבר בשבוע הראשון של המשפט: שניים מפרטי-האשמה — התעמר רות בנחקרים וקבלת-שוחד — בוטלו בשלב המוקדם של הדיונים, עקב טענות סרומיות. המאבק כולו התרכז מסביב לשמונת הפרטים שנותרו.

דרכי אדם האנס מלך ישראל

האנס היינריך קאסטלן היה משוכנע כי העולם כולו מטורף: איש מעובדי משרד החוץ הישראלי לא שם לב לתוכנית המדינית הגאונית, אשר הוגשה על ידו התוכנית: הקמת פדרציה יס-תיכונת של ישראל וברר טניה הגדולה, קביעת מטה הפדרציה בעזה (כדי לתת לכל העניין גחן מזרחי).

לא היתה זו תוכניתו הראשונה של קאסטלן להתקרבות ישראלית-בריתית. עוד לפני שנים מספר הציע הוא את עצמו כבעל מסור ונאמן לנסיכה הבריטית מרגרט רוי. נימוקי ההצעה: בעורקיו של קאסטלן זורם, לדעתו, דמו של דוד מלך ישראל.

להפתעתו של צאצא בית-המלכות הישראלי לא הואילה מרגרט אפילו להשיב על מכתביו. הוא נהמלא זעם, ביקר בשגרירות הבריטית ובדירות הפרטיות של נספחה, דרש תשובה ברורה, הפסיק את הביקורים רק לאחר שרמזה לו משטרת ישראל כי הוא רשאי להתכתב עם הנסיכה רק באופן פרטי, לא באמצעות נציגים דיפלומטיים.

מאו ואילך הלך קאסטלן מדחי אל דחי. הוא ניסה להשתדך אל רננה, בתו של ב. גיי. ויצא ריקם. הוא פנה אל הנהגת תנועת החירות, הציע את עצמו לתפקיד מנהיג התנועה, במקום מנחם בגין — אולם אנשי התנועה סילקוה באדיבות, תוך הקשה רבת משמעות על מצחם. זעמו של קאסטלן על העולם הלך וגבר. הוא הגיע למסקנה כי הוא מוכרח להשיג את זכויותיו המלכותיות — ולו גם בכוח-הזרוע.

אתה המזכיר שלי. לפני חודשים מספר הרגיש יושב-ראש הכנסת, יוסף שפרינץ צק באדם צנום, גבה-קומה, בעל פנים מוארי כיסאציליים, שעקב אחריו. לבסוף הופיע העוקב — קאסטלן — בדירתו התל-אביבית של יושב-ראש הכנסת, הציג את עצמו כמלך ישראל, דרש משפרינץ למסור לו את הדרי, לעבור לגור בירושלים (אתה המזכיר שלי). שפרינץ לא גילה כל רצון להיות מזכיר מלכותי, סילק את קאסטלן מן המקום ברוב אדיבות.

כעבור ימים מספר, כאשר עבר שפרינץ ליד תיבת-הדואר שלו, ראה הבילה חשודה. שהיתה מחוברת אל התיבה בחוט-חשמל. הוא הוציק את המשטרה. השוטרים ניתקו את החוט, עצרו את קאסטלן כחשוד, תבעו אותו לדיון.

בשבוע שעבר ניצב האנס מלך ישראל לפני שופט-השלום התל-אביבי, אליהו זליקסון. כאשר חיך השופט למשמע הטענות המלכותיות, הגיב קאסטלן בציטטה תניינית: "גם לשרה אימנו לעגו כאשר היא אמרה שהיא תלד בן בהיותה בת חשעים". אולם אפילו התניין לא שוכנע את השופט: השבוע הועבר קאסטלן לארמון חדש ברמלה, שם ישב עד אשר יחליט שר-המשפטים כי מצב-בריאותו מהיר לו להתהלך בקרב אנשים שפויים.

פשעים אם עוד פעם...

באחד מימות-ההיקף הלוהטים הביא סמל משטרה את יעקב נסים למשטרת-הצפון התל-אביבית, האשימו בגניבת אבטיחים בשוק הכרמל, איפשר לו להשתחרר בערבות עצמית עד המשפט.

מועד המשפט הגיע רק השבוע. יעקב התייצב לפני שופט-השלום אליהו זליקסון, האזין לדבריהם של עזריה-רביעיה. בפי העדים היתה טענה אחידה: "אמנם ראינו רק את גבו של הגנב. אבל אין לנו ספק כי זה האיש, אשר גנב את האבטיחים".

אולם השופט הטיל ספק במהימנותו של זיהוי מאחור, נתן ליעקב אפשרות ליהנות מספק זה. הוא זיכחו מכל אשמה, הזהיר אותו: "הפעם אתה חופשי. אבל אם תובא לכאן שנית, תיכנס לבית-הסוהר".

יעקב היה אסיר-תודה. הוא נסוג לעבר הדלת בהתחלת קידות כלפי השופט, גימגם: "תודה רבה, אדוני, תודה רבה. אם אגנוב עוד פעם — תעשה לי מה שתראה". ויצא.

בחינת מחודשת את
לעוד 10 ימים נוספים
מציג
מגן דוד אדום בישראל

כאן ערב כאולם הוויכוח, שתי הצגות לערב
ביום חמישי 10.2.55, חיפה, אולם "ארמון".
7.15, 9.15
ליצאנו למפגן התזמורת

כרטיסים בקופות הקבועות.
ביום שני 21.2.55 ירושלים.

ספורט

אתלטיקה קלה

טעות ברוכה

החזאי הבטיח כי השבת ירו גשם עז. נבואתו נתבררה. החקלאים נשאו את עיניהם אל השמים התכולים, קיללו את השירות המיטאורולוגי הכושל. אולם בה, בשעה בירכו מאות צעירים את החזאי על טעותו. המברכים: האתלטים הישראליים, שהשתתפו במבחן השני לקראת האליפות הארצית באתלטיקה קלה.

המבחן המעניין ביותר נערך בחיפה, ב- השתתפות עשרות אתלטים ממחוז-הצפון. כאן זכה קהל הצופים להפתעה גדולה: עידו וינר, כוכב-הריצה העולה של הפועל-היראפריים גבר במירוץ למרחק 800 מטר על הרץ המצטיין יוסף סלמי ממכבי חיפה, הגיע לקו הגמר בזמן של 2:07,9 דקות.

מפתיעים לא פחות היו שני השיאים החדשים, שהושגו בעת המבחן החיפאי: רות רחמן בת ה-14 מהפועל כפר-מסאריק הדפה כדור ברזל למרחק 11,13 מטר, שברה את שיאה של אליה פנטורין מהפועל ירושלים (10,52 מטר), שהוצב לפני שבועיים. שיא שני של הפועל הושג על-ידי מק שקפץ לגובה של 1,73 מטר.

מרתק פחות היה המבחן התל-אביבי. שם התרכזה המתיחות בעיקר מסביב למאבק בזריקת-דיסקוס שהתנהל בין זילברמן וה' אלוף הישראלי, אורי גלין (שער העולם הזה 881). זילברמן הוביל בראש לאחר חמש זריקות, ורק הזריקה האחרונה הביאה לגלין את הניצחון.

לפנות ערב, כאשר נסתיימו המבחנים והטיפות הראשונות של הגשם החלו לרדת, לא היה ספק כי האתלטיקה הקלה הישראלית העפילה צעד נוסף בדרך לשיגשוג.

לבנון

מישהו ניצח

האיצטד של ביירות היה מלא עד אפס מקום. הקהל עקב במתיחות אחרי כדורגל לני הצבא הלבנוני והצבא התורכי, שהתרוצצו על פני המגרש. למרות מאמציהם של שני הצדדים היה כמעט ברור כי המשיח הצבאי יישאר ללא הכרעה, יסתים בתוצאות 5:5.

דבר זה היה ברור גם למארגני הנבחרת התורכים והלבנונית. הם נתכנסו להתייעצות בזק באחד מחדריה-הלבשה, הגיעו למסקנה אחידה: אסור להניח למשחק להסתיים בתיקו. מישהו מוכרח לנצח.

כעבור דקות מספר כבר עלה אחד העסקנים אל המגרש, לחש משהו על אזנו של השופט. השופט הניד בראשו בהסכמה, אחר הניף את ידו והודיע לקהל: "בונה אני פוסק חבל בעיטות 11 לכל צד, כדי שהאורחים — או המארחים — יוכלו לסיים את המשיח בניצחון".

הקהל הלבנוני פרץ בתשואות סוערות: הוא היה בטוח כי נבחרת צבאו תזכה בניצחון. אולם כעבור דקות מספר הפכו ה' תשואות לשאגות-זעם: הכדורגלנים הלבנוניים החטיאו את שער היריב, ואילו התורכים ניצלו את הבעיטות כהלכה, סיימו את המשחק בתוצאות 5:7 לטובתם. תוך דקות מספר הפך האיצטד לשדה-קרב. מאות צעירים משולהבים הסתערו על השופט. השופט נמלט, נכנס למכונית משטרה, שחנתה בקרבת-מקום. השחקנים הלבנוניים הסתגרו בחדריה-הלבשה. רק התורכים שמרו על שלומם: הם סמכו על הכנסת-האורחים המזרחית-מסורתית, שאיפשרה להם לעזוב את המקום באין מפריע.

במסלול

כדורגל פוליטי

● קבוצת הכדורגל היוגוסלבית, דינאמו זאגרב, ביטלה את תוכניתה לבקר בישראל מיד לאחר שתסיים את משחקיה במצריים. הסיבה המשווערת לביטול התוכנית: איומם של המצרים לנתק את כל יחסי הספורט עם יוגוסלביה, אם יבקרו היוגוסלבים בישראל.

● מכבי תל-אביב החליטה לשחרר את הכדורגלן אלי פוקס משירותו, לאפשר לו להופיע במסגרת קבוצת מכבי חיפה.

רבות נסיתי
בזו בחרתי

כנסת

בחירת העם

חשבון?

חישוב פשוט ומשכנע

מתוך שקית אחת של מרק אפונה ת ל מ ה הכיני:

שש צלחות מלאות
לארוחה אחת

או
שלוש צלחות מלאות
לשתי ארוחות

או
ארבע צלחות מלאות
לארוחה אחת

ועוד:

ארוחת ערב לילדים מתר. הכיני את כל תוכן השקית, או חלק ממנו כדרוש לך כרגע. מרק אפונה ת ל מ ה נשאר יפה בשקית מקופלת.

החשבון הסופי יוכיח לך שקיבלת בכסף ערך מזון רב, עשיר בפרוטאינים, טעים ביותר וקל להכין.

רק 410 פרי
לשקית
של 150 גר'

תלמה
מרק אפונה

0-202-55

סולא'אתן

סוליות ועקבים מדעיים
נוחים יותר לרגליך
חזקים פי 3 מעור

הגיעו
מכונות כתיבה פורטטבל ומשרדיות,
עבריות ולועזיות 13 ו-18"

עם טבלטור אוטומטי ושוליים
אוטומטיים
ZETA

מכונות חישוב ל-4 הפעולות

Facit NTK — ORIGINAL —
ODHNER

מכונות סכום חשמליות 11 מפרות עם יתרת חובה
ההספקה מחמסן, המכירה בלירות ישראליות.

ארנקים

תיקים ילקוטים
ודברי עור ופלסטיק
במבחר גדול
נחלת-בנימין 11, תל-אביב

צ. בר

התיאטרון הקאמרי אל הכסף

משך שתי מערכות הקמפוז, הנמשכות 120 דקות, הוכיחו 14 שחקני הקאמרי, המ' שחקים בעברית של נתן אלתרמן, על רקע תפאורה בלתימשנית (שתי כורסאות, די' מוי שער ומדורות) עד כמה בווייה התאווה לכסף, עד כמה גדולה האהבה ועד כמה עוזר הגורל העיזר לפתרון כל הבעיות.

בהרפאנון (אברהם בן יוסף), הקמפוז הע' שיר, "מעוררת המלה לתת רגשי בחילה כה חזקים שמעולם אינו אומר, אני נותן שלום" כי אם "אני מלחה שלום". לכן הוא גם אינו מוכן לתת (או להלחץ) פרוטה לבנו קליאנט, או לבתו אלזי או למעמדת הזמנית להיות אשתו, מאריאן, שהיא אינה אלא אהובת בנו.

כשלהפיל (אברהם הלפי), משרת קל' אנס, מגלה את מקום הפרוטות (30 אלף פרנקים מוטמנים באדמת הגן) ושם ידו עליהן, טסרנו דעתו של הקמפוז, החושד חליפות במפקח הבית מלח'הפנכה ואלר (נתן כוגן), שהוא כמובן, אהובה של הבת אלזי, ובסב'הדרכ זאק (זאב ברלינסקי).

ורק כשמתמלאת קריאתהבקשה של הר' פאגון "כדי שתישבע עלי דעתי אני צריך לראות את הקופה שלי", מתישבים גם כל הענינים האחרים. הגורל, כאמור, מתערב והאזהבים נושאים את אהובותיהם כשארני קיהם מלאים פרנקים.

מוליאר לכל. כמו במחזהו האחר של מוליאר, שהוצג עלידי הקאמרי, סרטוף הצליח גם כאן הרכבו החזק של צוות השח' קנים, תחת בימויו המצויין של שמואל בור' נים, להגיש מחזה מבודר עד'מאד ויחד עם זה בעל מוסרהשכל מחכים.

אין זאת, אמנם, הפעם הראשונה שהקמפוז הוצג על קרשי במה עברית. קדם לקאמרי תיאטרון אהל, שהציג את הקמפוז לפני שנים מספר. מחזות מוליאר אחרים שהוצגו עלידי אהל: גם הוא באצילים, החווה המדומה, תעגולי סקאפן, בית'ספר ננשים.

בין מציגי מוליאר בעברית לא נעדר גם מקומו של התיאטרון העברי הראשון, הבימה. תרומתה: רופא בעל כורחו.

אהל

אל הנגב!

אירחינג כהן מפיטסבורג הוא אמריקאי עשיר (אם הוא מסלסל את חתימתו על צ'ק אחד, יכול הוא לקנות את חצי תל אביב), יהודה לאכול לבן והמביא לידי כך שקרובו, הבטלן המקצועי **שרגא פרי-ברש יורד לנגב**, וזה רק אחד ששרגא מייבש (מאיר מרגלית) ה"חולל כל חייו על מיליונים ובהקיץ הוא עוד לא זכה למנות מאות במוזמניה" נושא סופית מעסקי האחיר שלו (בין השאר: יצוא "אוויר מצפת ומשאל").

וכאשר שרגאפייבש, וכמובן אירחינג כהן עצמו, מצטרפים למושב רב'הרים אין הם תוספת האוכלוסין היחידה לנגב. כי הבהחלוצין של שרגאפייבש, מנחם הטרקטוריסט, אינו מחמיץ את ההזדמנות, נושא את אן, בתו החמודה של הרוד איר' הינג לאשה, אחר חיבוק עז, הנמשך שתי דקות ארוכותאיר'קן. במזכירות המושב.

עסקים מצויינים. יצחק סלע, מחבר ספרי ילדים (כינור, חליל ותוף), לשעבר עורך עיתון מנוקד לעולים (פרוזדור) ומחבר כמה מחזות שרק האחרון בהם זכה להיות מועלה על הבמה, כינס בשרגאפייבש כמה בדיחות טובות ואימרות מחוכמות, אותן הצליח איכשהו לקשר לקומדיה, המעלה רעמי צחוק מחמדים מן האולם.

אך להצגה של ממש, לה נכונה, קרוב לחדא, הצלחת'קופה ניכרה, עושה את המ' חוה רק משחקו המצויין של מאיר מרגלית, המגלם דמות מבודרת ללא סוף של שרגא, פיכוש יהודי ארצות'הברית לשם נטילת ידיים מפעש חצאי'סירוקית ומתישב, ללא התראה נוספת, על ברכי איש שיחו, ומציע לו ע'ס קים מצויינים מככיר מי ירדן ל'5 וחצי מיליון יהודי ארצות'הברית לשם נטילת ידיים לפני ברכת המזון (תחת הסיסמה: "קנה מים אחרונים מישראל, והחיש את ביאת הגואל!").

מצרים

שני גנרלים וסגן-אלוף

באחד הימים, ערב מלחמת'העולם הרא' שונה, נפגשו שני גברים בקושטא. שניהם היו חיילים בצבא העות'ומני. לשניהם היתה שאיפה אחת: לפרוק את עול התורכים מעל ארצות ערב, אחרי שהתורכים הצעירים הפרו את הבטחותיהם ובגדו בדרישותיהם הלאומיות של הערבים הצעירים.

שני הגברים היו עתידים להתפרסם — האחד במקום, השני במאוחר. הראשון, סרן של המטה בשם עזיז עלי אל'מצרי, נאסר בצאתו מבית'מלון, הועמד בחשאי לדין צבאי, נידון למתת בעתון ב'ידיה. המקרה עורר צעקה עולמית, בריטניה הגדולה הת' ערבה. הסרן זכה לחנינה, הפליג למצרים. עד אותו יום לא גילו התורכים שאירגן מחתרת של קצינים ערביים בשם אל'עזד — "הברית".

הגבר השני היה, כרוב הקצינים הערביים בצבא התורכי, בן עיראק. שמו היה נורי סעיד. בראשית המלחמה נפל בשבי הברי' סים, הצטרף לשרותם, עבר למרכז המרד הערבי בחג'אז.

דרך מוד דור. שני הגברים עלו לגדר לה, אף כי דרכיהם היו שונות. הגנרל אל-

איבון דה'קארליו

ואהבת לכוכבים כמון?

מצרי הפך מפקח כללי של הצבא המצרי, התקרב לפאשיסטים ולקנאים הדתיים, הת' גרה באנגלים. הגנרל נורי סעיד הפך למדיר נאי החשוב ביותר בעיראק, נשאר עקבי עד היום לקו נעוריו: תמיכה מוחלטת בכרי' טניה הגדולה.

השבוע נפגשו שני הגברים שוב בדרכם. אל'מצרי היה חשוד כתומך באחים המוס' למים, עורר את איבתו של סגן'אלוף גמאל עבד אל'נאסר. נורי סעיד, שיחתום על ברית עם התורכים, התגרה אף הוא בגלוי עם אל' נאסר, העליב אותו בפומבי בסרבו להיפגש עמו בלבנון, לא הסתיר שמטרתו לשבור את שלטון מצרים במרחב — ולהחזיר את המרחב למחנה האנגל'אמריקאי.

אל'נאסר מדד את צעדיו, חיכך את נקמתו. היא לא יכול היה להכריז מלחמה על עיראק. אולם הוא סמך על חשבון אחד: נורי סעיד לפני דור את הנוער הלאומי הערבי, חמל מומן למשור את הערצתו. ואילו אל'נאסר התימר עתה לסמל את הלאומיות הערבית הצעירה, המודרנית, יורשת אל'עזד. נורי יכול היה לחתום על חוזה. אך האם יכול היה גם למסור את הסמורה, לפני שר' סולק עלידי בני עמו?

הדיברת האחת-עשרה

סרן סלאח אחמד, ג'בה הקומה ועטור השפמפם לא זכה לכל מאורעות מיוחדים בשלושים השנים הראשונות של חייו. הוא

• בשעת שחותה בישראל בשנת 1951.

במרחב

שרת בצבא המצרי, נשא לו אחת מבנות המשפחה העשירות של קהיר, סופת לאח' רונה אל לשכת'התיירות הממשלתית.

אולם בחודשיים האחרונים נהפכו חייו של הסרן הצעיר מן הקצה אל הקצה: לשכת'התיירות המצרית הוצפה עלידי שח' קני'קולנוע הוליוודיים, אשר נשלחו עלידי המפקח החתיק ססיל (שמסון וד'ליה) דה' מיל, כדי להסריט את עשר הדיברות, ביוגר' פיה של משה בן'עמרם. אחמד סקר את הכוכבים והכוכבות, עיין בעשר הדיברות, ניסח לעצמו את הדיברה האחת-עשרה: "ואהבת לשחק'הקולנוע כמון".

קיומה של דיברה זו לא היה קשה כלל. ביחוד לא נתקשה אחמד לקיים אותה לגבי שחקנית אחת גבוהת'קומה, חטובה ויפת' תואר: איבון דה'קארליו. במהרה נראו הוא ואיבון משוטטים שלוב'רזוע ברחובות קהיר, סועדים במועדון'לילה מבודדים, מסירים לרגלי הפיראמידות. עתונאים שעקבו אחרי הווג גילו במהרה עובדה מפתיעה: שחקנית' הקולנוע, חוכבת הגברים שחומי'העור, והסרן המצרי שוחחו בעיקר על נישואין.

החודש, לאחר שנסתיימה הסרטת עשר הדיברות, עבר הווג מדיבורים למעשים: אחמד התגרש מאשתו, הפליג לארצות'הבר' רית. איבון קיבלה את פניו בהתלהבות. היא הדגיעה לעתונאים כי עדיין אין היא מוכנה לחיי נישואין, אך ליתותה את דבריה בקריצת' עין רבת'משמעות. היה כמעט ברור כי המצרי יפה'התואר יגוול מעיר הסרטים את אחת מרוחקותיה המושבעות.

לבנון

מה זה ציונות?

בית הנבחרים העיראקי לא נהג מעולם להסיר את עצמו בדיונים על מאמרים פרי ליטטים שפורסמו בעתונות הערבית: הממ' שלה היתה פשוט סוגרת את כל העתונים העיראקיים, אשר גישתם המדינית לא מצאה חן בעיניה, מתעלמת מן הכתוב בעתונים זרים.

לפני שבועיים סטו צירי בית'הנבחרים העיראקי ממנהגם, הקדישו דיון ממושך ל' מאמר "פרוציוני", שפורסם בשבועון ה' אנגלי'לבנוני ערבוויק. המאמר: הכרזות של ציר בית'הנבחרים הלבנוני, אמיל בוס' תאני, על אפשרות של שלום עם ישראל — בתנאים מסויימים (העולם הזה 900).

ערבוויק מיהר להגיב על הכבוד הבלתי' צפוי. כתב הוא בשבוע שעבר, במאמרו הראשי: "שבועון זה הינו אנטי ציוני, אנטי ישראלי ואנטי'אנטי ערבי. אחרים מצריר' בית'הנבחרים העיראקי, כינו אותו בשם שר' פר הציונים אך ורק מפני שהוא פירסם ראיין עם הציר אמיל בוס'תאני, שהכריז כי מינויות'ערב עלולות לדון בכריתת שלום עם ישראל, אם תמלא המדינה הציונית אחרי כל החלטות אוי'ם...".

"יהיה אשר יהיה", הכריז עאדף נאסיף, עורך ערבוויק, "אבל עתוננו ימשיך למלא את שליחותו. אולם מאחר שעיראק הנה חלק חשוב של העולם הערבי, עלינו לציין כי ההשמצות לא יביאו את הצירים הער' ראקים לכל מסרה. מוטב היה להם להציע תוכנית קונסטרוקטיבית יותר, אשר תוכל לשחרר את העולם הערבי מן הסיוט היש' ראל השוכן במרכזו".

קרוב לתואי שנאסיף חיכה לכבוד נוסף בצורת תגובה חריפה מצד צירי בית'הנב' חרים העיראקי. אולם הוא התאכזב: הצי' רים היו עסוקים מדי בדיונים על הברית עם תורכיה, מכדי לשים לב לעתון ולעורכו. מהותה של הציונות טרם הובררה סופית — לשני הצדדים.

מחרוזת

סגל הידידות

• השאח האיראני, מוחמד ריוה סאהלוי, החליט לשוב ולהפגין את ידידותו כלפי מדי' גות ערב ואת הקשרים האמיצים השרורים בין פרס והעולם המוסלמי. אות'הידידות: ארון ממים יקר, מכוסה גילופי'י, שנתרם עלידי השאח לסוריה, יוצב בקרוב בקברה של זיינאב הקדושה בדמשק.

• בן'לווייתה המתמיד הקודם של דה' קארלו היה הזמר המקסיקאי קארלוס תומפ' סון, שנחנלה עלידיה במקסיקו סיטי. עלה מאז לגדולה בהוליווד.

יצחק ח"ת: יכני הרעם אם ארע למה התכונת במכתבך הארוך המת' פלסקר והכתוב בעפרון. יתכן ושכחת. אודה לך את תוכני לי שוב את כל העניין. הוא מתחיל לסקרן אותי. שושנה מלאכי: אנה, שלחי את כתבתך.

אל תראוני שאני סנובית

904/433) שריא סטורנטית ירושלמית נאה, רוצה להתכתב עם בחור בניל 28-24, בעל השכלה נכונה, סטורנט בשנות לר' מדוני האחרונות או בעל משרת נכונה — לא משום שהוא סנובית, חלילה, אלא משום שהוא שגרא לא לה שלתפקיד שאדם ממלא ישנה השפעה רבה על אופיו ו' אישיותו.

נוסף על כך נודעת אצלה חשיבות רבה גם להופעתו החיצונית של האדם.

מינוס פרטים

הצעיר בן 19 (904/434) שאני מצינה בזה הוא לקוני מאד (או שמא ביישן?). כל מה שכתב הוא שיש ברצונו להתי' כתב עם נערה בת גילו. פרטים על אי' שיתוו יגלה במכתבו אליה.

העיקר — אחר מהחברה

בת קיבוץ בניל המתק (16) חומת' שער וכו'ולת'עיו (904/435) רוצה להתי' כתב עם בחור עד גיל 17½, מראהו החי' צוני אינו חשוב לה, העיקר שיהיה אחר מהחברה, אומרת היא. נושאי ההתכת' בות נתונים לבחירתו.

זמן ומקורות

כדי לא להסתכן בסילוף תמונה, אין ברצונו של בן 19 (904/436) למסור פרטים אחרים על עצמו. לעומת זאת לא חסך בפרטים על הנערה העתירה להתכתב עמו.

יהיה עליה לרצות, כמורה, לקיים התי' כתבות לאורך זמן, העומדת על רמה נכונה של ענין ומקורות. אשר לנושא, אין הוא סבור שכדאי להגיב על עתה.

לכנס ושפות, בחור בן 29

בוגרת נימנסיה בת 22 (904/437) או' הבת מוסיקה קלאסית כבירה וקלה, מחול (משך שנים רבות רקדה, בלט' כהווי). וספורט. היא אוהבת לקרוא בשפות ה' אחרות השונות כפיה אותן לא ציינה. כעצם לא חשוב. מה שחשוב הוא שיש ברצונה להתכתב עם בחור עד גיל 29.

שויצר, ציני ודובר אנגלית

(904/438) חסך לי את הטורח להביע את רעתו עלי. הוא כותב על עצמו ש' הוא שויצר, אנכי, ציני, מלנזי בעל רגש עליונות ודובר אנגלית רהוטת (את זאת כתב ללא סימני פיסוק, הסכנות — כרצונכם). כל האישיות הזו היא בת 19, בעלת השכלה תיכונית וחובבת מר' טיקה נאפוליוטאנית. על הפילוסוף ניצשה משע, ועל כן מעריך אותו, כלל המימ' רה המפורסמת המיוחסת לו, "בלכתך אל האשה, אל תשכח לקחת אחר את השוט".

מאיד בחכמת חיים עמוקה זו, הוא פועל כי הוא מצליח מאד ביחסיו עם המין השני (נחות הדרגה, כפי שהוא מכנה אותו). הוא מחפש אחת שתנסה ותצליח לכרוך אותו סביב אצבעת. לאיר' תה נערה החתי' מיעצת שלא תשכח היא את השוט.

גננת — אב לא נורא

גננת בת 21 (904/439) מרגישה את זה שאינה לכוכב אליה שלא יבדלו, אין היא מתכוונת לחתן אותו. ממפיץ שויתרה בין 27-24 משכיל וסימפטי. היא מכ' קשת את תפוחות כבר במכתב הראשון.

אידיות זה שא מבין

אביבה: — כונית אותו "אידיות"? אולם בין נאהבים הריו זו מעט מילת חיבה. אם באמת איננו כזה, הר' שהתי' פיק להבין זאת. ואם לא הבין תני לו להבין בזה שתקצ' על צוואר כשתראיהו אחרי שירגע: הו! הוא יירגע, אני מכ' מיתה לך!

חבר — או עבודה!

זאב: — חבר או לא חבר, אני חוש' בת שאני לך זכות להתערב בעבודתך של חברתך, לכל היותר אתה רשאי לחול' דעה, אם נתכשפת לכך. אותה עבודה מושכת ומענינת אותה, היא נותלת מפת כמה שעות יקרות, זה כן, אולם בינתיים תוכל לשבת ולקרוא את ביצ' לרכוש יידיים ולהצליח בחברה.

על כל הפונים אלי בכך עניין שהוא, לצרף 500 פר' טה בכוכבים

לאם מק ארתור, שניצח את יפאן, במסיבת יום הולדתו ה-75: "הנעורים אינם רק תקופה בחיים — הם מצב של הרוח. אין הם רק עניין של לחיים וזריות, הם כוחו של הרצון, תכונתו של הדמיון, תוקפם של הרגשות... איש אינו מודקן רק על-ידי כך שהוא חי מספר שנים. בניהאם מודקנים רק על-ידי נשם את האידאליזם שלהם... אתה צעיר כמו אמוך נתן, זקן כמו ספקותיך; צעיר כמו בטחונך העצמי, זקן כמו פחדך; צעיר כמו תקוותך, זקן כמו יאושך. במרכזו של כל לב ישנו תא הרושם החיות. כל עוד הוא מקבל בשורות של יופי, תקווה, התרוממות-רוח ואומץ, הרי צעיר הנך. כשהחוסים נשרו כולם ולבך מכור סה בשלג הפסימיות ובקרח הצנינות, הרי אז, ורק אז, הנך זקן."

תמרורים

נולד, לריו אלסטון, 42, סגן-אלוף בריטי שהקריב את הקריירה שלו והפך לידד הציוני נזר ובעל טור יומי בג'ורנלס פוסט, אותו הוא חתם בשם-העט דויד קורטני, ולאשתו מרגיטה, 32, לשעבר סגן מנהל שירותי המודיעין ומנדטוריית, ילדם הראשון: בת, ג'ורג'ינה מרי.

נולד, למידד שיק, 38, סופר רבי-פרודיות (תחליף מודרני, בני בליעל, שמעון צהרמא) המפורסם בהערותיו העוקצניות והיוצאות דופן ("הצד השונה היחיד ביני ובין טולסטוי הוא הזקן"), בנו של מורה עברי ושל בת משפחת בלקינד הראשונית; ולאשתו, חווה, לשעבר מזכירת עורך הארץ, ילדם השני, בן.

נשא, נחמס גולדמן, 27, קצין, חובב חזנות וגילדי מלבסקי, 24, בת משפחת מלבסקי החזנית ואחת משלוש אחיות מלבסקי. גולדי הכירה את נחמס כשזה פנה ל-אביה, ביקש ממנו תקליטי משפחת החתנים הנזרים, אחם אי-אפשר היה להשיג בארץ.

נחל, יום הולדתו ה-60 של משה יחזקאל גולדמן, בתל-אביב. גולדמן, יליד פולין, חניך וינה שהתאזרח בגרמניה והפך חבר ועד קהילת ברלין, חיסל את חרושית-הבגדים שלו תוך חצי שנה מיום עלות היטלר לשלטון. עבר מיד ארצה, הקים כאן בית-חרושת ושרת בתי-מסחר לבגדים, א. ב. ג. (אופות בגדי גברים). כמייסד התאחדות הסוחרים נבחר לאספת הנבחרים ולועד הלאומי הטרנס-מדינתי.

נחל, יום הולדתו ה-75 של פרופסור יצחק אביגדור אלעזריהו-לנגר, ברחובות. חלקני היה המהבן הראשון של המשק המעורב בחקלאות הארץ, ניהל את חוות כן-שמן ו-חלדה בשב תחילת הרצאותיו, נאמן על מייסודי המכון לסקאלות של האוניברסיטה העברית ברחובות. שנים משלש ילדיו (צפרירה ובנימין) דוקט רים לביולוגיה ובקטריולוגיה, בהן פרסמו מחקרים מקיפים.

נחל, יום הולדתו ה-77 של פרופסור מרסין מרדכי זאב (אני ואחיה) בובר, בירושלים. בובר, פילוסוף וסוציולוג בעל שם עולם, מייצג לפרס נובל, הוא ממחנכי האוניברסיטה העברית, חוקר החסידות, מתרגם הי-תנ"ך לערבית. עם עלותו ארצה (לפרופסורט סוציולוגיה של התרבות, 1937), הצטרף לברית שלום. דרש וכתב עם הערבים, התנגד לגיוס בימי המלחמה העולמית.

נחל, יום הולדתו ה-80 של פריץ קרייזלר, לר, גולד כנרי המאה, בני-יורק. קרייזלר, בן רפא וינאי, נתגלה כילד פלא בגיל 12, ערך מאז ממוצע של 240 קונצרטים לשנה, בהם הרוויח מיליונים, שהביאו אותו, ב-1945, להתנגשות חמורה עם האוצר האמריקאי. שיתב ממנו כמה מיליוני דולרים לתשלום חובות מס הכנסה, הסתפק, לבסוף, בתשלום חיד-פסע של מיליון דולר. כיום מתפקד קרייזלר החרש, שהתנגד בינתיים, בביקורים בקונצרטים של כנרים יותר צעירים, אחריהם ה-א עוקב בעזרת מכשיר שמיעה.

* כשהכליל סופר-מוסיקאי יהודי-אמריקאי את שמו של קרייזלר בספר מוסיקאים בעלי שם מגזע ישראל, צלצלה אליו רעיתו של קרייזלר, הודיעה לו כי בעורקי בעלה "אינה זורמת את סיפת דם יהודי". הגיב הסופר: "בצעד אני שומע שידידי פריץ טובל ממי עוט דם מוחלט!"

צוללות תורכיות מיושנות במחיר 170 אלף לירות.

פילוסופיה

כפילוסוף רבי-ממדים הוכיח עצמו היו"ר היהודי של הוועדה האמריקאית לאנרגיה אטומית, **תת-אדמירל לואיס שטראוס**, שתתם השביע 100 אלף דולר לגיוס, לשקום פליטי אירופה בישראל.

בתרומה יותר צנועה הסתפק המנצח-האורח **אפרם קורין**, שהעניק לתזמורת הפילהרמונית גונג סיני בן 400 שנה למתנה.

חובב אמנות אחר, מזכיר התאחדות הסוחרים **אפרים גוזמן**, רכש שבוע מינוי זר-גי של התיאטרון הקאמרי (עשר הצגות בכור) — 130 לירות ישראליות, השווה את מחירו למינוי שרכש לפני עשר שנים, כמי-

גסטרונום הלפרן

לסאות וזרודות ברוסב חלזונים

נוי מס' 1, לתיאטרון הקאמרי בשנת החדש, 1945: המחיר הסרומדיני — 25 לירות ארצישראליות.

בתגובה לא מעניינת פחות נתקל מנהל ובמאי להקת התיאטרון למעברות חבראי, איש המסאטא **יעקב טימן**, כשהופיעה לה-קתו בכפר העולים זרנוקה ב-1, הציגה את המערכון הלשכה הסוציאלי, גודרו אחד ה-צופים, הפסיק את ההצגה בהרמתי, שאל: "איפה הלשכה הסוציאלי הוואת?"

פוליטיקה

שקוע בפירושי תנ"ך היה השבוע **סגן מפקח מחוזי שמואל וורדי**, ראשו ירוק העיניים של מפעל הכלבים המשטרתי. הוא ביקש להסביר מדוע היה קין זקוק ל-אות שיגן עליו מפני מרצחים בעולם שהיה מאוכלס על-ידי הוריו (אדם וחווה) בלבד. ה-הסבר: קין חשש מפני חיות הטרף, קיבל כהגנה מפניהן מידי האלוהים כלב שהילך לפניו, שימש לו אות. פירוש אחר של ורדי: הסבר למלה כלב — כולו לב.

פחות הצליח עם תנ"ך, הסופר ש-י (הכ נטח כלה) **עבדן**, כששלח ספר תנ"ך למכר בחוף-לארץ, שכה לרשם את מען מקבל ה-חבילה, אילץ את משרד הדואר לפתוח את החבילה, לגלות את זהות השולח לפי כתור-בת ההקדשה.

גם כן התעניינו בתנ"ך: ארבעים נשים ירושלמיות, שהחלו מתכנסות פעם לשבוע בבית רעיית הנשיא, **רחל בן-צבי**, לקריאת ולימוד התנ"ך. בין התלמידות המצטינות: אשת ראש הממשלה, **ציפורה שרת**, אשר שר הפיתוח **גולדה יוסף**.

את כשרונו הפוליטי הוכיח השבוע ראש ה-צ"כ **פריץ בנשטיין** לא בשלשון התנ"ך דחא, בהופיעו בכנס דוברי צרפתית של ה-צ"כ, ידע את אשר עליו לעשות, פנה אליהם בלשון אמם, צרפתית.

בלשון אחרת דיבר ראש עיריית חיפה, **אבא חושי**, בתגובה על מאמר ביקורת ח-ריף נגדו בהארץ, הוא הורה למנהל עיריית חיפה לא לפרסם כל מודעה עירונית שהיא בהארץ.

פסוק השבוע

הגנרל האמריקאי (חמישה כוכבים) **דוג-**

גסטרונומיה

חתיק האצ"ל ואילת, איש הים ירמיהו **הלפרן**, תאר השבוע, בסדרת כתבות ב-חזות את יחסי האצ"ל והחתיק, שנתקמו לראשונה בפאריס, סטה למשך כתבה אחת מן העניין, הקדיש אלף מלים לגסטרונומיה צרפתית: "לטאות חרודות מוצפות ברוטב חלזונים ויין לבן, רגל שמאלית של פיל לבן ממולאת בלשונות זמירים ואגוזיבר, צפר-דעים ירוקות ומאכל המכונה שור בתחתונים."

הלפרן לא הסתפק במאכלים צרפתיים, הע-לה על חכו העיתונאי גם מאכלים אחרים: "בשבתיך בפאריס הנך יכול להנות מטובי המאכלים היפאניים והסיניים, לטעום שיחים רכים של באמבוק, קני סנוניות, קוף מטוגן עם זנבות עכברים צעירים או סתם תולעי-אדמה עם אורז..."

ליתר בטחון הודרו הלפרן, הוסף לכל הכתבה הערה חשובה: "אני עצמי הנני צמ-חוני ואיני מציע לסמוך על ידיעותי הגס-טרונומיות ועל הרעב המדויק של המא-כלים שהנני מזכיר כאן."

סמאטיקה

סיכום סטטיסטי שפורסם השבוע במוסקבה גילה כי **ג'ק (זאב הים) לונדון** הוא הסופר המערכי הנקרא ביותר בבריית-המועצות: ספריו הופיעו עד כה ב-31 לשונות, הודפסו ב-632 מהדורות, הופצו ב-13 מיליון טפסים. במספרים לא קטנים בהרבה הסתכם האמרגן הירושלמי **שמואל כהנא**, שתג השבוע את יובלו השלישים במקצוע, משך 30 שנים אלה מכר כהנא תשעה מיליון כרטי-סים — בממוצע שני כרטיסים לשנה לכל חושב ירושלמי.

את סיכומה השנתי עשתה גם מנהלת להקת הריקודים התימנית, ענבל, **שרה תנאי-לוי**: משך 1954 הופיעה הלהקה 288 פע-מים, לפני קהל של 12 אלף צופים, שכדי ל-הגיע אליו עברה מרחק של 26 אלף קילומט-רים.

אמנית אחרת, כוכבת קילנוע איטלקית **ג'ינה לולוברג-ידה**, התפתה מכל עי-סוקיה למשך שלושה ימים, ש-טטה את דגמי כל 160 שמלותיה, גלימותיה ומעיליה במטרה למנוע אי-הבנות בינה לבין נערותיה, ששוב לא התמצאו יותר בגרדרובת-הענק.

עדיין התמצא במספר קציניו הבכירים, **האדמירל ארתור רדפורד**, ראש ה-מטות של ארצות-הברית הודיע הוא, השבוע: מספר הגנרלים והאדמירלים בשירות פעיל בכוחות המוניניים של ארצות-הברית הוא *1253.

ד פלומטה

הציר היפאני הראשון לישראל, **שניצזי קמימורה**, לשעבר קונסול באודסה, מוס-קבה, חרשה, שחאיי, לונדון ושגירי ב-חשינגטון ואנטיקה, העמיד בשבוע שעבר שיא בטכס רגש כתב ההאמנה שלו לנשיא המדינה, **יצחק בן-צבי**: היה זה הטכס הקצר ביותר מסוגו עד כה, מכיוון שלא ניש-או בו כל נאמים.

תקדים אחר יצר המופת-הכוח האוסטרלי, **הארוולד וויליאם בולדן**: במסיבה ש-נערכה בצירות היה המזנון כשר למהדרין, אפשר גם לאורחים הדתיים, המסתפקים ב-מסיבות דיפלומטיות אחרות במיץ הדך, ל-הנות מהמאכלים המוגשים.

פחות נהנה ממסיבה דיפלומטית, אצל קוני-סול קובה בתל-אביב, **דויד פרדמן**, כתב הארץ קצה-הרואי **שמעון סאמט**: בהכנר-סו למסיבה, נתקל במצחו בדת זכוכית, ניפצה לרסיסים.

הנאה אחרת הבטיח ציר ברזיל, **נלסון טאבאיררה די-אוריביירה**, לבנו בן העשרים, העימד לבוא ארצה: הוא רשמו כתלמיד מן המניין לפקולטה לרפואה בירור-שלים.

הפתעה שונה הכין ציר תורכיה, **ספקאטי איספנינילי**: בהתאם לחורר מאנקרה הוכר-רז גם בישראל על מכירה פומבית של שתי

עטים
גלובוס

עם. דיו הפלא 2 DW

א יך
להשתמש
במקלון "ניקי"

שמים אותו בצנצנת או כלי דומה מלא מים. כאשר המים מצהיבים מתקבל גוול מוכן לשמוש. במדה והנוול פחת והולך מוסיפים מים. לפני שה-מקלון נמס כליל יש להוסיף ניקי חדש בכדי לשמור על הספקה סדירה של חומר גוול. לא להוציא את המקלון מהמים כי הוא נמס כליל באופן הדרגתי.

חסכוני
כשר
המחיר
225 פרי

חוצרת -נקה
המפיצים, אקא
חל-אביב. חיפה. ירושלים

אנו קונים

ומאחליפים מצלמות, משקפת וכל דבר השייך לצילום במחירים טובים. כמורכב אנו מבצעים צלום ממדרגה ראשונה, מתוך הגדלה והדפסה.

אנו מעתיקים תעודות באחריות במהירות ובסודיות.

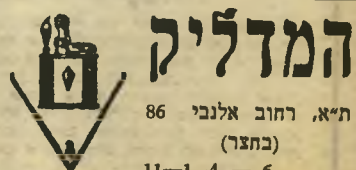
פוטו-ברנר

חיפה, רחוב החלוק 31

הכינוי הנשפי פורים

למד לרקוד מהר את כל הרקודים הסלונים. פנה מיד אל המורה המנוסה גבי מ. וייסבורד

רחוב בן-יהודה 185, ת.א.

ת.א, רחוב אלנבי 86 (בתצד)
6 - 4 - 11
המומחה הידוע בעל הנסיון הרב לחיקון מציתים ומכשירי גלות חשמלים

כיצד ליחס את ה?

מאת כתב מיוחד

על גבר שביקש מן הפרוצה שתבעט בו, על איש אחר שהפציר בה שתכה בו במנורה. גבר אחר, העושה רושם כאילו הוא רופא, היה לוקה בפרברסיה נדירה עוד יותר (ממנה סבל, אגב, לפי מיטב הפרשנים, גם אדולף היטלר): הוא ביקש שתוהם את פיו.

אולם מקרים אלה נדירים. מאחר שאין הם נענים, אין הם מרבים להטריד את הפרוצות. תעשיית-האהבה הישראלית חסרה עדיין את הסופיטיקציה המצינית את הפריצות הצרפתית, למשל, היא מספקת לכל דורש רק את הסחורה הפרוזאית והשיגרית ביותר.

לפי מחכונת הרופא

לא חסרים בשוק זה הקוריוזים, שקשה לעמוד על אמיתותם.

סיפרה פרוצה אחת, העובדת בבית-בושת גדול: "פעם באו אלי אב ובנו. הבן עמד להתחתן, והרופא רצה לדעת אם הוא בסדר."

לפעמים שילחים רופאים את לקוחותיהם למקום זה, לפי אותו המקור, כדי שיוכלו לספק תאורע לאנליזה.

לא פחות קוריוזי הסיפור על הצעיר, עולה מבולגריה, שהלך — כביכול — אל רופא קופת חולים, סיפר לו שהוא סובל מכאבים הנוטלים ממנו את כושר-העבודה. הסיבה: אהבתו העזה לבחורה המעוררת את תאווותיו, אלא שאינו רוצה לנגוע בה, מתוך כבוד למוסריותה. הרופא שלח את הפציאנט לאותו מוסד, שם הוא מופיע, מאז, באופן קבוע.

סיפור דומה סופר על פושע שנפתס אחרי שנתיים, נשלח לבית-הסוהר. שם השתולל אחרי כמה זמן, טען שאינו יכול להתקיים ללא בחורות. לפי הסיפור, שלח אותו המפקד, בלוויית סמל, לאותו מוסד כפתרון לבקשה.

הסחיר הגבוה של הנשואין

אולם כל הסיפורים האלה, אם אמנם נכונים הם, יוצאים מן הכלל. בחוג המוזקקים לשוק הפריצות — חוג המונה כמה אלפי גברים ליום — תופסים המקרים המשובשים, הפרברסים והפושעים המועדים אחוזי זעיר. עיקר הגברים המספקים את הביקוש בשוק זה הם אנשים רגילים ביותר, מכל השכבות והמעמדות, ההולכים אל הפרוצה פשוט מפני שאין להם דרך אחרת לספק את מאוייהם הטבעיים.

הגדירה זאת כך גברת באה בימים, שני דונה לא מכבר לקנס של 500 ל"י בעוון החזקת בית-בושת: "כל גבר זקוק לאשה. לאחר יש מאהבת, ידידה, ארוסה, או אשה נשואה. אין לו בעיות. אבל מי שאין לו מוצא טבעי כזה, מוכרח לבקש לעצמו דרך אחרת. הוא זקוק ליד אשה, לאהבה אמיתית או מדומה, למעט רוק, כי בלעדי זה אין הוא יכול להתקיים. זה אנושי. לכן הוא הולך אל הפרוצה."

אין כל ספק שזה הטיפוס העיקרי. בארץ של עליה, בה ישנם גברים רבים שנעקרו ממולדתם ובאו למולדת חדשה, בה אין להם ידידות מנעורים, עוד מחמירה תקלה זו.

לא פחות חמור מצבו של הרוק הישראלי, אף אם גדל בארץ, שאינו יכול להתחתן עקב המחיר הגבוה של הנשואין — דירה, ריהוט, כלכלת אשה, העלולה להתחוסף להוצאה של אלפי לירות.

הגברתנים מביניהם, הטיפוסים רמת-מצאים בחברה והיוצעים להסתור, מסוגלים, כמוכר, לפתור את בעיותם על-ידי מגע פחות מחייב עם בנות גילם וסביבתם, החיות על פי השקפת-עולם יותר חופשית מאמהותיהם. אולם הטיפוסים הבישניים, המכונים בעצי-מם, שאינם מצליחים בנקל אצל בנות המין השני, או הכפופים להשקפת-עולם קפדנית יותר, מוצאים את הדרך חסומה לפנייהם.

תעשית האהבה דומה לכל תעשייה אחרת. היא כפופה להוקי המסחר הקפיטליסטי. חוק היסודי: במקום שאין ביקוש, שם אין גם היצע. ובמקום שיש ביקוש אמיתי, לא יעזור שום חוק. בזה עזר שוק חוקי, תסתנן הסחורה המוצעת אל השוק השחור.

וזה, כמוכר, בדיוק מה שקרה בשוק האהבה-בתשלום.

האם אפשר לחסל אותה? מוטב לשאול את השאלה אחרת: האם אפשר לחסל את הביקוש?

סיפורי אלף לילה יום

הביקוש לפרוצה קיים. אין הוא נחלת שכבה חברתית אחת דווקא. אין הוא חלק של העולם התחתון, הוא קיים בשכבות הגונות מאד, וזאת מלמדת המציאות.

היוצא לחקיר את הגורמים הממריצים גבר להזדקק לסוג בלתי-רומנטי זה של אהבה-מדומה לפיה-השעון, ישמע מפי הגבירות עולם שלם של פולקלור מקצועי. הסיפורים הם אינסופיים. הם יוכלו להיות משעשעים, לולא גילו נגע חברתי אמיתי.

הנה הסיפור (האמיתי) על הנוג, חייל וחברתו, שהתהלכו ברחוב אילת. לפתע עצר הבחור, ביקש את חברתו לחכות רגע. "יש לי משהו לסדר", הפליט, "עוד מעט אחזור. חכי קצת!"

הבחירה חיכתה חמש, עשר דקות. סבלנותה פקעה. בינתיים שמה לב שזרם הנכנסים לאותו בית והיוצאים ממנו גדול למדי. סקרנותה התעוררה. לבסוף הרהיבה עוז, עצרה את אחת היורדים, שאלה אותו: "מה יש בבית הזה?"

"בית-בושת", השיב האיש והלך לדרוכו.

הצעירה חיכתה עד לצאת חברתו, שאלה אותו בזעם כבוש: "מה אתה עושה במקום כזה?"

אולם הבחור לא נבוך כלל. "מה את רוצה?" שאל אותה. "אני לא רוצה לקלקל את היחסים ההגונים בינינו. אבל אני גבר בריא. זה המוצא הכי טוב."

השניים התרחקו מן המקום כידידים.

גברת אחרת סיפרה לנו על מקרה דומה: בחור איטליגנטי, העושה רושם טוב, בא אל הבית הגידון פעם בשבוע, בשעות היום, בלוויית צעירה העושה אף היא רושם טוב. היא מחכה למטה, שעה שהוא מבצע את כוונתו.

מאסר פרוצה ברחוב אילת: האם זה פותר את הבעיה?

לא מכבר העביר לי קורה סיפור דומה. מע' שה בוגר שהחליט לשמור על יחסים הגונים. המחליטה היתה, כמוכר, הבחורה. בהיותה בת לאם טובה, שתונכה לפי מיטב כללי הד מוסר, גמרה אימ' בנפשה לשמור על טוהר גופה עד לליל הכלולות. אולם היא הבינה לצרכיו של זכורה, הסכימה בהחלט שיבקר, פעם בשבוע, בשטח הגדול של יפו, יספק את צרכיו תמורת שלוש לירות. פעם, כך מספר אותו קורה, כשתסר לבחור הכסף, פנה אל חברתו, נענה ברצון, היא הלוחתה לו את הסכום הדרוש. כך נשמר הכבוד ונפתרה הבעיה לשביעות-רצונם של שני הצדדים.

יתכן שאותה צעירה היתה חושבת פע' מיים, לוא החזירה לעצמה את תוצאת המגע עם הפרוצה על נפש הצעיר. אדם צעיר הי' מספק את חלומותיו המיניים בצורה זו, דרך שיגרה, סופו להקנות לעצמו הרגלים שית' נקמו באשתו אחרי הנשואין. כי המגע המיני אינו אלא חלק מן היחסים הנפשיים בין ה' גבר והאשה, וכל הקורע את המגע המיני מתוך רקע נפשי זה והפכו ענין של מה בכך, בעזרת הפרוצה, ממית משהו שאולי אין לו תקנה.

לפי עדותן של כמעט כל הפרוצות ששור' חתנו איתן, מספר הגברים הפרברסיים מבין המבקרים קטן מאד באופן יחסי. כל פרוצה יורעת לספר כמה סיפורי-זוהע על גישה זו:

ראיון מיוחד עם ברוך פתרון במוסד

הראיון המיוחד שניתן עלייך כבן "העולם הזה" השתרע על כל שטחי ד' הנוגעים להצעתו של השופט לשינוי ד

כבוד השופט, האם נותן דעתך ה- חוק הקיים בארץ לשופטים את הכדים המספיקים כדי לזהם בפריצות?

אני חושב, קודם כל, שיש לחקן את הסעיף 151, המגדיר את המונח בית-זונות כ"בית שבו יושבות או מבקרות שתי נשים או יותר לשם מעשיונות". אני חושב שהדבר הזה הוא אב-סודי, משום שזה נותן פתח למנהלי בתי-זונות לעקוף את החוק עלייך כך שהם מיישרים באותו בית רק אשה אחת. אם כי מתוך כל אופיו של הבית אין ספק שגובה בית-זונות, והמנהל יושב בחדר הסמוך וגובה את השכר או מנהל את הבית.

איזו הגדרה היית מעדיף? ההגדרה הנכונה היא "במקום בו מבקרת אשה אחת או יותר וכו'".

אולם בינתיים כבר הכנתם שינוי מסוים בפירוש הסעיף?

כן. היה אצלי משפט של מנהל בית-זונות שהחזיק שתי נשים במקום אחד, אך בזמנים שונים, ואני קבעתי שזה בית-זונות במובן החוק (ראה הודעה השני בסידרה זו). אולם פסק-הדין לא שינה את החוק. הוא קבע רק שגובה מבקרות בבית מסוים מספר נשים, ולא בעת ובזמנים שונים, הרי שיש לראות בו בית-זונות.

האם הענישים הקבועים בחוק מספיקים לדעתך?

לא. אחד הדברים הטעונים תיקון רציני הוא מידת העונש. כיום, העונש להחזיק בית-זונות או הנהלתו הוא קל ביותר, לעבירה הראשונה העונש הוא מאסר שלוש חודשים או קנס של מאה לירות, ולעבירה השנייה ששה חודשים או 250 ל"י. וזה בשעה שעבור תקיפה רגילה, לפי סעיף 249, העונש הצפוי הוא מאסר שנה אחת! עבד תקיפה הגורמת חבלה גופנית ממש מגיע כבר לשנתיים. אפילו תפסו אותך חמישים פעם עבור הנהלת בית-זונות, העונש שלך הוא ששה חודשי מאסר.

מה המצב לגבי רועי-זונות?

כתוב כך: "כל גבר החי לגמרי מרווחה של זונה יאשם בעון". כלומר שאפשר להטיל עונש יותר רציני. העונש המקסימלי בבית-משפט מחוזי הוא שלוש שנים.

אתה חושב שענישים ישפיעו על המצב?

הבעיה היא בעיקר בעיה סוציאלית. אין להי לחם בה רק באמצעים חוקיים. אני רואה את תפקידו העיקרי של בית-המשפט בזה שאם יהיו קיימים מוסדות מתאמים לטיפול בזונות, בעיקר בזונות בגיל צעיר, הרי בית-המשפט יהיה מכשיר שיוכל לאלץ אותן ללכת לאותם המוסדות, להיטל עליהם בעל כורחן.

בית הסוהר הקיים אינו מוסד כזה בעיניך?

כיום אין בארץ מוסד כזה. בית-הסוהר הקיים לנשים, "נוה-תרצה", אינו מתאים אף לאסירות רגילות, ועל אחת כמה וכמה לא לפרוצות הדורשות טיפול מיוחד.

למה? מפני התנאים השוררים בבית-סוהר זה, הצפיפות הרבה, העובדה שאין כל אפשרות

ממשלה אף להעלות הצעה כזאת לדיון — אפילו תהיה משוכנעת שזהו הפתרון.

ידידת פשעיהמין

בהערך הכרעה אמיתית, קיים כיום מעין מצב-ביניים.

הוא מתבטא בעיקר במלחמה-זעירה בין המשטרה לבין הפרוצות ועוריות. מלחמה זעירה זו דומה קצת למאבק על גבולות המדינה — היא מתנהלת בחצי-לב, ללא מטרה הנראית-לעין, ללא כל אפשרות לבוא לכלל הכרעה. השוטרים יודעים שאין בכוחם להטיל את הנגע. השופטים יודעים ששים ער' נש, אשר יש בידם להטילו, לא יועיל. מקצוע בעל מחזור של מיליונים אינו מהסס מפני קנסות של כמה מאות לירות. פרוצות מוע' דות ופושעים מועדים אינם חוששים מפני עונשי-מאסר קלים.

מדי פעם מתעוררת המשטרה לפעולה נמרצה, ואז מרכין המקצוע כולו את ראשו לכמה ימים, עד עובר זמן. בשאר ימות השנה עוסקת המשטרה, בכוונותיה הדלים, בפעולות-שיגרה. היא יודעת כי קיומה של בת-הבנות הממונים מקל במידה מסוימת על עבודתה. הפושעים המועדים, המנצלים את שרותיה של ביתם אלה ללא תשלום, מאפשרים עלייה כך פיקות יעיל ופשוט על עצמם. הפרוצות המועדות, היודעות כי המשטרה יכולה תמיד להתנכר להן, מביאות לעיתים תועלת רבה במסירת ידיעות. ישנו עוד נימוק חשוב: מספר פשעי המין בארץ קטן עד אין שיעור כל עוד יכולים הפושעים המועדים לספק את תאונתם בצורה כה פשוטה. האנס הטיפוס, שאינו פורביר אלא סובל מעורף האוה, אינו מתנפל על קרובן חד-משפט כשכל אשר עליו לעשות הוא לבקר במוסד סמוך — כאותו לקוח המבקר במוסד תל-אביבי מסוים מדי יום ביומו, מבלי לשלם, כתוב, אף פרטה.

אפשר לשרר פה ושם את מנגנון החוק, לשנות פה ושם את העונשים, כך סבור, למשל, מפקד משטרת תל-אביב, יואב פלג, איש מנוסה מאד, שכדאי היה למנות שופ' טים קבועים שיטפלו רק בסוגים אלה של עבירות, לתת להם להתמחות באמת בבקיה, במקום למסור את התיקים בחורונות פעם לשופט זה ופעם לשופט אחר. פלג סבור גם שכדאי היה להטיל עונשים של מאסר על-תנאי על רועי-הזונות, כדי להפחידם ולמנוע בעדם לחזור על הפשע.

אולם ברור שכל אלה באמצעים משניים, מעין סיורים-אלימים בחזית מאפשר להב קיעה רק בהתקפת-מצח אדירה. אין בכוח החוק לבצע התקפה זו.

כפי שאמר לנו הקצין אריה שמילגובסקי, ראש הענף הפלילי במשטרת תל-אביב: "איראפשר לפתור את הבעיה באמצעים מש' טרתיים בלבד". הוסיף אחריו הקצין זאב שטינברג, ראש המדור הפלילי האחראי למל-חמה זו: "אנו רואים בענין זה פשע ככל הפשעים. אנו נלחמים בו כמו שאנו לוחמים בפשעים אחרים המסכנים את בטחון הציבור. אולם אין אנו חושבים שהמפתח לפתרון הבעיה נמצא ביד המשטרה. הנסיון מוכיח כי מאסר או קנס שקיבלה זונה בעד מעשיה אינם מונעים בעדה לחזור, אחרי שיחרורה, לאותו מקצוע".

חן לכל בחורה

בראיון המיוחד המצורף לדו"ח זה, מפרט השופט ברוך גלעדי תכנית ממצה מאד לטר פול בבעיה. השופט הממושקף, המצטיין במרח ציבורי רב, אינו מזלזל בבעיה. אולם הוא סבור שאפשר לפתרה, כמו בעיות ציבוריות אחרות, על-ידי ריכוז כל הפעולות, על כל צדדיה, בידי סטודנט-פול מרכזי אחד, שיחולש על כל פעולות הלחימה — הפגיעה, הענישה והתיקון.

הצעתו של גלעדי רוצה להשתמש בדרך החוק כדי לכפות על הפרוצה טיפול פסי-כיאטרי וסוציאלי מסוים. השאלה הגדולה היא: האם יתכן בכלל טיפול כזה?

היצגנו את השאלה לד"ר רפאל רוזנר, ראש השרות הפסיכיאטרי של משרד הבריאות בבית-הסוהר, איש בגיל העמידה בחלוק לבן המשקיף מבעד לזוג עיניים אנושיות

שסוכך-משטרה יוכיח ללא צל של ספק שהכסף ששילם לפרוצה עבר לידי הרועה, כדי שאפשר יהיה להושיב את הרועה בבית הסוהר — לזמן מה.

לכן נופלת כל נחה זרועו של החוק על החוליה האחרונה והחלשה ביותר של השר — שרת — מנהל בית-הבנות, המעסיק שתי נשים ביחד או לסירוגין.

חוצאת סידור חוקי משונה זה היא כי ניתנת יד חופשית לגמרי לפריצות המתנהלת תחת כיפת-השמים או בחדרי בית-מלון, ללא השגחה או אחריות כל שהיא, ולדחוק את רגלי הפריצות המתנהלת בין כתליו של בית קבוע בו אפשרי מינומם של השגחה. בית כזה יכול להתקיים באופן חוקי רק אם עובדת בו אשה אחת הקופצת ממטה למטה בתנאים ברבריים.

אין זה מצב המניח את הדעת. הוא מוכיח בעליל את אי-יכולתו של החוק הקיים לפ' תור את הבעיה ללא או לכאן, פה ושם יכולים שומרי-החוק בודדים לפעול פעולות פרטיות לחלץ בחורה מרצונה מידי רועה ולהגן עליה מפני נקמתו. אולם גם מקרים אלה מפוקפקים לפעמים. כך אירע לא מזמן שהמשטרה הצליחה להעביר בחורה אחת לקיבוץ שם התחילה בחיים חדשים — עד שרועה-הזונות שלה יצא מבית-הסוהר. למח' רת היום נסע הרועה לקיבוץ, החזיר משם את הבחורה.

המשטרה מוכנה לעזור לבחורה המוכנה באמת לנטוש את המקצוע. היא מסוגלת להגן עליה — מעטים רועי-הזונות המוכנים להתגרות במשטרה. הם יודעים שבמקדם או במאוחר תהיה ידם על התחרונה. אולם לשם כך דרוש רצון נחוש מצד הבחורה. הפרוצה אינה מסוגלת לגייס בתוכה רצון כזה.

פריצות חוקית בפיקוח?

על רקע מצב זה יש להבין את דרישתם של מומחים לא מעטים — האומרים זאת לרוב בחשאי — שמוטב היה לשים קץ למישקל-ההסחאה, להרשות בגלוי פריצות הכפופה לפיקוח.

שמענו בשעתו דיעה זו לפחות משר אחד בממשלה, וגם מאנשי-החוק לא מעטים. אולם המצב הפוליטי במדינה גורם לכך שדרוש אומץ-לב רב מאד לאדם, וביחוד לאדם הפר' ליטי, כדי שישמיע דיעה כזאת בפומבי. עד כה לא נמצא איש אומץ כזה.

הטענה בעד היא פשוטה: הפריצות קיימת ממילא. איראפשר לחסל אותה. לכן מוטב להעמידה לפחות תחת פיקוח — לאחר את הפריצות במקומות מסוימים, שהיו ידועים למשטרה, בהם יועסקו רק פרוצות בעלות רשיון מיוחד הכרוך בהשגחה רפואית. בצר' רה זו יחולל המעמד המסוכן של רועי-הזונות, יטהר שטח-ההפקר הבלתי-רשמי.

לעומת כל הטענות כך התיצבה אסכולה שניה, אף היא מורכבת ממומחים, הסבורה שמעלותיה של שיטת הפרוצה-בהרשאה נופ' לות בהרבה ממגרעותיה.

הטענה העיקרית של המתנגדים היא שאמנם המצב הקיים אינו משביע רצון, אולם מהר הכשר חוקי לפריצות ירחיב בהרבה את הנגע. "לו ניתנה גושפוקה חוקית", אמר לנו אחד השופטים, "היה הפריצות הופכת לתופעה עממית. כיום, כל עוד צפוי לעוסקים בכך מאסר, ישנה הגבלה לזונות. לו היתה חוקית, לא היו הגברים והנשים דואגים להסתיר את זהותם. הפחד מפני הגילוי יהיה הרבה יותר קטן. אפשר יהיה לתת לבתי-הבנות הידור חיצוני מסוים. נשים, שאינן רוצות כיום ללכת למקומות אפלים, היו יכולות להימשך למקומות מהודרים כאלה.

גם הגברים היו נוטים יותר ללכת לשם. תהיה להם האשליה ששם ישנו בטחון מפני מחלות. אולם למעשה אין כל בטחון כזה. יכולה בחורה להיבדק על-ידי הרופא, והגבר הראשון שיבוא אליה אחרי כן עלול להד' ביק אותה — ואת כל הגברים הבאים אחריו".

כיום אין כל נטיה לתת רשות חוקית לבתי-בנות. הסיבה האמיתית אינה נעוצה בהי' גברות אסכולה מקצועית זו על אחרת, לא היתה סיכום של דיון קרדוח לגופו של ענין. השיקול הוא קודם כל פוליטי: במ' דינה בה קיים גוש דתי חזק, לא תעז שום

ניצר הפרדוקס שכלל שגוברת מוסריותן של הצעירות ההגונות, כן גובר הצורך בפרוצות.

טיפוס אחר לגמרי הוא הגבר הנשוי שאינו מוצא עוד סיפוק בחברת אשתו, אינו יודע פתרון אחר אלא ללכת אל הפרוצה — סידור המציל, אולי, את שלימות משפחתו. כל הפרוצות מכירות את טיפוס הגבר, המ' סודר בלבדו, שכבר עבר מזמן את גיל הנעורים, עונד (או אינו עונד) טבעת נשואין — על אצבעו. לרוב הוא בא מעיר אחרת — דבר המקטין את הסיכון — ומספר לאשתו, מן הסתם, שהוא יוצא לרגל עסקיו.

יתכן שגבר מסוג זה אף מוצא בכך סיפוק נפשי מסוים. כמו אותו גבר ירושלמי, פקד גבוה כבן 45, נשוי ואב לשלושה ילדים, שנדמה לו כי שוקע הוא בביצה של בור-גניות וזיקנה, נכסף מדי פעם לשבור את מעגל הקסמים של נוחיות משפחתית, לצאת להפתקה שחיוכה לו שועדו גבר צעיר ומושך. הוא נוסע תל-אביב, "לישיבה חשר בה בקריה", מתהלך ברחוב הירקון עד שהוא נתקל בגברת נחמורה ונמוכת-קימה, צר' פתיה קטנה הלבושה לרוב במעיל אדום ושמלה שחורה, מושכת למדי על עקביה הגבוהים-מאד, בעלת סנים המגלמים את התקא הקדמון.

היא לוקחת את הפקיד לבית קטן ומרוחק, בשולי העיר, שם היא מספקת את תאונתו בחדר קטן, המכיל רק מיטה אחת. התענוג כולל, כולל הליכה מחובקת למקום, אינו אורך אלא חצי שעה. אולם אותו גבר יוצא ממנו, מן הסתם, מרוצה, משוכנע לחלוטין שעוד יש בכוחו לספק אשה צעירה ומושכת. ההפסד הנקי: כעשרים לירות מתקציב המשפחה.

במקום מס הכנסה

זהו הביקוש. הוא יוצר את ההיצע.

הוא יוצר גם את המתחן המספק את הסחורה: מנהל בית-הבנות רועי-הזונות. האם אפשר לחסל כל אלה באמצעות החוק, המשטרה, בית-המשפט, בית-הסוהר?

ישנה דעה אחת, מוחלטת ומגובשת, לכל המטפלים בבעיה — חוקרים, שופטים, סוה' רים, עובדים סוציאליים: איראפשר.

החוק יכול להשפיע על הדרכים בהן מספק ההיצע את הביקוש, על ארגון המקצוע, על המחיר. הוא יכול לדחוק מטרקלין נקי מצרף מלוכלך. אך אין הוא יכול לחסל אמצע סוציאלי נתון. לא היה זה בכוחו מפלו הרתה הזנות אסורה בישראל. אולם הזנות — מכירת אהבה תמורת כסף — אינה אסורה כלל. הפרוצה הישראלית ער' ספק באמצעות בתחום החוק.

החוק אוקר שידול לזנות במקום ציבורי. אולם זוהי עבירה שקשה להוכיחה, ושה' עונש עליה קל ביותר. גבר אינו נוטה בנקל להעיד בבית-המשפט ששידולו אותו. רק סוכך המשטרה מסוגל לעשות זאת.

בהעדר הוכחה כזאת, נוטה המשטרה לה' ביא את הפרוצה לדיון באשמת שוטטות בנסיבות חשודות, עבירה שהעונש עליה קל עוד יותר.

למעשה נתפס ברשת המשטרה רק חלק זעיר של הפרוצות. ברוב המוחלט של המק' רים אין כל הוכחות. כל אשר המשטרה יכולה לעשות הוא לעצור את הבחורות משך 48 שעות בבית-הסוהר נוה-תרצה ול' העביר אותן בדיקות רפואיות. בשביל הפרור צה עצמה אין זה כלום — מלבד חופשה קצרה בפנטסון מלא. כפי שאמרנו לנו פעם בליגלוג בחורה שתרחרורה בבית-הסוהר ה' ישן של יפו, שם ישבה בעון חלול מקום קדוש (מסגד מוסלמי, בו עסקה בפריצות): "מה יש? פה אני משמינה. הבחורים אר' הבים בחורות שמנות. אני אהיה שווה יותר". או כפי שהעיר לנו קצין-משטרה, חסר אשליות: "זה במקום תשלום מס. הן פטור' רות ממילא מתשלום מס הכנסה".

החוק כגורם להפקרות

גם השותף העיקרי בעסק, רועי-הזונות, אינו נפגע ביותר מידי החוק. קשה מאד להוכיח כי אדם חי על רוחחיה של זונה. דרוש שהפרוצה עצמה תלשין עליו, או

גלעד, שופט השלום הראשי, תל-אביב

הבעיה השנייה בעולם * הבעיה השנייה בעולם

שופט השלום הראשי בבית דין צעיר, עיה הנדונה. להלן ניתנים הקטעים ולפתרון הבעיה.

מיון את האסירות הנמצאות בבית הסוהר. פשר למצוא בחור אחד אשה שנשפטה על צה, אשה היושבת על איראפשוות לשלם קנס, צה צעירה בת 18 שסטתה מן הדרך והפכה יוצה, ותינוקות היונקים עוד שני אמהם. באוירה יש אף ילד הנמצא כבר שנה עם אמו בחדר זר עם אסירות.

בית סוהר זה נמצא ליד הכביש, דבר שהיה תרציו בהחלט, ואין לראותו בארצות אחרות, זן בית הסוהר מבודד, מוקף גן או גדר. כאן שים לא פעם מוצאות את ידיהן מן החלונות, קבלות אפילו משקאות מידי עוברים ושבים.

באיזה מין מוסד היית רוצה? באופן כללי הייתי מחלק את הטיפול בפרוצות שלושה סוגים.

למקרים קלים מספיק טיפול מחוץ לכותל תהסוהר, על ידי עובדות סוציאליות מראיות, תחקורנה את מצבן המשפחתי העמודנה על ירמים שדחפו צעירות אלה לצאת לרחוב. ולק מן המקרים יכול טיפול זה להצליח על-ידי יאת תעסוקה מתאימה, מקום מגורין, הורכה עוז וכו'. לעתים יש צורך בהעברת הצעירה הסביבה בה היא נמצאת לסביבה אחרת, י שתוכל להקים חייה מחדש, מבלי להיתקל בברותיה ובגברים שהיו על רוחיה.

על-ידי כפיה? לא, על ידי טיפול סוציאלי. לא אחת קורה עירה כזו פונה לקצין המשטרה, קצין המבחן השופט, כשדמעות חונקות את גרונה, בבקשה עבירות להקים חייה מחדש, או למקום אחר, ו תצא מהשפעת "ידידה".

נסיונות כאזה הצליחו? לפעמים כן.

כל זה חל על המקרים הקלים. כאשר למקרים שים יותר, אך שים סיכויים להצליח בהם, וז דווקא במסגרת פתוחה, יש לשלוח את צירות למוסד חצירפתות, שבו תשהינה תקופה משכת של לא פחות משנה אחת, ושם תקבלנה יפ' רפואי ופסיכולוגי, הורכה חינוכית, לימוד וקצב וכו'. אין להוציא צעירה כזו מן המוסד רבמצא עבודה סדור מתאים בעיר אי בכפר, ה תעסוקה, מקום מגורים וכו'.

א לאחרי שיצאה הצעירה מן המוסד, יש פל עליה במשך תקופה ממושכת על-ידי עוב ות סוציאליות ואנשי-ציבור, כדי שהצעירה א תחזור לסורה. יש לדאוג לכך שאם יתגלו צרה משרים נפשיים, תוכל לפנות מידי עז והדרכה לאותו אדם שאתו היא מקיימת ר.

מה תעשה במקרים הקשים בהם ת תקווה לכל טיפול?

אשר לזונות שאינן ניתנות לטיפול, לאחר עשו נסיונות מתאימים בשטח זה, הרי יש נתי לבדוד במוסד סגור לתקופה בלתי-מוג י, כל עוד לא יחליטו מנהלי המוסד כי אין ש להוציאן לחופשי. ולשם כך כמובן יש קן את החוק.

מה כיום עונש המאסר המקסימלי ינה?

למעשה, לזונה עצמה אין כל עונש. הסעיף הנחלת שרות בתי הסוהר מתכנתת עתה בית זר חדש לנשים, מול חזונה המאסר מעשינה

מאד על קהילה של כמה עשרות אסירים בלתי-שפויים בדעתם שנמסרו לטיפולו בין כחלי בית-סוהר רמלה. ד"ר רוזנר לא היה אופטימי כלל.

צריכים להבין את המניעים הדוחפים את הצעירה אל הפריצות, אמר הרופא. הגע גועים לאהבת-האב שנשללה ממנה ביל- דותה, חוסר-הבטחון העצמי, מנהיגהשכל הלי קיה, חוסר-ההגנה מפני השפעת הזולת וכו' שרה-שפוט לגבי כוונותיה, ההשתעבדות לרר עה שהוא גם מאהב וגם מרות — איך אפשר לתקנם?

התשובה של רוזנר פשוטה בתכלית — ישנה תרופה אחת. התרופה: בחור הגון, שישא את הפרוצה לאשה.

אולם תרופה זו אינה מצויה בשפע. דווקא בחור הגון לא יבין בנקל בחורה מסוג זה. על אף כל הספרים הרומנטיים, מעטים הבחור רים הסבורים כי הצלת פרוצה מידי החטא היא מטרה טובה לנשואין.

אין החוק יכול לתת לבחורה את האב שלא היה לה בילדותה. ואפילו במשטר המפי לגתי הרקוב השורר במדינת ישראל, לא השמיעה עוד אף מפלגה אחת לבחוריה את ההבטחה לספק חתן לכל בחורה אם תוכה המפלגה לרוב בכנסת.

טיפול בכוח הכפיה

הפסיכיאטר מפקפק ביעילותו של טיפול סוציאלי לחיסול הבעיה. הטיפול יהיה הרבה יורר מדי גדול מכדי שמדינה קטנה כמו ישראל תוכל לתת אותו — לא יהיה תקציב, לא יהיו גם די כוחות סוציאליים.

ישנם מקרים בהם יכול היה טיפול פסיכר טיראפויט לעזור. אך אין די כוחות לכך בארץ. חלק גדול של הפרוצות גם אינן באות כלל בחשבון לטיפול כזה מפני שהן דביליות, לקיות בכומר הנפשי.

איש כמו רוזנר מטיל ספק חמור באפי שרות לכפות טיפול פסיכיאטרי או סוציאלי על פרוצה בכוח החוק. במוסד של כפיה, א-אפשר לרפא אדם בכוח-כפיה. דטיפול לא יתקבל כדבר הקרוב לבין, לנפשו, של הבחורות. לכן יהיה משולל מראש כוח השפעה.

בכל מוסד, יהיה כאשר יהיה, לא יוכלו להיות לבחורות תנאים כפי שהתרגלו להם בחוץ. האשה המרויחה מאות לירות לחודש וזיה חיי מותרות, לא תסתגל ברצון לתנאים החדשים.

אך חשובים מן התנאים החיצוניים יהיו התנאים הנפשיים. הפרוצה חיה בעולם משלה — עולם של אהבה-מדומה לרועה-הזונות, של ידידות ורעות עם חברות למקצוע וכ גופית מאהב. זהו עולם בעל כושר-השפעה, אפילו אם אינו מבוסס על בסיס אמיתי. כשתיכלא הבחורה במוסד, יוסיף עולם זה לקסום לה מתחת לסף ההכרה, לקרוא לה החוצה. שום מוסד לא יוכל לתת מבחינה א שית ואנושית תנאים שיהיבו את הבחורה ממש, הנאים אשר למענם תחת ברצון על העולם המדומה.

כי הפרוצה ממיינת לעצמה עולם שלם. היא יכולה תמיד לחלום שביום יפה אחד יבוא הנסיך שיוציא אותה מן הבזק וימשיך איתה את החיים הנוחים ושופעיה-מותרות — אלא שאז, כשתהייה אשה נשואה, יהיו אלה חיים מכובדים. במוסד א-אפשר לתת לה עולם מדומה כזה, אלא רק מציאות קרה. הצלחתה אינה מתקבלת על הדעת.

הצבא אינו רוצה

יתכן שאפשר היה לתקן מעט את המצב לו נתקבלה הצעתה של רבי-מטל עדה, סר הרת בווה-תרצה, המאמינה בכומר הריפוי של השרות הצבאי. עדה, צעירה שחורת שיער ונאה ששירתה ארבע שנים בצבא הבריטי וחמש שנים בצהל, סבורה שזולמה של הפרוצה הצעירה היה משתנה, לו נזרקה פתאום לתוך חברה חדשה לגמרי, בה יישכח עברה ותבוא במגע עם בחורים הגונים. בצבא יהיה לה תפקיד, היא תהיה "שיכח" למשפחה, תוכל להתחיל מחדש.

אבל הצבא דואג קודם כל לעצמו, מטרב בהחלט לגייס צעירות בעלות עבר מפוקפק. בעמרו ממילא תחת לחץ פוליטי חזק מן

האגף הדתי, הוא חושש כי גיוס צעירה כזאת יכתים את שמו.

המוסד הרקוב ביותר

בדבר אחד צדקה עדה מאד. "אפשר לכופף את השתל רק כשהוא צעיר", אמרה. ברור עד אין ספק שישנה רק דרך בטוחה אחת למנוע בעד ילדה לצעוד לקראת הזנות. זהו הטיפול המונע, בגיל צעיר ביותר.

אמרה בתוקף אסתר גבריאלי, עובדת סר ציאלית וחתיקה המצטיינת, ככל חברותיה במקצוע זה, במידה רבה מאד של הבנה אנושית: "אפשר לספל בהן כשהן בנות 12. בגיל 14 זה כבר מאוחר מאד. אחרי גיל 14 אין בכלל מה לעשות." גברת גבי ריאלי חייבת לדעת: כראש המדור לטיפול ומיון אינדיבידואלי בשרות בתי הסוהר היא אוספת נסיון רב על סוג זה של אסירות.

על המדינה פרושה רשת דקה של טיפול סוציאלי, שעובדיו משתפים פעולה עם מר רים והורים, יכולים לעתים לשים את ידיהם על הצעירה בגיל צעיר מאד, לנתח את בעיותיה האישיות והמשפחתיות, לכוון אותה לעוד מועד בדרך הגכונה. טיפול כזה הוא זול מאד באופן יחסי: הפרוצה, המעסיקה ברבות הימים, יחד עם עוזריה, את מנגנון המשטרה, המשפט ובית-הסוהר היא אשה יקרה מאד למדינה.

מדינת ישראל מצטיינת בקבוצה של עוב דים סוציאליים מסורים לתפקידם, החופסים כמה עמדות חשובות. אף נציב שרות בתי הסוהר, צבי חרמון, הוא אחד מהם. אולם בהשואה לצרכיה של המדינה, בעלת מאות אלפי עולים חדשים, בני פרברים, עדות מקופחות ומשפחות נחשלות, כל זה הוא כאין וכאפס.

רצה מולה המיוחד של המדינה, ודווקא משרד-הסעד הוא אחד ממוסדותיה הרקובים ביותר. לפי כל הדעות, זהו המשרד הממי שליח המחזיק זה כמה שנים בשיא הארצי של חוסר-יעילות. הוא מנהל תחלופות בין ה"רבנים", בני מפלגותיהם של איש אגודת ישראל ואיש הפועל-המרוחני שקיבלו אחד אחרי השני צימוק זה מעונת הקואליציה, ובין הכוחות המקצועיים האמיתיים. הרב ניסי, ובראשם המנהל הכללי ברסלע, מנה לים אר העסק. הם כסופים להשקפות נח שלות מימי מתושלה, פוחדים שחור-מחמת מכל מגע עם הציבור, מקדישים את מיטב כוחם הרל להסרת מעשיהם (או חוסר-מע שיהם). הכוחות המקצועיים, לעומת זאת, מפוצלים בין קומץ "הוותיקים", השולטים בכיפה ביד חזקה, ובין הכוחות החדשים, השופעים מרץ ורעיונות, מבלי שיוכלו להשי פיע בכלל. מזה כמה זמן החלה בריחה גדולה של כוחות אלה ממשרד-הסעד למשי רדים אחרים.

אם יישאר הטיפול בנגע הפריצות בידים כושלות אלה, אין ספק שיתפשט ויתרחב עוד יותר, יעמיד באחד הימים את הציבור בפני מצב ממאיר.

ועדת חקירה פרלמנטרית

האמת הפשוטה היא שאין פתרון קל לבעית הפריצות בישראל. ישנם כמה קיר פעולה עקרוניים, הסותרים זה את זה. אפשר לתת לה הכשר חוקי. אפשר, לעומת זאת, לשנות את החוק ולסרתם את החורים שהם גדולים, כיום, מן המחסומים. בין כה וכה, דרוש מאמץ אדיר, מרוכז ומתוכנן מצד מוסד סוציאלי, שיוכל לכוון את כל החקר קה, הטיפול המונע והטיפול המרפא לפי קו אחיד.

לדעתנו קרובה השעה לשתי-עשרה. מטרת סידרה זו היתה לעורר את הציבור, וביחוד את המחוקקים, לחומרת המצב. הנושא קשה, ודרוש אומץ-לב רב כדי לספל בו באופן אובייקטיבי — אומץ-לב החסר, לרוב, יאנושי ציבור ולעיתונאים. אולם פחדנות לא תפתור את הבעיה, וכמו מחלת העגבת אין מחלת הפריצות מרפאה את עצמה.

אנו מציעים על כן לכנסת לגשת לבעיה בצורה הפשוטה והתכליתית ביותר, שאינה כרוכה בסיבוכים פוליטיים: למנות ועדת נוסת, או ועדת-מומחים ציבורית, שתחקור בדלתיים סגורים את הבעיה למעמקיה. תציע לממשלה בדו"ח סודי הצעות לשינוי יסודי של החוק ולהקמת מוסד לפתרון הבעיה.

גרול מנשוא. עתה אינני בטוח עוד כי אשר בישראל.

משפט

הפרט והמדינה

היכן מסתיימת אחריותו של פרט כלפי פרט ומתחילה אחריות הפרט כלפי המדינה? הסוחר החיפאי וואלטר צנטנר עדיין אינו יכול להשיב על כך. את התשובה יוכל לתת רק בית המשפט המחוזי, אליו ערער היועץ המשפטי על החלטתו של שופט השלום עמנואל סלונים לזכות את צנטנר כאשמת החזקת מטבע זר בחוץ-לארץ.

בשנת 1949, כאשר הגיע צנטנר מציכר סלובקיה, לא נסע לבקר במקומות היסטוריים. הוא ביקר, בראש וראשונה, במשרדו החדש של המפקח על המטבע הזר, סיפר כי בארצות-הברית עומד לרשותו סכום של 16 אלף דולאר, ביקש לברר אם יוכל להעביר סכום זה לישראל, כדי לשוב ולהוציא לחוץ-לארץ בשעת הצורך. הסביר צנטנר: הכספים אמנם עומדים לרשותו, אך שייכים לכמה קרובים ויורדים, שהפקידו אצלו את הונם בתקופת הכיבוש הנאצי. הוא העביר את הכסף לקרוביו בארצות הנייטרליות, הבטיח למפקדים כי לאחר המלחמה ישלם להם באותו המטבע (דולרים, או סטרלינגים).

הסוחר התחרט. המפקח על המטבע הזר נענה לבקשתו של צנטנר. אולם הסוחר עצמו התחרט על הצעתו הנמהרת. הוא שב וביקר במשרדי המפקח, הודיע כי החליט להשאיר את הכסף בארצות-הברית: "אני יודע על קיומם של בעלי-הכסף מנסיוני האיש. אולם אתה עלול לדרוש ממני הוכחות ממשיות לכך. לא, מוטב שהכסף יישאר שם ואחרי יום-יום יוכלו לבעולו, כפי שהם כמנו בציכר-סלובקיה."

המפקח היה בדיועה אחרת. לא עברו ימים מספר וצנטנר הוזמן למשטרה, הואשם בהחזקת מטבע זר בחוץ-לארץ. אולם גם במשטרה וגם בעת החקירה המשפטית המוקדמת הזר הסוחר טען כי הכסף אינו שייך לו וכי אין לו רשות להעבירו לישראל.

הטענה נתקבלה על דעתו של השופט סלונים. הוא זיכה את צנטנר, ציין בפסק-דין: "נראה לי כי אף על פי שהנאשם השתמש בהצהרתו במלים, עומדים לרשותו, אין להסיק מזה שיש לו זכות חוקית על הכספים הנידונים."

אבל היועץ המשפטי, חיים כהן, סבר אחרת.

הפקיד הרביעי

בשכנוע שעבר פתח שופט-השלום החיפאי א. גוימן בחקירה מוקדמת בפרשת קובלנא פרטית, שהוגשה על-ידי פקיד-מכס לשעבר, מרדכי שטנר, נגד שטג, ואסרמן וגוטמן, פקיד-מכס אחרים, שהיו ממונים עליו. נושא הקובלנא: מעילות.

היה זה השלב הסופי של פרשה ארוכה: שטנר עלה מרומניה בשנת 1950, נתקבל לעבודה במכס קורדאני, לאחר שסיפר כי עבר בדרגה גבוהה בשירות המכס הרומני. המשרה הייתה טובה. שטנר עבד במרץ, קיוחה לקבל תוך תקופה קצרה מכתב, שיוודע על העלאתו בדרגה.

המכתב הגיע כעבור שלושה חודשים. אבל היה זה מכתב פיסטורין. הנימוק: הנת-המכס הגיע למסקנה כי שטנר לא עמד בתקופת-הנסיון.

שטנר לא חזר לביתו, לא יצא לחפש משרה אחרת. הוא הגיש תלונה לרשות גבוהה יותר, טען כי הוא פוטר רק מפני שהוא ידע יותר מדי על המתרחש במכס קורדאני. אל התלונה צורפו גם האשמות כבדות נגד שטג, ואסרמן וגוטמן.

על האשמות אלו חזר שטנר גם בפני ועדת-החקירה המיוחדת, שמונתה על-ידי מבקר-המדינה, נציבות-המנגנון והנהלת המכס. אולם הוא לא הסתפק במתן עדות: הוא כתב מכתבים אישיים אל חברי-הוועדה, הכריז כי אם תהיה ההחלטה לרעתו, יביא את הפרשה עד לראש-הממשלה. הוא אף ביקר במשטרת חיפה, ביקש לפתוח בחקירה פלילית.

החקירה הופסקה. החקירה הפלילית נפתחה, אך הופסקה באורח פתאומי. חוקרי המשטרה תמכו בדעת אנשי הוועדה המיור, חזתה, שהגיעה למסקנה סופית: פיסטורין של שטנר היו מוצדקים, ובהאשמותיו לא היה שמץ של אמת.

החוק האוסר חניית כלי רכב אחרים בתחנות אוטובוסים, מכוון לאפשר לתחבורה הצבורית תנועה ללא תקלות. פריצת החוק הזה ע"י המוניות הפכה לדבר קבוע. תופעה זו, אם לא תחוסל, בהכרח תחזיר את התחבורה אל "ימי הביניים" שלה.

„אגד“ (א.ש.ד.)

„דן“

טיב וחסכון – צו השעה

הסיגריה החדשה מטוסיאן עגול נתקבלה באהדה על ידי קהל המעשנים. טיבה, איכותה וחסכוניה – הם ערובה לסדר הצלחתה. ולכל אלה שפרם עישנו מטוסיאן עגול, נא לנסותה, ותבואו על סיפוקכם.

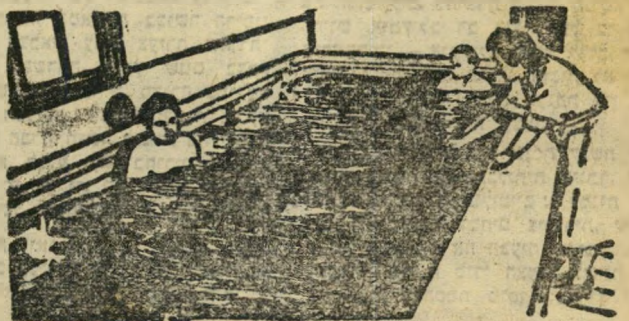

המחיר 230 פרוטה הקופסה.

היש לך כאבים...

בגב, בברכים, בכתפיים או בפרקים?

רפא" – רח' שלמה המלך 103, תל-אביב טל. 24495

ייכות
מרמא
ישת בוך
כמו
וקרמבר
ישי או
טבריה

כמו כן אמבטיות ערבול (Whirlpool bath) / חדר זיעה טורקי / מחלקה מיוחדת לאיכשור ע"י התעמלות רפואית. מסג' וריהביליטציה המוסד היחידי מסוג זה בארץ / מחלקה לסובלי רוימטיזם / עומד

חצלות

מכשירי-עזר וחמרי צלום

קונים – מוכרים

ומחליפים

בהדרכה מקצועית

רק אצל המומחים

מטרופוט

18 רח. אלנבי תל-אביב

הוליבורד מירוצי הדמים

(ראה שער)

במחנה ההסרה של אולפני יונייטד ארטיסטס בהוליבורד היתה מוארת באור חזק, אפופה שאון בלתי-פוסק של ריאות, חכמות, אגרופים וזעקות נשיות. במרכז הבמה היתה רוצה נערה תמירה, חטובת-גוף, בעקבותיה רץ גבר גבה-קומה, בעל תווי פנים לטיניים, קרע את בגדיו בזה אחר זה.

הנערה: מרי אלן קיי (ראה שער), אחת הכוכבות העולות של עיר-הסרטים, הגבר: שחקן אנט ניי (וואי זאפאטה) קוויין, הסרט: צפייה ארוכה, סיפורו השני של סופר-אימים מיקי ספיליין, שהועלה על הבר.

עלילת הסרט הינה פשוטה, אך רבת מתח ואכזריות: אנטוני קוויין הינו צעיר הס.בל ממחלת-שיכחה, משתוקק לגלות את זהותו האמיתית. משהו מסמר לו שתמונתו נראתה בעיר לינקסטר. הוא יצא ללינקסטר מגרסה להפתעתו ששמו האמיתי ג'והני מק-בריי — ושהוא נאשם ברצח, בו היתה מעורבת גם נערה מסתורית.

קריעת-שמות פיוניית. ג'והני ירצא לחפש את הנערה המסתורית, נתקל ב-ארבע נשים צעירות (מרי אלן קיי, שאן סמית, פגי קאסטל, דולורס דוגלן), קורע את בגדיהן, מנשק אותן, אך אינו מוצא את מברקשו. תוך כדי חיפושים הוא מסתבר בקרבנות אקדחים עם סרבו (ג'ין אייבנס), בעל מודענייה-קלפים של העיר, רוכש לו ידיד נאמן. הידיד: מנהל הבנק המקומי (ציארלו קובורן) העוזר לג'והני בחיפושים.

התעלומה גפתת רק בסופו של הסרט, כאשר מגלה ג'והני כי:

- הנערה המבוקשת היא...
- הרוצח האמיתי הוא...
- מרי אלן קיי נישאה לו שלוש שנים לפני כן.

מדגרה לפשע. העלילה רבת המתח, הירגוים, הם והנשיקות זכתה לפרסומת קרלנית. בספרוני התעמולה שהופצו לפני הצגת הצפייה הארוכה בארצות שונות לא חסרו פגיונים כגון: "הסרט הולם על ראשכם כמו פטיש של עשרה טון!" או "הדם ניגר כמו גשם משמיים!"

פרסומת זו לא עמדה כלל בניגוד לסגנונו של מחבר העלילה, מיקי ספיליין, ספיליין, אשר ספריו נפוצו בארצות-הברית במאות אלפים, מצטיין בתיאורי מין, דם ומוות. אנהדיו קוראים לו בשם ריאליסט. מתנגדיו קוראים לו בשם נאיברוטאליסט. ממשלת ארצות-הברית ראתה בספריו מדגרות לעבריינים צעירים, אשר את יצאם במחירים מוזלים, בי מסגרת ההסכמים התרבותיים עם מדינות

שונות, כולל ישראל. אף על פי כן הצליחו ספריו של ספיליין להסתנן לארץ במהדורות אנגליות יקרות, או בתרגום צרפתי, כבשו שוק מצומצם של חובבי-אכזריות.

אולם הוליבורד לא הזדהה עם גישת הממלכה האמריקאית. מפיקי הסרטים ראו בעלילות הדמים, הפיתוי והאונס של ספיליין נקור לא-אכזב לסרטי-קופה. עד כה הוצג בהצלחה סרט אחד של ספיליין, אנו המושי-בעים. הממקים היו בטוחים כי גם הצפייה הארוכה ייתקל בהצלחה דומה, התכוונו להעלות על הבר יצירות נוספות משל ספיליין — הפעם בצבעים ובסינמאסקופ.

סרטים

כרמלקאר

סרטו (הקצרצר ודומיסקאלי) האחרון של נתן אנסלורד **קומיז'ין בגליל** אינו נופל מ-סרטיו הקודמים ויומני. האסון הוא שהוא גם אינו עולה עליהם.

הסרט צולם בחלקו בצבעים שכמותם לא נראו על הבר מאז שנת 1906, עת ערך חלוצ הסרט זקה את נסיונותיו בשטח זה, ואשר בלידת ברירה אפשר לכוונתם כרמלקאר. היתכונה הבולטת של כרמלקאר הוא אי-יציבות יוצאת מן הכלל; לעתים נדמה כי ה-סרט אינו יכול להחליט אם הגהו נגטיב או פוזיטיב. כל זה מאד משעשע, כמובן.

אשר לתוכן, הרי הסרט מתאר את המתרחש בגליל בעת שקבוצה המונה שלוש נעירות ושני בחורים יוצאים לבלות שעות נעימות בחיק הטבע, הדומה, הודות לצילומים, פחות לטבע מאשר למרק דליל. החבורה העליונה שרה רומאנסים והנערות מראות מידה הראויה לשבח (או לגנאי, הכל לפי הטעם) של התנגדות מול נסיונות המיזמוט של הבחורים. יש בסרט גם קצת הומור, מאד עדין. כה עדין עד כי איש מן הקהל אינו מצליח לקולט.

בסופה של ההצגה מחא איש אחד כפיים. הסרט שבה, כפי הנראה את נפשו, והנפש נצחה את דגועה. או אולי היה זה אחד ה-משתתפים?

ריימו!

ריימו איננו. הוא נפטר*. אבל על הבר, בסרטים המצהיבים מיושן, אפשר לחזות מפעם לפעם באמנות הגדולה. לא כל סרטיו טובים היו, אבל ריימו היה בהם האחד. מצוין. אחד הסרטים הללו הוא **אשת האופה**.

ספרו הנודע של ז'אן (שירת הטולס) ג'ונו על אודות אופה כפרי שאשתו נמלטה ממנו, עבד לסרט, מאד תיאטרוני, מאד פספסני על ידי מאיסל (טופאז) פאניול, גם הוא כי ג'ונו בן פרובאנס, אותו מחזו עתיר מסורת

וינות שבדרומה של צרפת. העלילה לא חסרה לא בפז: לאחר שאשת האופה (ג'ינט לקלר) בורחת מבעלה עם רוצה כבשים, סובל ה-כפר כולו, יען כי איש הלחם מסרב להוסיף ולאפות. אז מתארגנים אנשי הכפר כולם לסריקה רבת, מוצאים את הסורחת ומחזרים אותה אל בעלה הטוב, הסולה לה. ה-לחם שב להיות טוב וטעים.

פאניול ניסה להוסיף לדמויות שבספרו של ג'ונו אחדות משלו, העמים על העלילה מסען כבד מדי של מלל ועלילות משנה, סרבל את הסרט, ביחוד את חלקו הראשון, עד לבלתי נשא. רק לקראת הסוף מתאושש הסרט, הופך כמעט מעניין. ריימו, שחקן ההומור והפאתוס, מצליח להפגין משחק מעולה, וגע-ללב.

פרננדל רציני

הפרי האכזר הוא סרט יוצא מן הכלל. לא משום שהוא מצטיין בטיבו אלא מפני שקומיקאי פרננדל משחק בו, בפעם הראשונה בתולדות הקולנוע, תפקיד רציני. פרננדל הוא בעל משפחה אמיד המתאהב בגלילה החטובת של פרנסואז ארנול, הרפתקנית בעלת פנים מאירות ועבר חשוך. פרננדל אינו רואה את החושך, מסתוויר עד מהרה, מחזר אחריה בעוצמה כה גדולה עד שאין בכוחה לשאתו עוד והיא נוטשת אותו.

הפרי האכזר היה יכול לקבל את הפרס המצוי. הוא אינו רע, אך גם טוב אינו. ה-עלילה הנדושה מוגשת בליטוש, אך ללא ברק והסרט מצליח לטחוט דמויות מעניינים שבהקל, רגשי השתתפות מצד הגבירים.

פרננדל, כדרכו, טוב, אך לא יותר משחקנים דוממים רבים אחרים, שהיו מבצעים את התפקיד בלא פחות הצלחה. מזור על שמצאו לנחון למסור לו תפקיד רציני כה שגור, בעת שהוא יכול לבצע תפקידים קרימיים בדרך המיוחנת אך לו.

יומן החדשות

פרון, או אודיסיאוס?

שחקן נוסף שהפך במאי הוא צ'ארלס לוטון, שסיים זה עתה את סרטו הראשון שב' עמד מאחורי המצלמה, לא לפנייה. ה-סרט: ליל הצייד. שחקנים אחרים שביימו סרטים בעת האחרונה היו: ג'ין קלי, חוזה פרי, דיק פאוואל, ברט לאנקסטר, מארק סטיבנס. בקרוב יביים את סרטו הראשון ג'רפאלא לשעבר מיקי רוני.

לוטון אינו סירון בשטח הבימוי, העלה על במת ברודוויי את המחזה המרד על הקיי, הצגות אחרות. אולם בעת ביימו את הסרט הראשון שלו הכריז: "זוהי חויה חדשה לחלוטין."

• לאחר שהוציאו האיטלקים מיליונים

הצפייה הארוכה: קוויין וקאסטה פטיש של 10 טון

רבים על הסרט אודיסיאוס, העסיקו בכתיבתו שבעה תסריטאים, ביניהם ענקים כגון: הכט, ארווין שו, נחל כשלון בקורתי חרין בהצגת הבכורה הראשונה בחוף-לארץ, ש-התקיימה בפאריס. אמרו המבקרים: קירק דאגלס דומה לטרון, רוסאנה פודסטה — ל-זנונית צרפתית משנות התשעים. רק סילבאנה מנגאנו נחלצה בשן ועין. היא משחקת בשני תפקידים בסרט: פנלופה, אשת אודיסיאוס וגימפה המפתה את איש הקרבות והים היווני.

• שני סרטים שהכין מלחין ארביין (אני אשת לפידות) ברלין: א. חג המולד הלבן בשביל חברת פרמאונט, ב. אין מקצוע כמך צוע הבמה בשביל פוקס, הכניסו לו סכום עגול של מיליון — 900 אלף דולאר.

בקצרה

המשחק הגדול. גינה לולובריגידה (בתפקיד כפול) משגעת (פעמיים) את ז'אן קלוד פאסקל בסרט פושר המתרחש בסהרה הלוחשת. גם ארלטי בקלחת.

אורות הכרך. אולי סרטו המושלם ביותר של צ'ארלי צ'אפלין, צחוק ודמם.

השבוע הזה

חמשת

אורות הכרך

תשבץ 904

מאוזן: 1. מושבת הקדחת, נקראת בש-מה הערבי, הירוקה; 4. בהנהלתו יושב מרכי מקלף; 8. המוצר העיקרי של אתא; 10. משפט; 12. מחבר שתי נקודות; 13. מגיעה לעשוי; 16. מלת בקשה; 17. לפעמים זורים אותו על הפצעים; 19. מום; 20. קצין צוער; 21. סימן הרבות; 23. מלת שיליה ואוהרה; 24. באוניברסיטה ישנה אחת כזאת; 26. חמש ואחת; 27. שד חייה; 29. הוא מאמין לכל דבר; 31. ממנה באה המלכה חדת החידות; 33. כינוי רומז ארמי; 35. אויך רגל; 36. חריצות; 38. עליו תולים תמונה; 39. שולחן הוא כזה; 41. מחנך חיפאי; 43. שמחה, צהלה; 44. מורה בחדר.

מאוזן: 1. עשב שוטה; 2. תואר האציר לות בצרפת; 3. גוש אומה; 5. אספרנטו היא כזאת; 6. אותו גובים; 7. בית נבאת ידוע; 8. בעל תנויות כלבו בתלאביב;

	7	6	5	4		3	2	1
11			10		9			8
	16			15		14	13	12
		20				19	18	17
			23				22	21
								24
28			27				26	25
	34	33		32		31		30
	38		37				36	35
		42	41				40	39
				44				43

9. בה מצוייה בוסנייה; 11. מגילת איכה; 14. מיכל קטן; 15. שם ישראלי; 18. אדם החי חיים נחותים ועלובים; 20. הסתייגות ילדות גועל; 22. תושב החולה; 23. אחת המכות; 25. להובלת הבהמה; 28. חיקוי מצב מציאותי, לשם הסרטה למשל; 30. עץ מצוי בארץ; 31. כאשר חוגרים אותו, אבלים; 32. מצב פסי; 34. שמו הפרטי של וינגייט; 36. הוא ביקש להכשיל את איוב; 37. הנוטריקון האחרון של יוסף הפטמן; 40. מטבע עובר לסוחר בהירושמה; 42. גבולה הצפוני של מצרים.

פרסי ספרים לפותרי

אהרן זכאי בנימין, טבריה, מעברה ב, 96; שושנה קשטן, רמלה, משטרת ישראל; סמל יוכבד רוניק, צה"ל, ד. צ. 2449.

פרסי ספרים לפותרי

רות סדן, סדום; מרדכי שלמה, תל-אביב שבט לוי 9; מאיר שרון, חולון, החשמונאים 10.

הכנסיה הגיעה, כנראה, למסקנה כי קדוש כמוהו עשוי להגדיל את מספר המאמינות, המבקרות בכנסיות. בסוף השבוע כבר הפכה הקדשתו של דון ז'ואן לכמעט-חודארת.

כדור-הארץ אמצעי-ידית

• הווי"ח האחרון, שפורסם עלידי מש"ד המשטרה הבינלאומי בפאריס, גילה עובד רב-תעניין: מאז מלחמת-העולם האחרונה ירשה השפה האנגלית את מקומה של הצרפתית כאמצעי קשר בין פושעי הארצות השונות, הפכה לשפתן הבלעדית של הכנו"פיות הבינלאומיות.

• לאחר שגייס הקומסומול, אירגון הנוער הרשמי של ברית-המועצות, 200 אלף צעירים, שלחם לעבודה במזרח הרחוק, התחיל לגייס גם מספר דומה של צעירות. הנרי מוק הרשמי לגיוס-הנשים: הצעירות הינן שמרניות יותר מן הגברים, ירחקו אותם למקום מושבם החדש.

הווי

ערך סנטימנטלי

בתל-אביב, הוריעה השגרירות התורכית כי כל המעוניינים לקנות שתי צוללות תורכיות, בלתי-ראויות לשש, יוכלו להשתתף במכירה הפומבית, שתיערך באיסטנבול.

אצבע אלוהים

בצ'אטאנוגה, זרצות-הברית, הופיעה קלארה היגנס, נשיאת הליגה האנטי-דתית, באחד האולמות, ניסתה להוכיח כי אלוהים אינו קיים, נאלצה להפסיק את נאומה, לאחר שנפל גוש טיח גדול מן התקרה, מעך שתיים מאצבעות ידה.

חופש השתיקה

בחפיפה, הועמד רביסמל של צה"ל לדין צבאי, לאחר שחשם את פיו של חייל פטפטן בניירדבק.

הסחורה האמיתית

בלונדון, פרצו גנבים לדירתו של מפקח ראשי רוברט סטיבנס, ראש מחלקת חקרי הוויזים של הסקוטלנד יארד, גנבו כמות גדולה של תכשיטים.

כשם כן הם

בתל-אביב, פתח אברהם שור אטליו ליד מאפייתו הקטנה של אליעזר לחמי.

צי-צ'ר

בקיבוץ לוחמי-הגטיטאות טעה שומר היליה, שנהג להיעזר בקולות הציפורים לקביעת-השעה, העיר את הרפתנים כארבע בבוקר, במקום ארבע וחצי, ניסה לברר את סיבת הטעות, גילה כי הוא האזין לציוץ הנחלאילים, במקום להאזין לציוץ הבולבולים.

טו בעזה

ברצועת-עזה, כאשר נטעו הפליטים הערבים 100 אלף עצים מסביב למחנותיהם, גילה אחד ממנהיגי הפליטים כי בין העצים הנשתלים היו גם כמה מאות שתילים, שגנבו עלידי מסתננים מאחד מישובי הנגב הצפוני.

חילול-הקודש

בתל-אביב, התלונן גבאי כי נגינתו של מורה לנגינה בחליל מפרעיה למרפלים בבית-הכנסת הסמוך, נכנע רק לאחר שהמורה הבטיח לנגן בשבתות רק פרקי-חזנות.

משכורת נטו

בתל-אביב, פנתה עקרת-בית אל נציבות מס-הכנסה, ביקשה שלא להטריד את העריות שלה בדרישות לשלם מס, הסבירה: "זוהי עוזרת מיוחדת. הישגתי אותה לאחר מאמצים רבים. היא עוללה לעזוב את העכו"ר, דה, ברעז בו תוכלו פרוטה אחת ממשכור-הה".

בלי כחל ושרק

בלונדון, נהרו עשרות נשים למרסאות של רופא-שניים, שתלה בפתח משרדו שלט גדול: "אינני מוכן לספל בנשים הצובעות את שפי-היהן!"

צרפת האיש הרגיל ליפול

פיאר מאנדס-פראנס רגיל ליפול. כשהיה סטודנט למשפטים בפאריס, שקוע בספרים ומתלהב בוויכוחים, נלכד במארב עלידי יריבים מלובניים שזרקוהו החוצה מתוך חלון של הקומה השניה, שברו את אפו.

בעבור שנים, כשהיטלר כבש את צרפת, ערק הקציין-המתנדב מאנדס-פראנס מחיל-האוויר בשטח הכבוש, לקח את אשתו היפה פיה * וילדיו, הצטרף לצבא הצפון-אפריקאי. שם הועמד למשפט עלידי קציני וישי, נידון למאסר. מאנדס-פראנס חיכה עד שהובל לטרפול בבית-חולים, נסר את סריגי החלון, טיפס על החומה והפיל את עצמו למטה — אחרי שחיכה על החומה משך חצי שעה לסיוב דבריה-האהבה של זוג צעיר שהתעלס למטה באהבים.

אחרי שהצטרף לדה-גול בלונדון, צורף לממשלה, אך נחל בהתנגדות חבריו בממשלה, שלא רצו לקבל את תכנית-הצנע שלו. מאנדס-פראנס נפל.

פיבה אופיינית. השבוע נפל היהודי בן ה-47 בפעם הרביעית. ברוב ניכר החליטה המועצה הלאומית הצרפתית להפיל מן השלטון את האישיות האמיתית היחידה שעלתה לגדולה בצרפת מאז המלחמה, ואח אחד האשים המעטים בזירה הבינלאומית בשנת 1955.

מעולם לא גרמה הפלתו של מדינאי זר להתרגשות כה רבה בישראל. אורחים, שלא התעניינו ברעם התותחים ליד פורמוזה אשר יכלו לגרום למלחמת-עולם, אכלו בליכם על נפילתו של היהודי הקטן, האמין, שהצליח בתקופה כה קצרה לרתק את תשומת-לב העולם.

מרבית התרגשות שכתו עתוני ישראל לציין את סיבת נפילתו. היא היתה אופיינית: מדי-פראנס ורש להעניק עצמאות רבה יותר לערביי צפון-אפריקה, ובעיקר לבני טוניסיה. הוא שיתף פעולה, לצורך זה, עם התנועה הלאומית המתונה במקום. בכך עורר את חמתם של המתושבים הצרפתים — שכוחם בפאריס גדול הרבה יותר מזה של ראשי ממשלה פשוט.

מאנדס-פראנס רק משך בכתפיים, לא התרגש. הוא היה בטוח כי צרפת תקרא לו שוב — ובפעם הבא יהיה מוכן יותר לתקלות המתננות לבצל הגיב הפחות בטוח בעולם כולו.

וואתיקאן אסיר הנשים

השבוע התכנסה ועדה של תריסר קרדינלים קתוליים באחד האולמות המרווחים של קריית הוואתיקאן. תפקיד הוועדה היה קשה למדי: להחליט אם אמנם ראוי מיגואל דה-מאנארה לעלות לדרגת קדוש קתולי.

מיגואל דה-מאנארה, המפורסם יותר בכינויו דון ז'ואן, חי במאה ה-17 בסביליה, ספרד. הוא התפרסם בהוללותו, חילל את כבודן של עשרות נשים ונערות מבנות סביליה — והערים הסמוכות — לאחר שהמית את אחיהן, או בעליהן, בדרכיה הוגן בתכילת. הוא רכש לעצמו מספר רב של אויבים, מספר רב עוד יותר של מעריצות נלהבות.

אולם פתע נשתנו חייו של ההולל הגדול מן הקצה אל הקצה: הוא התחיל מתרחק מנשים כמפני מגיפה, פיזר את הונו הרב למטרות צדקה, בילה את שנותיו האחרונות בתפילה וסיגוסים באחד המנזרים. מסכת-המחת שלו נמצאת זה למעלה מ-300 שנה במנזר-נשים, בקרבת סביליה, מסמלת את לעג הגורל: האיש אשר כבש את הנשים בחייו הפך לאסירן במותו.

אולם הנוצרות החסודות לא הסתפקו בתפילה לפני מסכת-המחת של החזון בתשובה. הן פנו אל האפיפיורים השונים, ודרשו להעלות את דון ז'ואן לדרגת קדוש. הנהגת הכנסיה הקתולית דנה ושבנה בדקשות, דחתה אותן. הנימוק: עלילות-הניאוף של דון ז'ואן סרם נשכחו.

עלילותיו של דון ז'ואן לא נשכחו גם כיום. להיפך, הוא הפך לשם דבר. אולם

* בת משפחת סטירל היהודית, בעלת חנות הכליבו החשובה ביותר בקאהיר.

ישיב חיה

HAIFA CURIER

رأس حيفا

גם למטה, גם למעלה

"מאחר שאני שוכב כל היום מתחת לאוטובוסים, אני נחנה מאד כאשר אני יכול לשבת שעתיים באוטובוס". "הסי" בור לנו דוב זילברשטיין (ראח תמונה), מכונאי של שירות האוטובוסים הציבורי התל-אביבי, "די". הוא זכה, כמוכן, השבוע בפרס הראשון, בסך 15 לירות, כראוי למזדהה הרא" שון במזחית.

זילברשטיין, האוהב את האוטובוסים גם מלמטה וגם מלמעלה, יודע להעריך שירות טוב, נחנה מאד מנסיעתו לחיפה הלך ושוב, דרך

מקרה, עם אותו הנחה, לדעתו של זילברשטיין, המבין באוטובוסים וכ"נהגים זה "נהג מצויין".

מזדהה זילברשטיין

יום א', 4.2.55, שעה 11.00

יום א', 6.2.55, שעה 11.00

אתה, אחד מאלפי הנוסעים מדי יום בקו הישרי תל-אביב לחיפה ומחפה לתל-אביב, אותו מקיים אגד בדייקנות, נוחיות ומהירות תוכל גם כן לזכות בפרסי הניהוי. לנוסע הראשון בתמונות שלמעלה שיבוא ויזהה עצמו במערכת העולם הזה, תל-אביב, רחוב גליקסון 8, יוענק פרס של 15 ל"י במזומן. השני במזדהה יזכה בפרס של עשר ל"י במזומן.

עובדי אגד והעולם הזה אינם יכולים להשתתף במזחית.

בעולם התחתון של חיפה רבתי: חשיפה עישונות במאור

של מעמד, עדה, לאום, או דת, אינם מעלים ואינם מורידים במאורה. העיקר הוא, שניסך יהיה פתוח לעישון, שתעשן את חלקך ותתן אף לאחרים למצוץ ממנו.

בשעתיים שביליתי במקום, נודע לי שעי שון החאשיש אינו מן הדברים שאפשר לבצעם תוך שעה או מחצית השעה. כל ה' מסובים שהיו בחדר עם בואי נשארו בו גם כשיצאתי ממנו. הרוצה בחאשיש מקדיש למיליו רצונו זמן ממושך למדי. המנהג ו' מסורת מאורות החאשיש בעולם כולו כב' לפי, קובעים כי הנרגילה תעבור מפה למפה, דרך הלכות כולם — מבלי להתחשב במשלם.

הלכות רובצים במאורה שעות ממוש' כות. הם קונים מנה או שתיים מכספם ומח' כים ללקוחות אחרים שיומינו אף הם נרגילה ו'כבדים בה. מעגל הלכות הוא מגוון למדי. על אף החשאיות והסודיות הרבה האופפת את המקום, רבות קריאות ה"חאב" וה"חוב", לא פחות מצרור השטרות שבכים בעל'הבית. לשון הדיבור במאורה בה ביקרתי: ער' בית. למרות שבעל הבית היה יהודי, כמוהו גם עוזרו ולפתות 6 מן הלכות שמצאתי במקום, שוחחו כלם בערבית מתובלת ב' "סלנג" עברי ובקללות מכל השפות. הסבירו לי שישנם גם מקומות יותר מכובדים, בהם מבקרים אנשי המעמדות הגבוהים, האוהבים את דהאשיש, ממש כבעלי הורגה הסוציאלית הנמוכה מהם.

בית מסחר לחאשיש

את העיסוק בחאשיש לא סיימנו באותו יום במאורה בה בקרנו. עייף ויגע, כשסחרחרת מפרצה לתנועות קצובות, נפרדתי לשלום מן המעשנים ויצאתי לדרך, אל "בית המסחר" לקניית חאשיש, שאינו משמש מקום לעי' שונו.

ב"בית המסחר" שהיה מצוי בתוך מסעדה מזרחית, בעיבורה של חופה תחתית, לא היה כל צורך בסיסמאות סודיות. את הסוחר מצא' נו מיד, הוא ציווה על בעל בית'הקפה לכב' דנו בקפה ויצא מיד לאישיש על מנת להביא את הסחורה.

דקות אחדות לאחר מכן כבר היה החא' שיש בכיסו. פירור שגודלו אינו עולה על 7 מ"מ ומשקלו עולה בקושי לחצי גרם, עלה חצי לירה, מה שמעמיד את מחיר הקילו ל-1200 "ל"י לכל הפחות.

את החאשיש, כפי שלמדתי מתוך שיתות במאורה ובבית הקפה, מביאים לישראל ב' שיירות'מברחים ממצרים ומהלבנון, מקום שם גדלים מטעני לעיני המשטרה, המתירה את גידולו ב"עין עצומה" ל"בקים" (בעלי' אחוזות עשירים) בלבד.

עד כה לא חדר עוד אף עתונאי ישראלי אחד לחווי של מאורת חשיש. כותב רשימה זו, עתונאי ערבי, הצליח בזאת. תאורו, הניתן בזה, פוקח עיניים לגבי אחד הצדדים של חווי העיר חיפה.

כולל גם הדלקת הנרגילה בעזרת מספר שאי' פות כפי הערבי. הערבי, שכרסו הקטנה מטלטלת מלפנים, ראשו המקורח נושא צלקת גדולה למדי ו' שפם דליל מכסה את השטח שמתחת לאפו, גמר את עבודתו והביא את הכלי הטעון ח' שיש למזמין.

את הכסף שילמנו לבעל-המקום, שלא זו מאחורי דוכנו, מראש.

שאיפה ועשיפה

תורת השאיפה והנשיפה של החשיש, ה' מכונה בפי בורים ועמי ארצות בשם: "עישון החאשיש", היא מסובכת למדי ורבת קשיים למתחיל. עוד לפני לכתנו למקום, הסבירו לי כי אתקשה מלכתחילה לשאוף ולנשוף את עשן החשיש בדרך המקובלת. והטובה ביותר.

את החשיש, הסבירו לי, אין מעשנים כלל. השאיפה היא יסודית ביותר. הריאה מתמל' א' כולה באדי'החשיש, עד שחוליות הצוואר של הגושף כמעט ומתפקקות מעוצם המא' מן. משהושלמה מכסת הקליטה של הריאות, מתחילה הנשיפה.

עשון החשיש הוא תענוג יקר למדי, וה' מעשנים אותו משתדלים בורכים משלהם לשמרו בגופם. את העשן אין פולטים כדרך פליטתו של עשן הסיגריה, כי אם נושפים אותו בהפרשי'זימן קצובים, דרך האף. הנשי' כל נמשכת זמן רב, כדי שעשן-החשיש יר' פל להיספג כראוי בגוף ולהנחיל את התוצ' את המקות.

כמהגם של כל האחרים, מצאתי ארוכות מהנרגילה והעברתי את הפיה לכל היושבים מסביב שמצאו את כל שנאשר בה. התוצאות לא אחרו לבוא. ערפל כבד וסמיך מלא את ראשי. תנועותי נעשו כבדות יותר, לשוני נתעבתה, הדיבור היה קשה. הראש השתחרר וחולשה קהויה, אחזה בכל הגוף. מעשני ח' שיש חתיקים יודעים לספר שלאחר פעמים אחדות עובר כעין רגש געם ביותר, כעין הרגשת המנוחה שלאחר עייפות כללית, ו' מציף את גופו של המעשן. רגש מעין זה לא אחז בי לאחר עישון ראשון, אבל הרשי' חי לעצמי להאמין שהוא קיים.

התוצאות המאחרות יותר והחיצוניות של העישון, אותן יכולתי לראות, הן רציניות למדי. שינים שחורות, עינים כבדות בתוך חריצים עמוקים ואפורים, פנים חיתרות ונפר' לות ותנועות עצבניות ועצלות. תוצאות אלה ניכרות במעשן — לדברי מלווי ושאר הלקר' חות אתם שוחחתי — לאחר כמה ישיבות' עישון.

"קשה לא לעשן", אמר לי אחד מהנוכחים. הוא הסביר כי ניסה פעמים אחדות להפסיק אך לא יכול. תמיד הוא רוצה לעשן ותמיד הוא נמשך חזרה למקום, אל הנרגילה אל כסא'הקש ואל הקופה הגדולה של בעל הבית אותה הוא ממלא בארגון הצנום.

שוויון ואחוזות-עמים

כל הטוען ששוויון ואחוזות-עמים אינם רו' חים עדיין במדינת-ישראל, יצא וילך אל מאורות-החשיש. הדמוקראטיה והשוויון ב' מקומות כאלה מפותחים במידה ניכרת. הבדל

יותר. את האינזונטר של המסעדה, היוח מל' בד המזנון וצורכי האוכל שעליו, גם ארבעה שולחנות נמוכים, 20 כסאות קש. כוח'האדם של המקום מנה שלושה אנשים בלבד.

מספר הלכותות שנמצאו כבר בחדר, גדל עם כניסתי וכניסת מלחי ל-10. המבחר היה מגוון. את מרכז החדר תפשו שתי צעירות יהודיות, צבועות פנים, שנראו כזונות. איתן ישבו שנים מלקוחותיהם, בחורים צעירים לבושי מכנסים אמריקאיות וחולצות צבעו' ניות מלוכלכות. כולם מצצו ברעבתנות מ' נרגילה אחת שעברה מפה לפה.

מן הצד — בניגוד משוע לאווירה כולה — גחן צעיר כבן 25 על ספר עבה. בשפה לו'י זית כל שהיא. לא יכולתי להבחין בשום פנים מה היתה שפת'הספר, אך נראה שה' בחרו היה שקוע בו מאד. קראו לו שמואל, והוא סרב בעקשנות, במשך כל זמן שהותי במקום, להיענות להצעות הכל להשתתף במציצת החשיש.

חיים היה בחרו כבן 22. ניכר עליו שלא התגלה מזה 10 ימים, לכל הפחות. לפי סי' פירי, שהצחקו משום מה את כל המסובים, התברר כי רק לפני ימים אחדים השתחרר מצה'ל, בו שרת בדרגת סמל. הוא סיפר כי גם בצבא הצליח לעשן חשיש בקביעות וכי הצליח להערים על מפקדיו וחבריו לחדר, בשטח זה. שיניו השחורות העידו עליו כי הוא דיבר את האמת.

מחוץ לזונות וחבורות, לחיים ושמואל, נמצאו בחדר עוד שני לקוחות שמצצו את נרגילותיהם בשקידה מרובה והזמינו מפעם לפעם, חדשות. הם לא השתתפו בשיחה כללית, רק העירו לעתים הערה כל שהיא. מראם החיצוני והמיוזת שנשמעו מפעם לפעם, נתנו מקום לחשוב כי מסתרי הער' לס התחתון בחיפה נהירים להם למדי, וכי שהותם במקום היא הפסקה קלה לנופש ועי' שון לאחר ביצוע "חתיכת עבודה" ולפני ביצוע מבצעים דומים, עם ערוב היום.

שיניים אכולות: סחנת חשיש

"תן לבחורים לכיף, עשה זאת לעיני ה' בחורים". סיסמת'הסוד השניה, היתה ארוכה יותר מן ה"חאב" הראשון. משאמר מלחי משפט זה בערבית, קרץ בעל'הבית, יהודי, כבן 30, שחולצתו השחורה והמגוהצת, מכנסיו השחורים, געלי הלך המבריקות ושעון ה' זהב שלו העידו, כי עסקי הבית פורחים ו' עולים. קריצתו החד'משמעת הניעה ערבי זקן להתחיל בעיסוק המקורש, בפניה החדר, בתוך שקע'קיר, שגודלו לא עלה על מטר אחד.

עקבתי אחר מלאכתו של הוקן. הוא לקח נארגילה רגילה, פיסמה בטומבאק (טבק מ' יוחד לנארגילה), שספור שהה בשחה על פני השטח כולו. לאחר מכן הוציא מכיסו חתיכת חשיש, שגודלה לא עלה על חצי סנטימטר והחל בעבודתו.

את חתיכת החשיש הניח הוקן בפיו כש' שיניו האכולות והמצחיבות משמשות לו כ' טחנה. משנמצאו פירורי הפירורים ראוים לכך, ירק אותם מפיו לתוך ידו המזהמת והחל זורה אותם מעל לסומבאק שבנרגילה. השי' רות, שבעדו משלמים חצי לירה ישראלית (סכום המספיק רק לעשון בן 10 שניות)

שעת'הצהריים של יום חפאי רגיל משמשת כנראה למספר רב של עיסוקים בבית אחת. אחד העיסוקים: ממכר חשיש בסיסנות ו' ליחידים, אינו שובת ממלאכתו משך 24 ש' עות ביממה, מיום ליום ומשבוע לשבוע.

חשיש — מלת'הקסם הקורנת לאלפי מר' כריסם בישראל, הוא אחד ממצרכי היקרים ביותר של העולם התחתון. גנבים, סחטנים, ומאים, זונות ופוצ'ציקופות, הם הסוחרים המהימנים ביותר בכמה פירורי חומר שצבעו ירוק בהיר ומחירו בשוק החופשי מסוגל לדלדל אף פורץ'קופות מצליח לאחר כמה מציצות.

שעת'הצהריים של יום כזה הביאה אותי לגדרו החיצוני של צריף רעוע, הניצב ב' אחת משכונותיה הדלות ביותר של חיפה. מבחוץ היה צריף זה ככל הצריפים. מבפנים: אחת ממאורות-החשיש המבוקשות ביותר עליידי המשטרה והחוליה המיוחדת למלחמה בסמים משכרים.

בכל רחבי העולם מצויות מאורות דומות: בדמשק, בקהיר, בבירות, בפאריס וברומא. בכל העולם נמצאות משטרות המדינות בעק' בות בעלי המאורות, סוכניהם ולקוחותיהם. בחיפה, לפחות, קשה למצוא עקבות אלה. פעולות ההכנה לביקור במאורה, גמשך כשבועיים ימים. היתיי זקוק להרבה מזל, על מנת למצוא חן בעיני איש'הקשר. אולם הוא ו'כים לכסוף להובילנו לקודש'הקודשים של העולם התחתון, תוך כדי השבעה משולשל ומרובעת כי לא אגלה לאיש את מקום ה' מאורה, סיסמאות'הכניסה, או כל פרט אחר, המוחזק כסודי מסיבה זו או אחרת.

חאב! חוב!

"חאב!" הפטיר ביראת כבוד מלווי, שהיה כ'בית במאורה. את מילת הקסם זרק לעברי של בחרו צנום ו'שחרחר כבן 16, בעל חולצה משבצת וצבעונית, מכנסים ארוכים וגעלים מאובקות.

על מנת להכנס למקום, חייבים היינו לע' בור חצר מארכת, לרפוק על דלת קרשים רעועה, לפתח' ולהיתקל בבחור שהמתין ו' האזין למלה "חאב!". עליה ענה מיד: "חוב!" — ופתח את דלת הכניסה של חדר קטן, ספוג ויחות'עשן ועיובש-צריפים.

"חאב" ומילת השבועה: "חוב!", היא סיסמת הכניסה של המקום. אדם שאינו בקי בשתי מלים אלה, חזקה עליו שימשיך ויחיה את חייו גם מבלי לשאוף חשיש.

בלא שמיצת ה"חאב" וה"חוב", חוזר ה' נער בריצה אל הצריף ומוזהיר את יושביו, המתפורים מיד בין צריפי השכונה, כשישמע את ה"חאב" וייענה ב"חוב", פתוחות דלתות המאורה ב"אהלן וסהלן".

הלכנו אחרי הנער. הוא עבר צעדים אח' דים, פתח דלת של עץ מסוידת לבן והכניסנו לתוך חדר קטן. נכנסנו. נמצאתי באחת מ' מאורות החשיש החיפאיות, שלא נבדלה ב' מראה החיצוני שלה, מכל מזנון ממדרגה אחרונה, או מסעדה מזרחית מלוכלכת ש' מיה אפשר למצוא בחיפה ובערים אחרות, למאות ועשרות.

קנו בירה נשר

חמשה עשר דמטרים המרובעים של המאר' רה מחולקים בעיליות רבה. מחוץ לשלט הישן והמצחיב המכריז: "קנו בירה נשר", הבחנתי בכמה מלפפונים ועגבניות, מלפ' פנים חמוצים בצינזנה, מספר ביצים קשות ופלפלים חריפים, שהיו מצויים על מזנון רעוע ושיוו למקום צורת מסעדה רגילה ב'

האם אתה זקוק לעזרת

פסיכיאטר?

לפי הערכת מומחים זקוקים 12 עד 40 אלף מתושבי ישראל לעזרה פסיכיאטרית, בצורה זו או אחרת. הערכה זו לא נתכונה לקבוע כי כל האזרחים הללו הינם חולי נפש, זקוקים לטיפול במוסדות סגורים. היא נתכונה לומר רק כי רבים מאיתנו דא הסתגלו לקצב החיים המודרניים, לכן בהפרעות בחייהם החברתיים, עבודתם ויחסיהם עם האנשים האהובים עליהם. כמעט כל ההפרעות הללו יכולות להתחלל כתוצאה מהתייעצות עם פסיכיאטר מנוסה, בעל סמכות רפואית.

כדי הטעיה. אולם אין הן מכוונות כדי להטעות אותך, או לחפיל אותך בפח. עליך להשיב עליהן בכנות המכסימלית.

השב על השאלות לפי הסדר, ללא כל הגבלת זמן, ומלא אחרי החוראות הפשוטות המצורפות אליהן. רק לאחר מכן תוכל לעיין בתשובות ובספר בזמנים, אשר יבהירו את מצבך הנפשי, יראו את הדרך, בה עליך ללכת.

2. מלא את המלים החסרות בסיפור המובא להלן, כך שהוא יראה גיוני:

באחד הימים שמע ה— את ה—
— ליד גדר. הוא התפעל מ—
ואמר: „הלוואי ויכולתי— כמור.
איוה— מעורר אותך— כל
כך יפה?“
השיב ה—: „אני אוכל את ערפילי הבוקר.“

גם ה— השוטה ניסה לאכול את ערפילי הבוקר, וכעבור זמן קצר מת מ—

3. מאיזו בחינה דומה התפסח לבונה?
4. מאיזו בחינה דומה העיפרון למכונת הכתיבה?
5. קרא בשמותיהם של תשעה מיני עופות.
6. מה פירושה של הפתגמים הבאים:
(א) הלך זוריר אצל עורב.
(ב) אל יתהלל חוגר כמפרת.

חלק ג'

1. המרגיש אתה כי אנשים מתלחשים על אוזניתך? כן— לא—
2. החשש אי פעם כי איביך ניסו לחבל בגופך, או במוחך, בעזרת זרמים חשמליים, או קרניים רדיואקטיביות? כן— לא—

3. החשש אי פעם כי משהו מנסה להפנט אותך? כן— לא—

4. הבילית אי פעם ימים רבים במיטה, מבלי להיות חולה? כן— לא—

5. האם אתה מוטרד יומם ולילה על-ידי מחשבות קינאה, או זעם? כן— לא—

שם, אשר מתחן עליך ביקורת? כן— לא—

28. החושש אתה כי אתה חולה בסרטן? כן— לא—

29. האם חולמים במוחך מדי פעם בפעם רעיונות טרופים, אשר אין לך כל יכולת להשתלט עליהם? כן— לא—

30. האם אתה מוכן להשלים עם גורלך? כן— לא—

31. האם נהנית אי פעם מריקוד? כן— לא—

32. האוהב אתה לפחות סוג אחד של ספורט? כן— לא—

33. היש לך ידידים, אשר השקפותיהם (לא שטחי התעניינות) שונות משלך? כן— לא—

34. האם נוטה אתה למיין את בני האדם לחזקים וחלשים? כן— לא—

35. האוהב אתה ללבוש בגדי סאר? כן— לא—

36. ההתפטרות פעם ממשרתך, תוך התרת חות? כן— לא—

37. האם תוקפת אותך, לפעמים, אימה בלתי הגיונית מפני מקומות גבוהים, מקומות פתוחים, או רחובות סואנים? כן— לא—

חלק ב'

1. החסר מן המספר 100 את הסיפרה 7 ברציפות (למשל, 93, 86 וכו'). עשה זאת בעל-פה, מבלי להשתמש במכשירי כתיבה. מהי, לדעתך, הדרך הטובה ביותר לבדיקת התוצאה?

14. ההרגשת אי פעם כי אנשים אחרים פקחים ממך, בה בשעה שהיה ברור לך כי אין זה נכון? כן— לא—

15. האם אתה מופתע כאשר אומרים בני אדם אחרים, שהם מחבבים אותך? כן— לא—

16. האם אתה חושב על עברך כעל תקופה טובה ומוזירה? כן— לא—

17. הסובל אתה לעתים קרובות מהפרעות בעיכול, כאבי ראש, קצרות, או גודר-שינה? כן— לא—

18. האם קשה לך להגיח לאנשים אחרים לשאת בהוצאותיך? כן— לא—

19. כאשר אתה נמצא בחברת בן-זוגך, האם אתה מנסה לדמות כי הוא (או היא) משהו אחר? כן— לא—

20. הנוהג אתה להתרחק, לפחות פעם בשבוע, בגלל דברים מעוטר-ערך? כן— לא—

21. התסרב לקבל בשר מבושל, שהוגש לך במסעדה, לאחר שהומנת קציצה? כן— לא—

22. האם גילויי חיבה מצד הורייך מעוררים בך רגש בלתי-נעים? כן— לא—

23. האם רחשת שנאה לשני הורייך, או לאחד מהם, במשך שבוע שלם, לאחר שמלאו לך 20 שנה? כן— לא—

24. האם אתה נבהל על נקלה? כן— לא—

25. האם אתה פוחד מפני סוגים מסוימים של חיות בית? כן— לא—

26. האם אתה שומר על שלוחתך בשעת חירום? כן— לא—

27. האם אתה חולם בהקיץ על נקמה באי-

חלק א'

1. האם יש לך, או היה לך, לפחות ידיד טוב בקרב בני שני המינים? כן— לא—

2. העבדת אי פעם במשרה אחת במשך שתי שנים תמימות? כן— לא—

3. האוהב אתה לסעוד ביחידות? כן— לא—

4. המרגיש אתה אי נעימות בלתי-מובנת בהיותך בחברת בני מינך, אשר חביבים עליך? כן— לא—

5. המרגיש אתה את עצמך בטוב בחברת בני המין השני? כן— לא—

6. ההרגשת פעם כי אחד מחלומותיך הפך למציאות? כן— לא—

7. החולם אתה חלומות בלהה לעתים קרובות? כן— לא—

8. המתעורר אתה, בדרך כלל, לפני צלצולו של השעון המעורר? כן— לא—

9. האוהב אתה לבשל את ארוחותיך? כן— לא—

10. המרבה אתה לחלום בהקיץ עד כדי כך שהחלומות מפריעים לעבודתך? כן— לא—

11. הנתקף אתה השוקה עזה לישון בשעות בלתי-מתאימות? כן— לא—

12. האם הדאגה שאנשים אחרים עלולים לחשוב עליך רעות מטרידה אותך? כן— לא—

13. היכול אתה לעזוב את בן זוגך לגישואין למשך שבוע ימים, מבלי להיות מוטרד על-ידי רגשי קינאה? כן— לא—

תשובות

חלק א': תסורת כל תשובה של חלק זה הקצב לך מספר נקודות כמצויין להלן. כל תשובה אשר לא תתאים לא תזכה אותך בשום נקודה.

1. כן — 3 נקודות. 2. כן — 4 נקודות. 3. כן — 1 נקודה. 4. לא — 4 נקודות. 5. כן — 3 נקודות. 6. לא — 3 נקודות. 7. לא — 5 נקודות. 8. לא — 1 נקודה. 9. כן — 1 נקודה. 10. לא — 4 נקודות. 11. לא — 1 נקודה. 12. לא — 2 נקודות. 13. כן — 5 נקודות. 14. לא — 2 נקודות. 15. לא — 2 נקודות. 16. לא — 1 נקודה. 17. לא — 2 נקודות. 18. לא — 5 נקודות. 19. לא — 2 נקודות. 20. לא — 5 נקודות. 21. כן — 2 נקודות. 22. לא — 4 נקודות. 23. לא — 4 נקודות. 24. לא — 4 נקודות. 25. לא — 2 נקודות. 26. לא — 1 נקודה. 27. לא — 2 נקודות. 28. לא — 2 נקודות. 29. לא — 4 נקודות. 30. לא — 2 נקודות. 31. כן — 1 נקודה. 32. כן — 1 נקודה. 33. כן — 1 נקודה. 34. לא — 2 נקודות. 35. כן — 3 נקודות. 36. לא — 4 נקודות. 37. לא — 4 נקודות.

חלק ב': 1. אם סימת את פעולת החיסור וקיבלת את התשובה 2, הקצב לעצמך 10 נקודות.

סיכום

חלק א': אם צברת פחות מ-66 נקודות, פירוש הדבר שאתה זקוק לטיפול פסיכיאטרי. אם צברת 67 עד 78 נקודות, פירוש הדבר שאתה מיטיב להשתלט על בעיותיך. צברת 79 עד 95 נקודות, אתה אדם עצמאי ותקיף עד מאד ואינך זקוק לכל טיפול. אם צברת מעל 95 נקודות, הפסיכיאטר זקוק לטיפולך.

חלק ב': אם צברת למעלה מ-60 נקודות, עברת את המבחן, אם צברת פחות מ-60 נקודות, חזר על המבחן.

נקודות בחלק זה של המבחן, ואילו בחלק א' צברת למעלה מ-75 נקודות, אתה מרמה את עצמך וחייב להתייעץ עם פסיכיאטר. מצד שני, אם צברת מספר נקודות נמוך בחלק הראשון, ואילו בחלק זה צברת 80 נקודות ומעלה, סימן הוא שאתה מעריך את עצמך סחוח מדי.

חלק ג': אם צברת בחלק זה של המבחן פחות מ-100 נקודות, אתה טיפוס מופרע וזקוק לטיפול מדי.